

Edita:
Edicions Terra
Nostra, S.A.
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any VIII N.º 399

Setmana del 17 al 23
de maig del 1987

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 75 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"Tot el que, en aquest
món, és a la nostra
disposició, ha
d'esdevenir un mitjà de
comunió amb el
Senyor, i de comunió
dels uns amb els
altres."

Robert Coffy

**El Papa
qualificà el
racisme de
"diabòlic"**

Pàg. 6

**Caritas promou
l'acció social al
Pallars**

Pàg. 9

**Les Comunitats
modernes, un
germen
d'esperança per
renovar la
societat**

Centrals

**El campanar de
Breda, una
monumental
construcció
romànica**

Pàg. 24

Els joves de la JOBAC i de la JOC fan seu el repte d'una societat nova

Un futur jove sense atur

"L'atur que vivim avui els joves, l'individualisme i el consumisme que genera aquesta societat, tenen conseqüències molt greus per a nosaltres", es diu en el manifest que amb data del 10 de maig passat van fer públic els joves de la JOBAC i de la JOC. Més endavant posen en relleu que "els joves de la classe obrera i popular denunciem aquest món d'interessos que explota tan cruelment les persones i optem per una cultura més solidària i justa. Per això reivindiquen entre altres qüestions la jornada laboral de 35 hores per a un millor repartiment del treball i un treball per a tothom i en condicions dignes així com una assignació bàsica per a tots aquells joves en edat de treballar i que no han trobat la primera feina.

A l'Església li demanem que "vulgui escoltar la nostra veu i

la nostra fe. Que aculli la nostra aportació com a joves i creients, i que no vulgui imposar-nos models que no responen a la nostra manera de ser.

Finalment assenyalen: Creiem que els joves som capaços de començar a fer realitat una societat més solidària, construïda a base d'imaginació i creativitat.

Hem començat ja aquest camí d'alliberament a través de les nostres campanyes, moguts per la fe en Jesucrist que es revela enmig dels joves.

Els joves de la JOC i de la JOBAC fem nostre aquest repte de construir una societat nova, feta per tots. I ens comprometem a ser motor d'aquesta causa, que creiem justa, per a tots els homes i dones.

AFINANT

A les arrels

JOAN E. JARQUE i JUTGLAR

El pelegrinatge a Terra Santa és una gràcia evident de Déu, per moltes raons. Tot cristià hauria de tenir aquest pelegrinatge no entre els seus somnis —qui no li té?— sinó com el més preuat dels seus projectes. I per fer-lo realitat, val la pena d'abstenir-se de "moltes coses"; s'ha d'anar acarant amb temps i il·lusió, s'ha de preparar amb lectures adients i sobretot amb la pregària, i, per què no?, amb l'austeritat que produeix l'estalvi que pot fer possible materialment allò que podria semblar irrealitzable.

CATALUNYA CRISTIANA, al costat de tantes altres institucions, ofereix cada any als seus lectors dues ocasions per peregrinar a aquell "lloc únic" de la terra on, "en la plenitud dels temps" el Verb es féu carn i habità entre nosaltres. Enguany però el nostre setmanari ha tingut el privilegi d'acompanyar en el seu pelegrinatge el President de tots els catalans. Fidel cristià, com tothom sap, ha trobat uns moments enmig del seu dens programa d'home d'Estat en visita oficial a un país amic per visitar la Terra Santa i per pregar-hi. D'aquest gest en restaran dos records durables: el text català del "Benedictus" enfront de l'església de sant Joan a Ein-Kerem i la col·lecció dels llibres litúrgics en català als santuaris catòlics de Terra Santa. Tant de bo sigui també la penyorà de la revigorització cristiana del nostre poble, les arrels del qual —com digué el President— són allí.

300 universitaris catalans amb el Papa

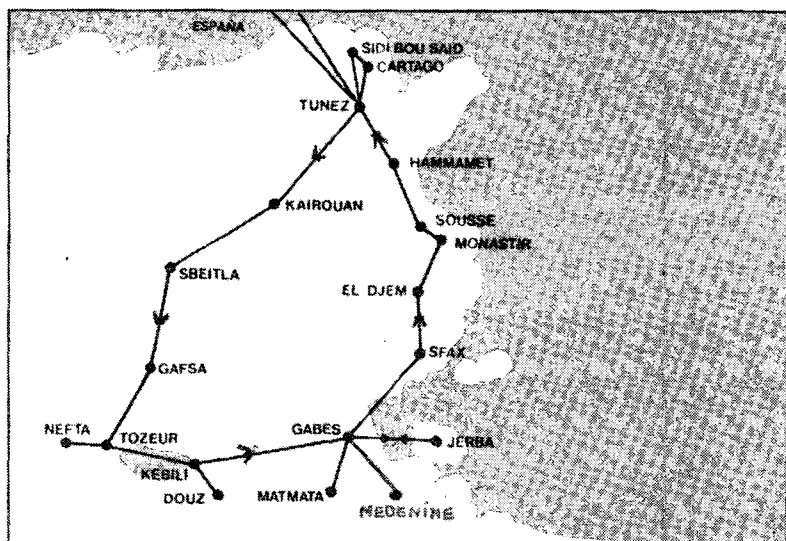
"Només quan ens donem som feliços"

ROMA.— "Només quan ens donem son feliços", va dir el Sant Pare als cinc mil universitaris d'arreu del món als quals, durant gairebé una hora i mitja, va rebre al Pati de Sant Damas. Entre aquests hi havia tres-cents nois i noies catalans, representants de les nostres universitats al congrés UNIV'87.

Com a contribució al tema d'enguany (Civilització mundial i cultura de l'home) el grup català presentà algunes ponències i comunicacions, com "Futur demogràfic de Catalunya", "Arrels culturals d'Europa", "Llengua i civilització mundial", "Vigència del concepte de Nació en una societat consumista", "Barcelona i el repte olímpic".

VISITEM TUNÍSIA AMB MOTIU DEL MIL·LENARI DE SANT AGUSTÍ

Del 5 al 12 de juny

ITINERARI:

5 de juny - Barcelona - Tunis

6 de juny - Tunis - Cartago - Sidi Bou Said - Kairouan

7 de juny - Kairouan - Sbeitla - Gafsa - Tozeur

8 de juny - Tozeur - Nefta - Douz - Gabes

9 de juny - Gabes - Matmata - Medenina - Djerba

10 de juny - Djerba - Sfax

11 de juny - Sfax - El Djem - Monastir - Sousse - Tunis

12 de juny - Tunis - Barcelona

Capitolio de Dugga

Per informació i inscripcions:

"ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA"
Plaça Urquinaona, 11, 3er. 3ª, A - 08010 BARCELONA
De 10 a 1 i de 5 a 7.
(Srta. Maria Figueras) Tel.: 301 37 18.

La inscripció és oberta. PLACES LIMITADES. Reservat el dret d'admissió.

Direcció tècnica G.A.T. 48

ALTRES VIATGES

De l'1 a l'11 d'agost, SUÏSSA
Del 9 al 18 d'octubre, TERRA SANTA

EDITORIAL

Més que una
exhortació, un
aprofundiment teològic

Mai no agraïrem prou als monjos de Montserrat el servei que ens fan, als cristians de Catalunya, amb la publicació dels DOCUMENTS D'ESGLÉSIA. Puntualment ens posen a la mà els textos pontificis, dels bisbes o de qualsevol altra font que tot cristià ha de conèixer si vol estar al corrent de les orientacions de l'Església, dels problemes candents, de les opinions autoritzades, o si més no interessants, del moment. En el darrer número ens fan l'obsequi d'una traducció, acurada com ja ens hi tenen avesats, de l'última encíclica del Papa "La Mare del Redemptor."

Aquesta encíclica es col·loca naturalment en la filera de les precedents en les quals se'ns parla del Fill, del Pare i de l'Esperit Sant. Joan Pau II va desplegant així un ensenyament que complementa i emmarca les seves catequesis setmanals en les audiències dels dimecres i en les seves homilies arreu del món.

Més que una exhortació a la devoció mariana, tal com semblaria que s'havia d'esperar d'aquest Papa, aquest text dens però llegible, ofereix un aprofundiment teològic remarcable sobre Maria. Un pensament que s'alimenta en dues fonts: l'Escriptura i el Vaticà II. Si és veritat que el Nou Testament parla poc de Maria, també és cert que l'evoca en les circumstàncies cabdals de la vida de Jesús, situant així la seva Mare al bell mig del misteri de la Redempció. L'encíclica subratlla successivament, tot meditant-los, els mots-clau que ens trobem la figura teològica de Maria: plena de gràcia, feliç la que ha cregut, feu tot el què us digui, heus ací el vostre fill...

El capítol vuitè de la "Lumen gentium", dedicat a "la Ben-haurada Verge Maria, Mare de Déu en el misteri de Crist i de l'Església", és l'altra font de la teologia mariana del Papa. Les cites hi són constants, car "només en el misteri de Crist s'il·lumina plenament el misteri de Maria", i és contemplant Maria en el misteri de Crist que podem "aprofundir el coneixement del misteri de l'Església". Aquest enfocament del Vaticà II ha renovat la teologia mariana en l'Església i Joan Pau II no pretén res més sinó difondre aquest mateix ensenyament conciliar.

Cal remarcar també la intenció i l'atenció ecumènica d'aquesta encíclica. Als nostres germans protestants els mostra com aquesta teologia mariana respecta i subratlla "l'única mediació de Crist"; als orientals els recorda que la lloança de Maria és un bé comú a tots els cristians. Per dues vegades menciona l'Església de Rússia i subratlla que l'Any Marià coincideix amb "el mil·lenari del baptisme de sant Vladimir, gran príncep de Kiev, el 988."

Encara, els anys 1987-1988 són aproximadament l'aniversari del segon mil·lenari del naixement de Maria. Aquest Any Marià, doncs, en la ment del Papa, ha de ser una preparació per a la celebració del segon mil·lenari del naixement de Jesucrist. La consciència de la dimensió i del pes d'aquesta llarga història ens hauria d'ajudar als cristians d'avui a retrobar, segons Joan Pau II, el dinamisme de la fe dels inicis; la mateixa fe de Maria, per poder esguardar a la seva llum "l'horitzó del tercer mil·lenari", tal com li abelleix de repetir.

Maria: de l'Església naixent...
a la fi dels temps

JACQUES ARFEUILLÈRE,
marist

La publicació per Joan Pau II d'una encíclica sobre la Verge Maria, l'anunci d'un "Any Marià" em remetent a una de les intencions de Jean-Claude Colin, fundador dels Pares Maristes, la meua família espiritual, sacerdot de la diòcesi de Lió, després de la de Belley, contemporani i amic del rector d'Ars. Una de les seves insistències es formulava així: "Maria ha estat el suport de l'Església naixent... Ella ho serà encara fins a la fi dels temps."

El P. Colin, que mai no va invitar els seus religiosos a fer més que els altres en matèria de devoció mariana, els proposava sobretot posar en l'esperit de Maria la seva manera de viure la fe, de tractar amb els altres, de servir el pla de Déu... remetent-los, senzillament, a l'Evangeli. Certament, la seva acció se situava poc després de la Revolució francesa, en una època en la qual tot era trastornat, en què calia reconstruir... i també en un moment en el qual molts creien propera la fi dels temps!

En els nostres temps, quan molts cristians retroben un alè com el de l'Església primitiva, també sabem que algunes veus pessimistes proclamen l'arribada de la fi del món i en aquest sentit analitzen els cataclismes i les crisis d'aquest final del segle XX.

Ara bé, ¿qui podria dir amb certesa si actualment estem encara en "l'Església naixent" o "en la fi dels temps"? Sovint he llegit en els escrits del gran historiador contemporani Jean Delumeau l'afirmació que probablement encara estem en els inicis del cristianisme... Mentre que, durant molt de temps, molts han cregut que el misteri cristià havia estat escrutat i analitzat i que tan sols ens calia aplicar les consignes dels sants, dels Papes o les dels més grans teòlegs!...

Personalment, m'adhereixo totalment al punt de vista de Jean Delumeau... Sigui com sigui, en vigílies d'entrar en el tercer mil·lenari, Joan Pau II no pot més que desvetllar i enriquir les comunitats catòliques, i potser altres co-

munitats cristianes, invitant-los a conèixer millor la veritable personalitat i la vocació de Maria.

Arran d'una emissió del "Dia del Senyor", el diumenge 18 de gener, els periodistes dialogaven amb monsenyor Le Bourgeois, bisbe d'Autun, sobre cert nombre d'aspectes del progrés ecumènic. Quan li preguntaren sobre Maria i l'entrebanc que sovint representa entre catòlics i protestants, vaig sentir-me feliç escoltant el bisbe insistint sobre el fet que els nostres germans protestants reconeixen absolutament Maria, tal com és presentada i situada en els Evangelis. Però, afegí —i això és molt important!— tenen raó a vegades, quan ens retreuen que deixem fer-ne una "deessa."

Ara bé, ¿què ens diuen els Evangelis? Conscient d'haver estat "omplerta de gràcia", escollida del Senyor, acceptant ser serventa (Lc 1:26-38)... Maria probablement no ho va entendre sinó a poc a poc... en la mesura que els esdeveniments l'empenyien a "meditar i servir totes les coses en el seu cor" (Lc 2:19). Com qualsevol creient, Maria degué "rumiar" els esdeveniments que l'afectaven o que afectaven el seu Fill en qui havia de descobrir que tenia una missió no ordinària, la del Messies anunciat i esperat. A Canà, per exemple! (Jo 2:1-5).

Maria ha sentit les paraules que han ferit el seu cor (Lc 2:34-35). A vegades, s'ha sentit jutjada, ha conegut, com altres tantes mares, la tribulació davant l'imprevist, la por davant d'un infant que hom desitja "retenir" i el qual, de fet, respon a una crida profunda, no prou discernida encara (Lc 2:45-52). Ha hagut d'acceptar el renunciament a una vida de família, mancança que li esdevingué dolorosa (Lc 8:2-20). Li calgué accontentar-se seguint de prop o de lluny, sense comprendre a vegades! Per exemple, quan Jesús portava la pesada creu. I sens dubte que ella es preguntaria: "¿Per què... Però ¿per què?..."

Tinc tendència a pensar que

s'erren aquells qui creuen —i són molts!— que des del primer moment Maria ho sabia tot... com si el drama s'hagués desenvolupat com una obra prèviament escrita. Al contrari, Maria ha hagut de viure en la fe, com qualsevol de nosaltres, meditant i procurant comprendre els esdeveniments, dia rera dia... Sense comprendre'ls, potser, moltes vegades! Batent-se, en certa manera, amb Déu... però trobant la llum en aquesta fe que era la primera gràcia que Déu li havia atorgat, i que l'Església ha traduït a través de l'apel·latiu "d'Immaculada."

De la presència de Maria en l'Església naixent, i del lloc que allí hi tenia, no en sabem res més que el que diuen els Fets dels Apòstols (1:14); ella era allí enmig dels deixebles, pregant amb ells, mirant de comprendre com ells, vetllant en la fe, disponible a l'Esperit! Tot dit amb poques paraules! És probable que Maria romangués aleshores molt discreta, ja que el mateix apòstol Pau, en les seves cartes, mai no l'esmenta. Però aquest temps de silenci i de discreció, ¿no va ser el que va permetre als apòstols de comprendre el sentit de la maternitat de Maria envers ells, tal com Jesús l'havia volgut des de la creu? I les Escriptures res no diuen de la seva mort...

Certament que, sobre l'itinerari únic de Maria, greus obstacles romanen en l'esperit de moltes persones del nostre temps: ¿com comprendre la concepció virginal de Jesús, la virginitat de la seva mare, la seva assumpció?... ¿Cal rebre'ls com a signes de l'absoluta llibertat de Déu creador? ¿O bé com esdeveniments que l'Església naixent que encara som no ha sabut comprendre totalment, acollir, explicar? La fe de cadascú s'acabarà si l'Església trobés el llençatge que pot parlar a l'home d'avui, obrir-li la intel·ligència a aquests misteris. L'encíclica de Joan Pau II ens hi pot ajudar.

RESPIR

PER SOBREVUIRE

Tots correm el perill de fer-nos centre del món, del petit i del gran món, del nostre món i del món dels altres. Tots sabem com és de fàcil alimentar fantasies en què tot volta entorn nostre. Tots haurem somiat gestes gloriuses, heroïques, que ens posen per damunt de la gent ordinària i prosaica. Per desmuntar somnis i fantasies d'aquesta mena, només caldria obrir les orelles i escoltar bé què diuen pel món de nosaltres. Si mai anàvem pel carrer com globus amb potes, només escoltant això ens desinflàriem. Si volem sobreviure a la crítica, hem de ser prou grans per a ben avaluar allò que la gent diu, quedar-nos amb el valor que té, i no més, ni menys, és clar! fer cas del valor que hi hem trobat i arribar a totes les conseqüències. És una actitud necessària per a la conversió, també tan necessària.

MIQUEL ESTRADÉ

Catalunya
Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS
DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Redacció, administració, publicitat i fotocomposició:
Joan E. Jarque i Jutglar
Sots-director: Edifici de la Parròquia de la
Francesc Malgosa i Riera
M. de D. dels Àngels
Edita: C/. València, 244, 2on.
Edicions Terra Nostra, S.A. Tels: 215/27 39 - 28 05 - 27 84
Gerent: 08007 Barcelona
Jaume Roigé i Torrentgenerós Impressora: Publiograf, S.A.L.
Disseny: Consell de Cent, 224,
Josep Samper i Aledo Barcelona. D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal, 3.900 Ptes.

Europa: 7.800 Ptes. □ Amèrica: 9.750 Ptes. □ Àsia, Àfrica: 10.500 Ptes. □ Filipines: 10.500 Ptes. □ Àsia (més oriental): 13.300 Ptes. □

En un article al Diari de Barcelona (22/4/87), amb el títol de "Provincians de l'europeisme", Ignasi Riera parlava d'una "Europa marginal, cada cop més xovinista, carregada de bosses de pobresa...", que encara no sap com s'ho farà per integrar en un sol projecte els milions de nord-africans que viuen i treballen a Europa, practiquen religions no cristianes i no s'expressen en cap de les llengües tradicionals europees". I afegeix, l'articulista, que quan li pregunten si se sent europeu, pensa inevitablement en la resposta que donaria un turc a Berlín o un iugoslau a la perifèria de París.

Crec que, en aquest punt, Ignasi Riera hi toca de ple. Si més no, hi toca de ple, en una de les nafres que pateix la societat europea des de fa temps i que sembla no adonar-se'n del tot quan proclama amb aires triomfalistes una identitat que vol recuperar a partir de la Història. I aquesta nafra no és altra que l'esclerosi mental amb què Europa s'autoreconeix a si mateixa. Si Baudrillard deia que totes les utopies europees només s'han pogut fer realitat als Estats Units, jo afegiria que imaginar Europa al marge de la seva pròpia expansió i projecció ultramarina és imaginar un fantasma inexistent. Cal dir-ho sense embuts: d'allò que idealment en diem Europa, on n'hi ha menys és en el propi territori geogràfic europeu. Encara més, el propi nom "Europa" és, en bona part, el causant de tots els malentesos.

Europa com a entitat històrica, o com a denominació geopolítica, és un invent dels racismes anglosaxó i germànic de finals de segle i començaments d'aquest. La raça blanca, dominadora del món, havia de tenir la seva "homeland", o la seva "Vaterland", i el territori europeu aconpleia perfectament aquest requisit. Però, d'una banda, les malvestats causades per les picabaralles bèl·liques d'aquesta "raça de senyors", i, de l'altra, la gran davallada demogràfica estimulada per un consumisme disfressat d'ideologia, ha motivat que la pàtria dels "dominadors" esdevingués a poc a poc refugi per a "races inferiors" que

L'autèntica Europa

JORDI BASSAS I RIBALTA

no tenien feina ni recursos en les seves exòtiques terres d'origen.

No cal que m'hi allargui, perquè el lector ja coneix a bastament el fenomen. Però, sí que caldria recordar la incoherència històrica amb què ha actuat aquest racisme o provincianisme europeu. Una incoherència producte de l'oblit voluntari. S'ha volgut oblidar deliberadament que només a les voreres del Tíber, a la ciutat de Roma, hi ha l'explicació, la clau de volta, del que està succeïnt arreu del món. És Roma, no Europa, el nom màgic que hauria d'arreglar projectes de futur carregats de sentit. Perquè és Roma qui ha fet Europa i no a la inversa. (No per atzar va ser un "tractat de Roma" que va començar a fer realitat l'utopia europeista).

Que els turcs envaeixin demogràficament Berlín, o bé que els nord-africans colonitzin les deixalles d'una Europa que envelleix, o bé que, a casa nostra, al Maresme, els africans subsaharians conreïn els nostres camps de flors i de verdures, tot plegat no deixa de fer recordar aquell fenomen històric que es va donar al segle V de la nostra era en totes les contrades de l'imperi romà. Les nostres inexactes històries de manual ens parlen d'una "invasió dels bàrbars del Nord"; els alemanys més cautes en el lèxic, perquè s'hi veuen més implicats en l'afer, van encunyar la paraula més exacta: *Völkerwanderungen*, migracions de pobles. Comptat i debatut, són lleis de la termodinàmica aplicades a la societat humana: la decadència dels costums produeix un desequilibri que ha de ser restaurat d'una forma o d'una altra. I la depravació moral de l'Europa provincianista de raça "blanca" només pot tenir una sortida previsible: la gradual substitució dels seus habitants "autòctons" per d'altres vinguts de llunyanes terres.

Sempre he pensat —i ara més que mai— que el futur de l'anomenat Tercer Món és el propi territori europeu.

Però, com deia abans, Roma, la Roma eterna, és l'únic far que pot il·luminar la foscor aparent del procés; i l'autèntica projecció històrica d'aquest far és l'Església catòlica. Jesús ja va profetitzar que el Regne seria "pres amb violència"; l'únic que cal és tenir la fe d'un sant Agustí que no va veure els genets de l'Apocalipsi en els escamots d'Alaric que saquejaven Roma, sinó el començament d'un món nou. I aquesta fe increbrantable el va moure a escriure la Ciutat de Déu.

És molt natural, doncs, que aquesta societat europea provinciana no entengui un borrall quan el papa Joan Pau II diu el que diu i fa el que fa. Són dues freqüències d'ona completament diferents. En realitat, el papa Wojtyla —que de ruc no en té un pèl— està fent una "inversió de futur" (com em deia un amic meu agnòstic) en vistes a la població mundial que sorgirà després d'aquesta nova *Völkerwanderung*. Ell no solament està liquidant les esglésies nacionals que van sorgir amb la modernitat, sinó que el seu registre pastoral es troba en una escala decididament **post-europea**. No cal ser gaire eixerits per adonar-nos que els turcs de Berlín, els nord-africans de França, o els negres del Maresme, i d'altres neopobladors d'Europa, poden ser molt més bons interlocutors de les pontificies doctrines que no pas la població residual benpensant i benestant de l'Occident europeu blanc... i cristià.

Aquesta Europa pot neguitejar Ignasi Riera —com confesa ell mateix— però a mi, personalment, em fascina i nodreix la meua fe en els designis imprevisibles de la Providència en la Història del Món. Però tot això, cal meditar-ho abans un xic en aquella plaça de Sant Pere a Roma bastida sobre les runes del circ de Neró regat amb la sang dels primers creients romans en Crist ressuscitat. Allí hi ha l'origen autèntic de l'Europa autèntica: aquella que pot ser present en qualsevol racó de món, en qualsevol època.

Cada vegada n'estic més convençut: La veritable intel·ligència és en les mans. El que val és allò que es fa, encara que el que es faci sigui dolent o mediocre. Allò que és intel·ligent no és tenir somnis, projectes. Allò que és intel·ligent és aplicar les mans a una tasca i realitzar-la. Un solar pot servir per edificar-hi un palau o una catedral. Però un solar de res no serveix per si sol. És el palau —bonic o lleig— o la catedral —esplèndida o mediocre— el que compta.

Dic tot això perquè conec massa perfeccionistes que passen la seva vida somiant meravelles que mai no comencen i que, temerosos de no fer-

les prou bé, les difereixen sempre per a demà.

Però, evidentment, l'obra pitjor és aquella que no es fa. Allò que es fa roman, almenys, fet. Serà pobre, però és. Una planta en un test no és un bosc ufanós, però és una planta. I és prou per alegrar una habitació i l'ànima de qui la contempla.

És per això que crec en la gent que produeix molt més que en la que només xerra i somia; molt més encara que la que es limita a criticar aquells que fan.

L'altre dia vaig llegir en una revisteta una sèrie de consells per canviar el món. I després de donar-ne molts que podien

Les mans

J.L. MARTIN DESCALZO

ser discutibles, n'aportava un que va semblar-me imprescindible: "No critiquis, no somiïs, fes alguna cosa".

Sí, és això. Resulta molt fàcil estar descontent amb la realitat social, civil, religiosa. No és massa fàcil tenir els plans perfectes per realitzar-los. Però el que és difícil i important és posar les mans a la tasca de millorar-la.

Ja se sap que, —com deia Pessoa— "tot el que fem en

l'art i en la vida és la còpia imperfecta d'allò que hem pensat fer". Però la còpia més imperfecta d'allò que somiem és allò que mai no fem.

Comprenc que un xicot digui: "Tinc tancats els horitzons de la meua vida". És possible que sigui veritat amb referència a l'ideal d'aquests horitzons. Però se li podria preguntar: ¿De debò tens tancats... tots els horitzons? Jo això no ho crec. Sempre hi ha horitzons oberts, tal vegada parcials, provisionals, incomplets. Però, sempre, és millor caminar vers horitzons parcials que asseure's a vegetar, o posar-se a dormir i somiar.

Totes les portes de la vida mai no es tanquen al mateix temps. El problema rau en si hem de trencar-nos el cap contra la porta que se'ns ha tancat o bé, en canvi, hauríem de mirar abans, si al voltant hi ha altres portes que poguessin estar obertes. Entestar-se a passar per la porta que ens han tancat pot ser una forma de comoditat per no continuar buscant altres portes que poden estar obertes. Personalment penso que un home tossut i valent sempre en troba alguna per on passar.

Per això crec abans de tot en les mans, en les mans que treballen. Elles són la veritable intel·ligència humana.

ARA MATEIX

Tornem a ser a les envistes d'unes eleccions. Es tractarà, aquesta vegada, de decidir amb els nostres vots qui volem que governi la instància cívica més immediata al ciutadà i més concreta, i qui la més llunyan i encara vagarosa, és a dir, els municipis i el parlament europeu.

Els bisbes de Catalunya ja ens han recordat en una nota, feta pública amb molta anticipació, que "votar és una seriosa responsabilitat moral de tots els ciutadans". "L'abstenció, hi diuen també, llevat d'alguns casos justificables o explicables, seria una greu omisió."

Val a dir que no és pas un perill imaginari el que prevén amb aquests mots, sinó, ben segur, una temptació que passarà pel cap de molts. En realitat, potser alguns ja han caigut en aquella "greu omisió" tot just en la fase prèvia a les votacions, a l'hora foscant de confegir les llistes de candidats... Em ve a la memòria el que m'explicaven, no fa gaire, d'una colla de cristians als quals molta gent del seu poble demanaven raonablement que es presentessin a les municipals... i tots van fugir-ne com del foc. N'hi deu haver molts de casos així?

La nota episcopal també recorda una afirmació de Joan XXIII: "És un dret inherent a la dignitat de la persona humana que els ciutadans penguin part activa en la vida pública." Ara bé, no diu aquell recordat Papa ni diu ningú que això no hagin de fer exclusivament votant cada quan toqui.

Eleccions municipals: bé comú o espectacularitat?

J. CARRERA PLANAS

Ben al contrari, caldria que els elegits no oblidessin els electors un cop n'han tret el que volien, sinó que els oferissin camins de col·laboració, d'informació i de control. Precisament una de les decepcions que són causa de l'abstenció ve de reduir el ciutadà a un simple emissor del vot.

Aquest és un dels punts que hem de tenir presents a l'hora de fer "una revisió i un balanç de la gestió municipal", com ens demanen els bisbes de Catalunya. No es tracta que els administradors xuclin totalment la personalitat dels administrats, fins al punt d'anorrear-los, sinó que estiguin al servei del protagonisme de la ciutadania. És mala filosofia política la que porta a afeblir la iniciativa popular en el camp cultural, econòmic i social, i a substituir-la per una espècie de providència administrativa que imposa subrepticiament idees i models ètics. Una societat adulta vol

resoldre els seus problemes comptant amb els recursos públics que ella mateixa genera, els quals no tenen per què prendre el color dels governants. Vull dir que si un ajuntament és, diguem, de color verd, té l'obligació de donar suport a les iniciatives blaves, vermelles o de qualsevol altre color dels ciutadans, sense coaccionar-los a tanyir-se del color de l'administració. Perquè a l'hora de la recaptació d'aquells recursos els accepta de tot color... En canvi una societat infantil tendeix a la dimissió de responsabilitats i a l'espera —que la frustració convertirà després en derrotisme— que l'administració tot ho arreglarà.

A vegades la fascinació del poder, ben ajudada pels mitjans de comunicació, és tan forta, que els mateixos ciutadans se'n contagien i arriben a concebre el progrés com a prestigi superficial de la ciutat. Aleshores pots trobar persones afectades per l'atur o la indigència, o que les veuen al seu costat, que pensen, tanmateix, que la qüestió és que hi hagi més monuments i més places i que els estrangers diguin que som els millors... Per aquest camí arribaríem a una alienació que, a més de ser un concepte encunyat pel marxisme, escauria més a un tarannà feixista que no pas a un comportament realment democràtic. Hem d'elegir ajuntaments capaços de promoure el bé comú, és a dir, el bé just de tothom. Això exigeix un treball netament preferencial a favor dels més deprimits, i no una fugida irresponsable cap a l'espectacularitat fàtua.

CATALUNYA

Informació pels menors en situació tutelar

El departament de Justícia de la Generalitat ha posat a disposició dels menors sota mesures tutelars uns **fulletons d'acollida**, amb la finalitat que els menors tinguin una eina per conèixer la seva situació i puguin fer valer els seus drets i les seves queixes. N'hi ha de tres tipus: per als més petits, subjectes a mesures de protecció; per als pre-adolescents, internats per activitats conflictives; i per a pre-adolescents també conflictius però atesos en el seu propi medi.

L'any 1986 és van construir 30.000 cases

La construcció de nous habitatges a Catalunya l'any passat va arribar a la xifra de 30.707, o sigui 193 menys que l'any anterior. D'aquesta xifra, segons la Generalitat, 16.083 habitatges corresponen a protecció oficial, 13.582 a règim lliure i 1.042 a promoció pública. Els habitatges de protecció oficial van augmentar el 15 per cent.

El 67% dels universitaris estudien a Barcelona

Tot i l'obertura de diferents centres universitaris a múltiples ciutats catalanes, la gran majoria dels estudiants estan concentrats a la ciutat comtal que allotja el

67% de la població universitària. Segueix Bella Terra amb el 18% del cos estudiantil. I la resta queda repartit minoritàriament entre Terrassa-Sabadell el 3%, la mateixa xifra a Tarragona-Reus, el 4% a Lleida, Girona amb el 2,5, i xifres molts inferiors a Tortosa, Igualada, Vic, Manresa, Canet de Mar i Vilanova i la Geltrú.

ESPANYA

Molts queixosos de l'administració de Justícia

El defensor del poble, Joaquín Ruiz-Giménez, va presentar al president del Congrés, Fèlix Pons, l'informe de la seva institució corresponent a l'any passat. La majoria de queixes van fer referència a l'administració de Justícia (3.440), seguida de la Seguretat Social (1.946), Treball (1.068), Finances (1.205), Economia (1.247) i Defensa i Interior (1.128).

Novè productor mundial d'energia nuclear

L'any passat Espanya va compartir amb la República Federal d'Alemanya (RFA) el novè lloc en el món en producció d'energia nuclear, al davant de països com EUA, l'URSS i el Japó. Segons el darrer informe d'OIEA, organisme internacional d'energia atòmica, l'electricitat d'origen nuclear produïda a Espanya l'any passat va ser el 29,4 per cent del total i es va incrementar el 5,4 per cent sobre l'any anterior.

MÓN

Racisme i violació de drets humans a Surinam (antiga Guaiana holandesa)

La institució humanitària privada America's Watch va expressar la seva profunda preocupació per les violacions dels drets humans a Surinam i la persecució de la comunitat negra dels **Bush negres**, en un informe fet públic per l'organització, amb seu a Washington. America's Watch afirma que el règim de Surinam és responsable de l'assassinat de membres de l'oposició.

Es vol revitalitzar l'associacionisme familiar a Itàlia

"És necessari que s'eliminin les injustícies que pesen sobre milions d'italians", deia fa unes setmanes Roberto Formigoni, líder del moviment popular, en les reunions del Sindicat de les Famílies (SDF), celebrades a Milà. El SDF fou creat l'any 1982 amb la finalitat de donar la batalla perquè siguin reconeguts i tutelats els drets de la família. Giovanna Rossi, de l'Institut d'Estudis per a la Família, de la Universitat Catòlica de Milà, ens diu al mateix temps que "és un fet la revitalització de l'associacionisme familiar". "S'arriba —explica— a oferir, a través del voluntariat, una sèrie

de serveis de tipus informal, que són gairebé iguals als organitzats per les institucions de l'Estat. I és injust que aquests serveis no siguin valoritzats. Els pares d'alumnes fins ara marginats han començat a fer-se sentir. El moviment familiar està en marxa. Es com si s'hagués donat la consigna «famílies d'Itàlia uni-u-vos»."

El Premi Nobel dotat amb 42 milions de pessetes

La Fundació Nobel va anunciar fa poc a Estocolm que el xec que acompanyarà la remesa dels seus premis serà de 2,175 milions de corones sueques (al voltant dels 42 milions de pessetes) per a l'edició del 1987.

TENIU HORES LLIURES?

A CATALUNYA CRISTIANA TENIM FEINA PER A VÓS

Tant si residiu a una ciutat com a un petit poble de Catalunya, podeu integrar-vos a l'equip de promoció de CATALUNYA CRISTIANA. Solament és necessari que:

- Estimeu CATALUNYA CRISTIANA.
- Us agradi relacionar-vos amb la gent.
- Hi pogueu dedicar amb constància el vostre temps lliure.
- Us faci il·lusió guanyar-vos un sobre-sou.

La tasca és molt senzilla, però us l'hem d'explicar amb detall. Si podeu desplaçar-vos a les nostres oficines de Barcelona, us atendrem amb molt de gust. Si, per raó de la distància del vostre lloc de residència, això no fos possible, us enviarem per escrit totes les instruccions. En qualsevol cas, truqueu en hores d'oficina al (93) 215.28.05, Sta. Puig.

Primeres comunions
Un bon llibre per créixer per dins

LA BÍBLIA IL·LUSTRADA

Primera edició en català

Text de José Ramón Sáenz Uranga
Traducció al català d'Enric Castanyer
Il·lustracions de F. Monzio Compagnoni

- Un autèntic museu bíblic: 75 il·lustracions en color.
- Més de 100.000 exemplars venuts en les 12 edicions en castellà.
- La Bíblia visiva, de fàcil lectura per a tota la família. 160 pàgs. 1.000 ptes.

• Edita i distribueix:

Edicions Paulines

Via Laietana, 38 - 08003 BARCELONA - Tel. (93) 310 18 08

- També pot trobar aquesta obra a: LLIBRERIA SAN PABLO - Ronda de S. Pere, 19-21 - 08010 BARCELONA
- i en totes les llibreries del ram.

Viatge de Joan Pau II a Alemanya Federal

El Papa qualificà el racisme de "diabòlic"

A les sis de la tarda del dijous, 30 d'abril, un avió de la companyia Alitalia, en el qual viatjava el Papa, aterrà a l'aeroport de Colònia-Bonn.

Per saludar el Sant Pare hi havia el president federal Richard Von Weizacker, i el vicecanceller Hans Dietrich Genscher, en representació del canceller Kohl. Tampoc no hi mancava el cardenal Hoffner, president de la Conferència Episcopal germana, així com d'altres autoritats religioses i civils de la nació.

"Sota el signe del testimoni"

En el seu primer discurs a l'aeroport, Joan Pau II recalca que la seva visita a Alemanya s'enquadrava "sota el signe del testimoni", referint-se a la religiosa carmelita Edith Stein i el jesuïta Rupert Mayer, que moriren per defensar la fe i la moral "contra un poder estatal arbitrari i sense Déu, sense temer la persecució i l'execució".

També tingué paraules d'elogi per al poble alemany "pel seu compromís a favor de la pau i la justícia entre les nacions, així com per la seva solidaritat i disponibilitat per ajudar els pobles del Tercer Món".

Immediatament després de l'aeroport, amb helicòpter, el Papa es traslladà al centre de la ciutat de Colònia, on mantingué durant les primeres hores de la nit, dues reunions, la primera amb la Conferència Episcopal (67 bisbes) i la segona amb el Comitè Central dels Catòlics alemanys, associació fundada l'any 1868 en la qual hi ha representades totes les organitzacions catòliques seglars alemanyes.

Visita privada amb el president de la República federal

A primeres hores del matí del divendres, dia 1 de maig, el Sant Pare havia complert la tradicional visita al cap de l'estat dels països que visitava. Arribà amb helicòpter a la villa Hammerschmidt, la residència a Bonn del president de la República federal. Mentre Richard Von Weizacker i el Papa dialogaven en privat durant més de mitja hora, el ministre d'Afers Exteriors, Hans Dietrich Genscher, s'entrevistava amb el secretari de l'Estat Vaticà, cardenal Agostino Casaroli.

Condemna del "Racisme diabòlic"

En l'espaiós estadi de Colònia se celebrà la solemne beatificació de la carmelita Edith Stein. En la seva llarga homi-

El papa Joan Pau II ha clausurat el seu viatge a Alemanya Federal que ha durat quatre dies —del dijous 30 d'abril al dilluns 4 de maig—. Ha recorregut 3.000 quilòmetres, ha visitat onze ciutats i pronunciat 22 discursos en altres actes religiosos i civils. Els moments més importants han estat la beatificació de la carmelita Edith Stein i la del jesuïta Rupert Mayer, així com la visita de la tomba del cardenal Von Galen, a Münster. A més a més, visità una mina de carbó en plena conca del Rhur i presidí l'acte ecumènic a la catedral d'Augsburg.

lia el Papa condemnà "una ideologia nascuda en algunes mentes folles que, en nom del racisme diabòlic, va concebre el pla d'exterminar els jueus i l'executà amb una meticulositat implacable. Mentre es desenvolupava el drama de la Segona Guerra Mundial, aparegueren els camps d'extermini i els forns crematoris. Molts milions de fills i filles d'Israel, infants i ancians fins i tot trobaren la mort en aquests inferns sobre la terra. El monstrosos aparell repressiu d'un estat dictatorial no alliberà ningú i actuà amb crepuscular brutalitat, contra els qui tingueren el coratge de defensar els jueus".

Amb el Consell Central jueu

A la mateixa tarda del divendres i a la residència de l'arquebisbe de Colònia, cardenal Hoffner, el Papa rebia el

Consell Central jueu, que és el vèrtex executiu i representatiu de les comunitats, associacions i organitzacions jueves a Alemanya.

També saludà la família d'Edith Stein, nebots i nebes, que viuen als Estats Units i que són de religió jueva, com a diversos representants d'aquesta comunitat presents a l'estadi i alumnes de la filosofia. Algunes religioses carmelites que visqueren amb ella en els carmels de Colònia o d'Echt (Països Baixos). Fou un gran dia de festa per a les carmelites d'arreu del món. Espanya només estava representada pel cardenal de Tarragona.

En el santuari marià de Kevelaer

El dissabte, dia 2 de maig, Joan Pau II realitzà una crida a favor "d'un acord internacional entre els pobles per a l'eli-

minació progressiva de tots els armaments de destrucció massiva". Des del centre de pelegrinatges marians de Kevelaer, el Papa afegí a aquesta crida a la pau, una altra a favor "d'una defensa eficaç del nostre planeta". En evocar la catàstrofe nuclear de Txernòbil, afegí que "els problemes del medi ambient i la protecció de les radiacions no solament interessin als que avui viuen, sinó a les generacions futures".

La jornada anterior, a Münster, havia llançat un obert desafiament als moviments ecologistes, feministes o pacifistes de la RFA. "Cap moviment per la pau —els digué— es digne d'aquest nom si no condemna i s'oposa de la mateixa forma a la batalla contra la vida naixent".

Des del temple dedicat a la Mare de Déu, el Papa pronuncià una d'aquestes veritats antropològiques: "Els veritables

centres de la història són els llocs tranquils on la gent va a resar. Aquí en aquest lloc es realitzen coses més grans i s'adopten decisions més crucials que afecten la vida i la mort que en les grans capitals del món, on les persones pensen que tenen posada la seva mà sobre el pols del temps i on giren les agulles de la història".

A la conca minera de Ruhr

Unes hores després Joan Pau II es trobava davant un escenari que li recordà la revolució industrial: l'entrada a la mina Prosper Haniel. Es troba a plena conca minera del Ruhr, on el Papa va rebre l'homenatge dels homes "del carbó i de l'acer". Amb les seves gorres guarnides amb plomes vermelles i vestit negre, el reberen amb el cant típic de la regió minera.

La conca del Ruhr travessa, en canvi, una crisi greu, derivada de les grans dificultats del mercat de l'acer i del carbó. Ho ha recordat el Papa i en canvi recordà que "la força vital dels territoris del Ruhr és la solidaritat. Estic convençut d'aquesta força que sortirà a la llum en la greu situació actual".

Joan Pau II va fer una descripció dels perills actuals: "enfront el perill potencial d'armaments presents actualment

El cartell mural del pare Rupert Mayer, jesuïta, anuncia la seva beatificació pel Papa durant la seva estada a Alemanya.

en el món, el desenvolupament cada vegada més terrorífic d'armes i de destrucció, d'una exportació creixent, però també davant el deteriorament de la terra i de l'aire, dels rius i dels mars, dels animals i de les plantes a causa dels productes de la civilització moderna, davant les possibles manipulacions de la tecnologia genètica, un nombre cada vegada més gran de persones s'interroga i es planteja seriosos dubtes sobre el sentit i els objectius de la investigació moderna. És necessari arribar a un nou equilibri entre ciència i consciència".

La resta de la jornada del dissabte, el programa del viatge papal es va repartir entre Essen i Gelsenkirchen, és a dir, en les dues aglomeracions humanes més importants d'aquest enorme nervi d'acer que manté el pols econòmic de la RFA.

El papa Wojtyla fou nomenat "jugador d'honor" del Schalke 04, un legendari equip de futbol de Gelsenkirchen que juga en la primera divisió de la Bundesliga, però aquest any ocupa un dels últims llocs de la classificació, malgrat el seu historial carregat de copes.

Beatificació del jesuïta Rupert Mayer

El diumenge, dia 3 de maig, es va registrar a Munic l'etapa més brillant i concorreguda del segon viatge de Joan Pau II a la RFA. A l'estadi olímpic celebrà missa i beatificà el jesuïta Rupert Mayer, davant de gairebé 82.000 persones, malgrat que en els carrers muniquesos es va congregar menys públic del que s'esperava.

També fou aquesta jornada la de major desplegament policíac: 3.200 agents garantiren la seguretat del Papa. L'Església on hi havia enterrat Rupert Mayer que visità el Papa, només es van admetre 50 persones, en la seva majoria familiars i ex col·laboradors del nou beat.

La cerimònia de beatificació i la missa solemne duraren conjuntament més de 3 hores. Durant aquest temps el públic va escoltar més que veure el Papa, cosa que no va impedir que les entusiastes salves i aplaudiments subratllessin la satisfacció per a la beatificació

d'una figura de l'oposició religiosa al nazisme.

Crida a la moral cristiana

A la mateixa ciutat de Munic, Joan Pau II va fer una crida a la moral cristiana dels creients. Recomanà als alemanys que militin políticament i que visquin d'acord amb els valors evangèlics. "No deixeu que prossegueixi l'allunyament de Crist —digué— i lluiteu públicament com Rupert Mayer pel dret i honor de Déu". Va tornar a recordar que allí on no es respecta Déu i les seves lleis tampoc no es respecta la dignitat humana.

Tampoc no mancà en aquesta ocasió una crítica a l'egoisme del ric.

El Papa apel·là als homes "que viuen en un dels països més rics del món" que obrin els seus cors als pobres. I en aquesta línia de denúncia de l'egoisme, de l'egocentrisme del benestar, cal catalogar les paraules de Joan Pau II, criticant l'alt nombre de divorcis i el baix índex de natalitat de la

RFA. "Conserveu la santedat del matrimoni —digué— i deixeu que l'amor el faci fructífer amb els fills que Déu us vulgui regalar".

El Sant Pare va dinar amb el cardenal-arquebisbe de Munic, monsenyor Wetter. D'allí, havia de traslladar-se per via aèrea, a Augsburg, però a causa del mal temps ho va fer amb cotxe; a la catedral hi celebrà una Eucaristia a la qual assistiren més de 3.000 persones.

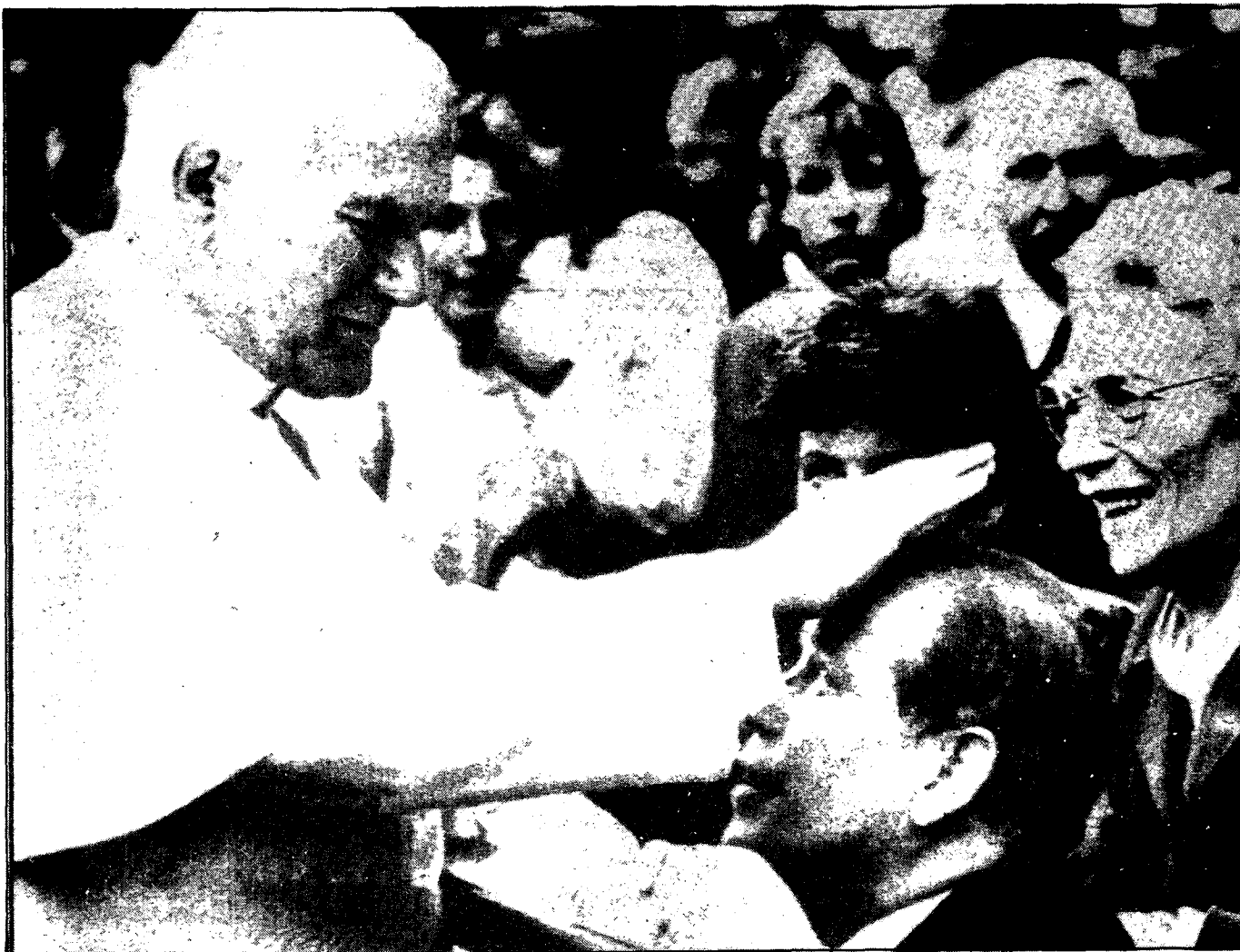
Retorn a Roma

Joan Pau II va romandre el dilluns, 4 de maig i últim del seu viatge, a la ciutat dels Fugger (banquers dels Augsburg). Inaugurà a l'esmentada ciutat el nou seminari diocesà, firmà en el seu llibre d'or de la ciutat i celebrà a l'Església d'Afra i Ulric una magna missa ecumènica.

A la tarda es va desplaçar a la ciutat de Speyer, i fou rebut pel conseller Kohl. Aquesta mateixa tarda va acabar el seu viatge a Stuttgart, des d'on retornà a Roma.

El Papa resa a la catedral de Münster davant la tomba del cardenal Graf von Gahlen, que encapçalà l'oposició de l'Església alemanya al totalitarisme nazi.

Joan Pau II beneeix un malalt que esperava, entre la multitud, l'arribada del Papa.

NOVA SEU DE L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE "CATALUNYA CRISTIANA"

(Antic Patronat)

AMB LES SEVES CORRESPONENTS ACTIVITATS: SESSIONS CULTURALS, DIVULGACIÓ TEOLÒGICA, VIATGES, RIFA, LLIBRES, ETC. QUE DONEN SUPORT A LA VIDA I DIFUSIÓ DE "CATALUNYA CRISTIANA".

Preneu-ne nota:

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Plaça Urquinaona, 11, 3er. 3ª, A
08010 - BARCELONA

Tel. 301.37.18

BARCELONA

quals, c/ Cardenal Casanyes, 16, 2on.

Solemne Eucaristia a honor de Santa Joaquina de Vedruna a la Basílica Parroquial de Santa Maria del Pi, parroquia on fou batejada la santa.- Tindrà lloc el proper divendres, dia 22, a les 6'30 de la tarda. Farà el panegíric de la Santa, mossèn Jaume Armengol. Organitza aquest acte la congregació de senyores de la Mare de Déu del Carme i Santa Joaquina de Vedruna.

Parròquia de Santa Maria del Pi. Conferència sobre: "Els dos últims viatges de Joan Pau II".- Mossèn Jordi Piquer, de la Delegació Diocesana de Mitjans de Comunicació Social parlarà sobre aquest tema, el **dia 20 de maig**, dimecres, a les 8'30 del vespre, a la Sala dita de "Sant Josep Oriol" dels locals parro-

Centre d'Estudis CRISTIANISME I JUSTÍCIA.- c/ Roger de Llúria, 13. Presentació del Quadern 16 de Cristianisme i Justícia. "QÜESTIONS I REPTES" —Educació en una societat en crisi— a càrrec d'Ignasi Salat, Joan García-Nieto, Teresa Iribarren i Jesús Renau. Dia: **dijous, 21 de maig**. Hora: de 7'30 a 9'30 tarda. Lloc: c/ Roger de Llúria, 13.

Recés trimestral organitzat per "VIDA CREIXENT".- Dissabte, **23 de maig**, a les 10 del matí, al Col·legi de les RR.MM. Escolàpies, c/ Aragó, 302, (xamfrà Roger de Llúria). El nostre Consiliari diocesà, P. Lluís Antoni Sobreroca, s.j. ens hi exposarà unes reflexions sobre: "L'Esperit Sant, en la vida de l'Església i del món". Tothom hi és invitat.

TANDES D'EXERCICIS PER A RELIGIOSES.- Se celebraran a MONTSERRAT. Mes de **juliol, del 6 al 12**, dirigeix P. Maur Boix.- **Agost, del 10 al 16**, dirigeix el P. Miquel Estradé. Inscripció: des del 15 de maig a Pl. Urquinaona, 11 - 2on., de 4 a 7 de la tarda.

Grups d'Oració i d'Amistat.- Organitza un Pelegrinatge a TERRA SANTA, del 7 al 14 d'agost. Per informació: Mossèn Torrens, tel. 221.57.40 (hores de dinar).

Fraternitats Carles de Foucauld.- Viure amb Maria. Proper Desert (Recés), dia **24 de maig**, amb el tema: "Presentació de l'Encíclica REDEMPTORIS MATER", presentada pel P. Antoni Samsó Rabaixet (salesià). Lloc: c/ Trafalgar, 70, 1ª, tel. 302.71. 77. Horari: de 10 a 19 h. Es prega avisar abans.

TARRAGONA

CURSOS BÍBLICS - ESTIU 87.- L'Associació Bíblica de Catalunya organitza uns Cursos de Bíblia oberts a tots aquells qui desitgin conèixer i endinsar-se en les Sagrades Escripures. **Programa del primer curs:** Setmana del 6 a l'11 de juliol, Matí - Antic Testament: Pentateuc. Tarda - Nou Testament: Marc i Ma-

teu. Setmana del 13 al 18 de juliol. Matí - Nou Testament: Lluç i Fets. Tarda - Antic Testament: De Josuè als Macabeus. Horari: de 2/4 de 10 a la 1, i de 4 a 2/4 de B. Formació Permanent: Tema, "L'Aliança de Déu amb els homes". Professor: Romuald Vives. Data: del 13 al 18 de juliol. Horari: Matí, de 2/4 de 10 a la 1. Tarda, de 4 a 2/4 de 8. Per informació i inscripcions: Esperança Amill i Rocamora, c/ Sant Antoni, 93 - 43800 Valls (Alt Camp). Tel. (977) 60.59. 39. Millor abans del 15 de juny.

Parròquia de Sant Josep de Torreforta.- El proper dia **22 de maig**, la nostra comunitat parroquial acollirà des de les 9 a les 12 del vespre, a la "Sala Claver", els grups de persones que estan fent Catequesi d'Adults, i als qui ja han acabat el Cicle, així com a tots aquells que davant de la tasca a fer com a ADULTS EN LA FE i testimonis del RESSUSCITAT, se sentin cridats a participar-hi. El tema per a la reflexió en comú serà: "Iniciació dels adults a la pregària i a la celebració", que donarà en Jaume Roig.

Comissió Interparroquial de Catequesi de Reus.- Ha organitzat uns "Tallers de tècniques aplicades a la Catequesi" obert als alumnes de l'Escola Diocesana, Catequistes i Educadors de la fe en general. Dia: **23 de maig**, dissabte. Horari: de 2/4 de 10 a 2/4 d'1 del matí (dues sessions amb un breu descans). Lloc: Col·legi La Salle, de REUS. Tallers: "El dibuix i el mural", per Núria Hosta. "El conte", per Joan Busquets. "El fotollenguatge", per Maria Pi. "Programació d'un curs de Catequesi", per Josep Bofarull.

SOLSONA

JORNADES DE REFLEXIÓ I PREGÀRIA SOBRE L'EVANGELI.- Obertes a tothom. Tindran lloc a la Casa d'Espiritualitat d'EL MIRACLE. Dies: del **22 al 24 de maig** (cap de setmana); del **26 al 28 de juny** (cap de setmana); del **26 de juny al 3 de juliol** (7 dies). Seran dirigides pels monjos. Comencen al capvespre i acaben a la tarda. Per informació i inscripcions: Tel. (973) 48.00.45.

Generalitat de Catalunya

Departament d'Agricultura Ramaderia i Pesca

AVÍS D'ALT RISC D'INCENDI FORESTAL

La llarga secada i els forts vents registrats aquests dies aconsellen, atenent el greu perill de foc que hi ha, avançar les accions de prevenció d'incendis forestals previstes en el decret 72/1987, de 4 de març, pel qual s'estableixen mesures de prevenció d'incendis forestals.

S'insta a tots els ciutadans que no encenguin foc en els terrenys forestals de Catalunya, estiguin o no poblats d'espècies arbòries, en una franja de 400 metres al

voltant del bosc; que no hi llencin objectes encesos com poden ser cigarretes i llumins, escombraries i restes industrials o de qualsevol altra mena que puguin ser causa de l'inici d'un foc.

Es demana a tots els ciutadans que extremen les mesures de prevenció per tal que no es produeixi cap incendi i evitar la destrucció d'una part del nostre patrimoni natural.

TARRAGONA

Durant 1986, Caritas va distribuir més d'11 milions entre els necessitats

TARRAGONA.—Caritas treballa en el camp de la prevenció a diferents nivells, també en l'aspecte de promoció; però ens cal dedicar molts esforços humans i econòmics a l'ajuda puntual, no feta des de la beneficència, sinó des de la solidaritat i el compartir.

Diuen que sortim de la crisi; algunes persones, potser sí, però per a molts d'altres, l'atur perllongat, la manca de subsidi i, per tant, l'angoixa i els desequilibris que comporta el no poder cobrir les necessitats bàsiques, han esdevingut una malaltia endèmica. L'Administració i altres organismes oficials que han de tenir cura del benestar social dels ciutadans, o no contempen en els seus pressupostos partides per a benestar social o aquestes són tan minses que arriben a molt pocs.

El balanç de la tasca d'ajuda duta a terme per Caritas Interparroquial de Tarragona —C. I. T.— conjuntament amb les Carites Parroquials i Centre de la Ciutat i perifèria, durant l'any 1986, ha estat d'11.377.762 pessetes. A aquesta xifra cal afegir-hi la donació de mobles a cinquanta-quatre famílies, divuit estufes, mantes a nombroses famílies i vals de roba a cinc-centes noranta-nou famílies.

El dissabte dia 7 de març i a la sala de reunions de l'arquebisbat es trobaven, degudament convocats pel delegat diocesà de Catequesi, Mn. Josep Bofarull, els catequistes enllaços i els preveres responsables de la catequesi en cada arxiprestat. Era una reunió d'intercanvi i informació: informació de parròquies i arxiprestats, trobades arxiprestals de catequistes, revisió del document "Per la catequesi i els sacraments vers la maduresa de la fe", etc. Un punt especialment remarcat en la reunió ha estat la catequesi d'adults. Per això s'ha creat dins la Delegació un departament especial per a aquesta catequesi.

Tarragona visqué a fons la Quaresma 87

Organitzat per l'arxiprestat de Tarragona-centre, es van desenvolupar diversos actes dintre del programa "Quaresma 87".

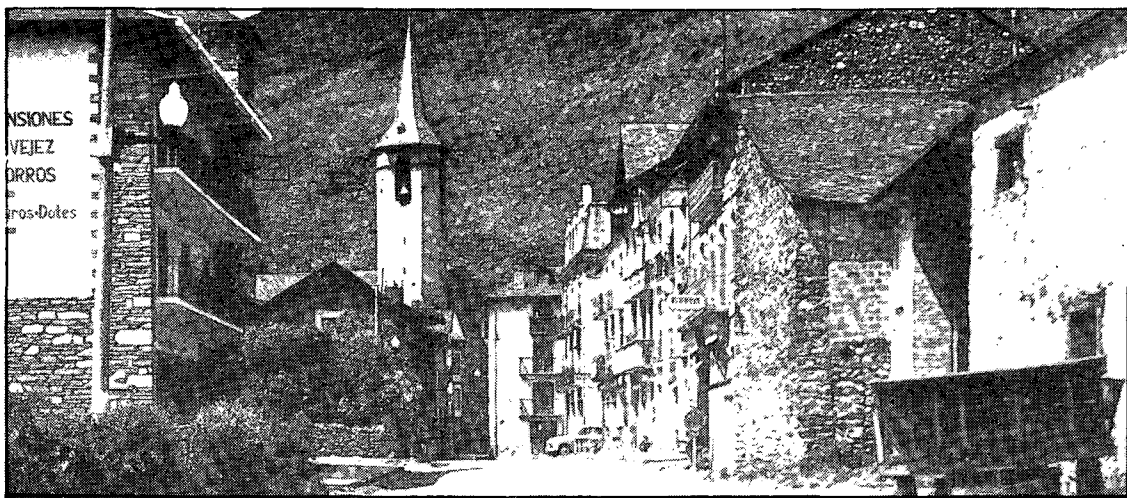
Nombrosa concurrència de fidels va assistir a la celebració eucarística celebrada a la catedral, amb imposició de la cendra, sota la presidència de Mons. Ramon Torrella.

Al col·legi del Sagrat Cor es va celebrar una trobada de joves, sota el lema "El protagonisme dels joves en la societat".

El bisbe auxiliar de Madrid Mons. Alberto Iniesta va predicar a l'església dels Pares Caputxins. Els temes, molt actuals, van comptar amb la presència de molts fidels. "L'oració cristiana en el món d'avui" i "Llums i ombres de l'Església" són els títols d'ambdues conferències quaresmals.

Una pregària penitencial, presidida per Mons. Torrella i un recés per a cristians de la tercera edat van posar cloenda als actes de tota una setmana penitencial.

URGELL

Cal relançar les institucions parroquials

Caritas promou l'acció social al Pallars

TALARN.—“Davant la situació social dels nostres pobles hi ha una postura de resignació i una altra de transformació”, digué Antonieta Mateus en la conferència que fa poc pronuncià en la trobada de Caritas sobre la problemàtica social del Pallars.

La militant i responsable de la J.A.R.C., de Lleida, explicà la resignació com “un desencís, una situació de braços caiguts”. Cal una postura transformadora, de creativitat, per a la humanització dels nostres pobles. A partir d'un ideal s'ha de lluitar per la transformació dels pobles mitjançant la formació personal, amb el suport dels grups organitzats i de la gent gran, entusiasmada i convençuda.

La conferenciant esmentà la necessitat de persones “amb una escritura interior” que les sostingui en la lluita per aconseguir l'ideal. És fonamental també el grup que uneix les persones en el treball.

Mn. Jaume Rubió, prevere

Convé que prevalgui una postura de transformació per damunt de la resignació, davant la situació social dels pobles pallaresos.

incardinat fins el 1986 al bisbat d'Urgell i actualment consiliari de la HOAC i de la JOC,

a Lleida, raonà el sentit social de la caritat i presentà Jesucrist com el model de la unitat personal entre Déu i l'home.

Les conclusions de la trobada palesen, per part dels seglars presents, un compromís a relançar les diferents institucions en la parròquia. Amb l'equip diocesà de Caritas hi assistiren 35 cristians de Tremp i mossèn Ramon Gay, el rector, que donà la benvinguda als cursetistes.

Es vol fer arribar Caritas a tots els pobles de l'Alt Camp

VALLS.—Veient la necessitat de trobar-se i canviar impressions, les Carites de l'Alt Camp han fet per manera de trobar-se per primera vegada. I ho han fet a Valls. Hi havia representants de Caritas de Masllorenç, d'Alcover, de Pla de Santa Maria, de la Riba, de Valls...

Es considerà prioritari de crear Caritas en els pobles on encara no existeix. Els pobles que ja en tenen exposaren les seves activitats.

Els representants de la Riba informaren del resultat de l'enquesta realitzada sobre la problemàtica social del poble. I acabava la reunió amb ganes de tornar-se a trobar per animar-se mútuament a treballar en favor dels germans marginats i necessitats.

PASTORAL RURAL

La predicació rural

En una reflexió pastoral després de 20 anys del concili, el senyor Bisbe d'Urgell escrivia als seus sacerdots: “Penseu que avui no es fàcil predicar, encara que sigui senzill, si voleu anunciar des de la fe allò que es creu”. “Una església faltada de coratge per proclamar l'Evangeli amb il·lusió es desfà en el seu propi fonament”. (Església d'Urgell, nº 150). Predicar és senzill com pulsar un teclat, però com en el cas d'un virtuós, requereix una dedicació interna, de pregària, reflexió, degustació i observació per crear sempre una nova emoció nascuda de la conversió del qui parla i escolta.

Per a més que s'hi trenqui el cap, el capellà rural ho té difícil. La predicació a les velletes sofertes i constants ens deixa com esgotats, eixuts, desconfiats de la força de la Paraula i desencoratjats del “punch” de l'homília. Les interferències més prosaïques ens fan aplanar les orelles: el gos de la masia segueix el seu amo fins al temple, la bestiola esgarrapa la porta, i la minúscula assemblea està més pels lladrucs del gos que no pas per les paraules del predicador. Els infants han detectat el gat que ha

seguit la mestressa fins als bancs; el qui pot foragitar-lo primer es converteix en un heroi; les idees del predicador han volat al cel. La presència d'una serp mobilitza tota l'assemblea fins que el rèptil bíblic fou eliminat a cops de bastó; aquest coratge no el tingueren ni Adam ni Eva. Es pot predicar amb il·lusió? S'entreu la fatiga i la paciència del qui parla i dels qui escolten. És veritat que l'espurna humorística és el gran do de l'Esperit Sant per fer néixer en les cares resignades una rialla viva i xocant. La recompensa del predicador és la rialla massiva dels grans i petits.

En les jornades de la Gleva se suggerí la possibilitat d'intercanvis ocasionals. Per això els sacerdots de Bellpuig, membres del Departament de Pastoral Rural, m'oferiren la predicació del Septenari de la Mare de Déu dels Dolors, patrona de la parròquia. Avesat a les interferències de gats, gossos i nens bellugadissos, el canvi fou xocant. Existeix el risc de protagonisme, lluitament i la dolçura de l'èxit personal, però vaig experimentar el gaudi de la força de

la Paraula Sagrada, la recompensa de rostres commuguts pel xoc guspirejant de les analogies litúrgiques segons els textos sagrats.

L'acollida de la paraula amb el silenci multitudinari, amb la rialla sota el nas, amb la immobilitat expectant, amb els cops de colze dissimulats, o amb les mirades furtives a terra en els instants de “suspense” són signes de la resposta a la comunicació dels temes eminentment teològics com el misteri de l'Església i el misteri de la Creu.

Una predicació així és una recompensa pel ministre de la paraula: la congregació t'obre el cor i et deslliga la llengua; hom nota com l'Esperit Sant es fa Paraula en la humanitat de la meua paraula com si l'orador es convertís en instrument passiu al servei de la Comunitat commogut per l'Esperit. I perquè ho he viscut així en el Septenari de Bellpuig, en dono testimoni.

MN. JOAN MARQUILLES I LLORENS
Departament de Pastoral Rural

Un recés extraordinari que pretenia de "prendre el pols" del moment eclesial lleidatà

Una Església en camí vers la corresponsabilitat

LLEIDA.— El diumenge, 26 d'abril passat, tingué lloc a la Seu Antiga de Lleida el Recés Extraordinari convocat amb el lema "Una Església en camí vers la corresponsabilitat", continuant l'encetat amb la Setmana d'Evangelització del mes d'abril de l'any passat.

Es tracta d'una Trobada Diocesana convocada pel Sr. Bisbe, que pretenia "prendre el pols", observar l'església local, analitzar-la, i revisar la situació en tots els àmbits per deduir possibles vies d'actuació pel proper curs. D'aquí sortiran les directrius pastorals per a tots els sectors de treball.

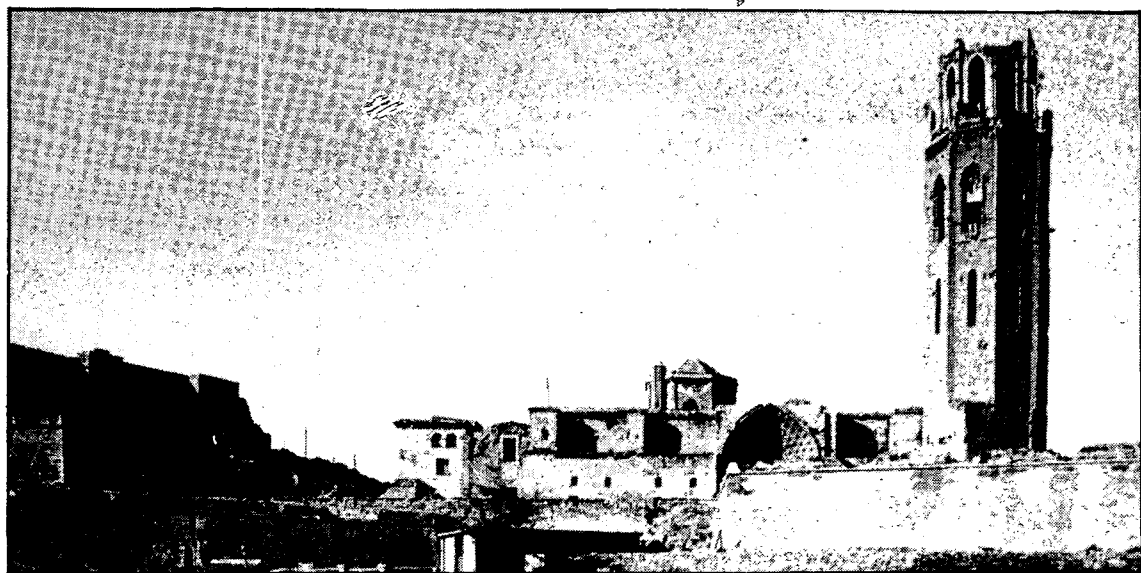
Després de la pregària amb que es començà hi hagué una ponència de mossèn Ramon Prat que centrà la diada. Els seus punts bàsics foren una reflexió per veure on som actualment i al bisbat de Lleida. Ens continuà oferint unes pautes

per prendre consciència del què hem de fer i ens situà així de cara al futur.

Propostes del curs vinent

En finalitzar la seva dissertació es formaren grups de treball. Les persones que assistiren a la jornada es distribuïren segons els següents sectors: família, ensenyament, joventut, pastoral de la salut, acció social, i parròquies. Partint de l'aportació inicial de mossèn Prat, es proposaren les accions que s'han de portar a terme durant el curs 87-88, així com les prioritats diocesanes.

L'ambient creat fou decididament de germanor. Envolats per la sardana que s'estava ballant en aquell moment a la ciutat, i solidaris amb tots els dansaires, joves i grans arribats dels quatre punts del bisbat compartírem la nostra il·lusió i esforç per una renovació

La Seu Vella de Lleida fou un marc adequat per estrènyer els llaços d'amistat entre els participants.

de la nostra església, compromesos a fer-ho entre tots: mossens, religiosos i laics, convençuts de la necessitat de la "corresponsabilitat".

El fet de dinar al propi claustre de la Seu Vella, con-

tribuí encara més a estrènyer els llaços d'amistat entre els participants.

A la tarda es féu una posada en comú de les decisions acordades i s'acabà amb una missa presidida pel Sr. Bisbe

com a cloenda de tot el treball fet.

Ha estat un pas més en aquest camí endegat vers la corresponsabilitat.

G.

TARRAGONA

Qüestions d'història: en el segon aniversari de la mort de mossèn Francesc Tàpies i Torres

La història de la música és molt antiga; arrenca ben segur en l'albada de la vida, perquè de música se n'ha fet sempre; algú va dir que és un ressò de l'Infinit, de l'Etern. I d'això ja fa molts dies...

La història mai no s'escriu tota, ni tampoc aquesta mai no ho diu tot; perquè els plecs i els saccos potser ben poques vegades ens deixen veure tot el seu entrellat; els quaderns de notes se'ns desparien, els fascicles ens volen dels dits, i sempre hi ha racons on la llum no penetra gairebé mai.

A l'entorn de mossèn Tàpies fa temps que ha començat a fer-s'hi història. Però d'ençà de la seva mort, un seguit d'escriptors, àdhuc dels més seriosos i que hauriem de suposar ben documentats, van donant-nos algunes informacions errònies. Avui i per mitjà d'aquestes lletres intentarem de redreçar-ne un parell; no volem altra cosa que evitar que aquestes esllavissades s'escampin com la boira i es vagin repetint a tort i a dret.

Mossèn Tàpies va néixer el 13 de juny de 1898; darrerament, en una publicació musical hem vist que hom indica el 19 d'octubre com a data d'aquesta efemèride. Abans d'escriure aquestes ratlles

hem sol·licitat la partida de baptisme a Ollana i a la Seu d'Urgell. Ens comunicuen que tot es va cremar i no poden atendre la nostra petició.

Amb bona sort, hem rebut últimament una documentació fidedigna en relació al tema: és el full d'inscripció de mossèn Tàpies a la "Pontificia Scuola Superiore di Musica Sacra". La signa el mateix interessat. En omplir-la escriu: "Giorno, mense ed anno di nascita: 13 Junii 1898. La qüestió resta ben precisa.

Perquè el document pugui tenir la màxima garantia, la fotocòpia ve legalitzada amb el segell i la signatura del Secretari actual del P.I.M.S. (Pontificio Instituto di Musica Sacra). Així, doncs, ja tenim un punt clarificat.

Fa uns anys, quan l'Arquebisbat va fer l'estadística del clergat diocesà, deien que per raons que hom desconeix mossèn Tàpies no va voler presentar cap document que acredités els seus títols. Llavors algú va deixar entendre que "si no els presentava era perquè no en tenia". El dubte, doncs, sorgí entorn d'una figura que havia demostrat i demostrat la seva competència i la seva ciència musicals. Però la "titulitis" que domina el món modern no deixava mossèn Tàpies en gaire bon lloc. I que consti que no som defensors dels "títols" sinó del "saber", de la "sapiència" del "coneixement", que és un aspecte ben distint de la cultura.

I com que la Història, l'harmonia i la informació cal que siguin forjades amb màxima cura, volem dir que la "NOTÍCIA BIOGRÀFICA" que en Fc. Bonastre inclou

en "QUADERNS DE MÚSICA", conté algunes informacions errònies: mossèn Tàpies "...es diplomà a l'Institut Pontifici de Música Sagrada", escriu l'il·lustre montblanquí. Bé, això no fou exactament així, perquè aquesta entitat, amb aquest nom, encara no existia l'any 1925. Justament el nom era un altre: "PONTIFICIA SCUOLA SUPERIORE DI MUSICA SACRA".

Mossèn Tàpies obtingué llavors la "Licenciatura" en Cant Gregorià, amb una remarcable graduació: "Magna cum laude", segons ens informen els documents oficials enviats des de Roma últimament.

Va obtenir altres qualificacions en les sis assignatures del curs, si bé aconseguí la dispensa d'alguna, així com que se li avançés la data d'exàmens: Per a sortir-se'n bé, adreçà una sol·licitud a la "Presidenza della Pontificia Scuola", al·legant que el Bisbe de Lugo (que era el Dr. Plácido Angel Rey Lemos) el necessitava per a la festa de St. Pere. Tàpies signava aquesta petició el 19 de juny de 1925; i el 29, es trobava ja a Lugo, complint els seus deures de Mestre de Capella.

I si algú vol saber quelcom més entorn de l'estança de mossèn Tàpies a Roma, sàpiga que residia a "Via Bonella, 36", si més no és el que el mateix interessat indicava el 28 de novembre de 1924, data en què signa el "Foglio d'Iscrizione" a la referida "Pontificia Scuola".

MOSSÈN JOAN GRIFOLL
i GUASCH

FETS I CRITERIS

Les crítiques a l'Església

Parlo de crítiques, en plural, perquè són moltes i molt variades. Referint-me només a crítiques publicades a la premsa de casa nostra i durant aquestes últimes setmanes n'he trobat de lleugeres, d'àcides, de desconcertants i de mal gust... Heus ací, a tall d'exemple, els títols d'alguns articles: "La Iglesia híbrida", "Católicos a pesar del Papa", "El desafortunado viaje del Papa", "los obispos, reunidos nos riñen", "Inquietuds vaticanas", "La Iglesia repudia a los hijos de probeta".

Esperava que l'article "Inquietuds vaticanas" parlaria de les finances del Vaticà. Vaig equivocar-me. Resulta que afirmava que Joan Pau II no ha sortit dels paràmetres de la cultura de Lleó XIII i de la doctrina de la "Rerum novarum". No se'n salvava ni la "Laborum exercens".

Ja és més sorprenent el llibre publicat amb el títol "En nombre de Dios", de David A. Yallop, i que està encapçalat per aquestes dues frases: "¿Fue asesinado Juan Pablo I? Aquí se explica cómo y por qué". Aquest llibre, que ha tingut set edicions en tres anys, és, no tan sols una crítica a l'Església, sinó un muntatge de ciència ficció per obtenir un fabulós èxit comercial.

¿Per què es fan tantes crítiques a l'Església? Penso que hi influeixen diversos factors. En primer lloc la societat moderna ha augmentat en llibertat d'expressió i ha accentuat la crítica a totes les institucions. Crec que en aquest cas es dona el contagi del mimetisme: avui dia tothom critica.

D'altra banda és molt còmode copiar notícies de l'estranger. Criticar l'Església està de moda, fa "progre"... Tampoc no és estrany que a casa nostra surtin reaccions d'un vell "anticlericalisme".

Hi ha un altre fet que no deixa de ser contradictori. Quan en una societat democràtica existeix llibertat i pluralisme per a tota classe d'opinions no s'accepta que l'Església parli i doni la seva opinió sobre problemes d'actualitat. Això molesta la cultura "laicista" que predica una societat sense valors espirituals i que només es guia per criteris pragmàtics.

Les crítiques dels intel·lectuals, o dels qui així s'anomenen, sovint pateixen "la temptació dels savis", és a dir, la seva intuïció es converteix en judici absolut. Els costa acceptar que "per posseir el tresor, cal tenir el gerro de terrissa que el porta, i fora del qual s'evapora" (P. de Lubac).

L'Església no té por de les crítiques. Fins i tot diria que les necessita. El Concili Vaticà II exercí una consciència "autocrítica" i afirmà la necessitat d'una conversió i d'una renovació constants de l'Església per a una major fidelitat a l'Evangelí.

La crítica a una institució qualsevulla ha de tenir sempre tres condicions: informació objectiva, competència sobre allò que tracta i llenguatge respectuós. Això també ho demana l'Església.

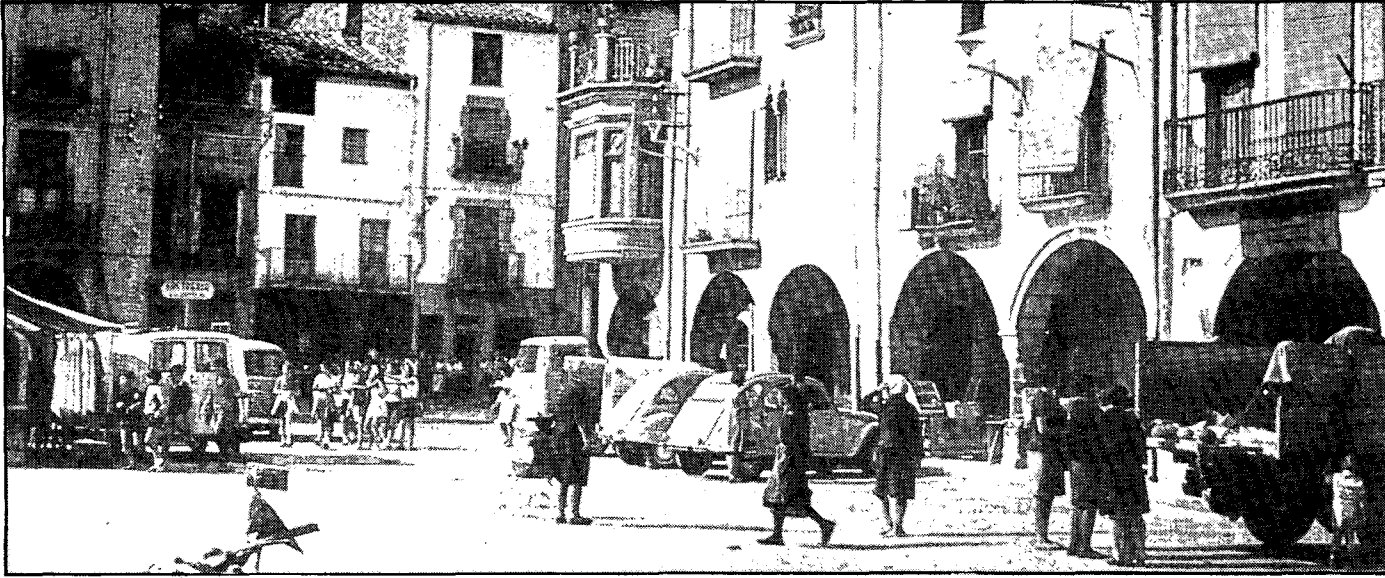
Per als creients, a més d'aquestes condicions, la crítica a l'Església ha de ser sempre una exigència de la fe i de l'amor. Feta des de dins, aquesta crítica serà expressió fidel de l'actitud de servei en bé de la comunió eclesial que és, fonamentalment, amor de germans.

RAMON TORRELLA i CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat.

**Catalunya
Cristiana**

El semanario de
más difusión
de Catalunya

GIRONA

Monsenyor Camprodon recorda que per als cristians Crist és l'últim punt de referència dels nostres actes

No rebaixem el llistó de les exigències

GIRONA.— Monsenyor Jaume Camprodon, bisbe de Girona, ens encoratja a viure plenament la vida cristiana en un dels seus darrers comentaris al Full parroquial gironí.

Quan l'home només s'ha de donar comptes a ell mateix té tendència a rebaixar el llistó de les exigències comença dient.

Quan escric el full tinc al davant els cristians de Girona. Per suposat que no m'amago dels no creients, però per a ells la intel·ligència del què dic no pot ser tan fàcil, perquè parlo des de la plataforma de la fe.

Faig aquest advertiment per ajudar a situar els creients en una societat pluralista en la qual ben sovint som posats a prova des d'altres instàncies que no són la fe.

Es dona una tònica dominant a eliminar tota idea de transcendència; llavors a

l'hora de fer judicis sobre fets o situacions, els punts de referència queden reduïts a l'opinió dels homes. I com que tenim visions diferents, segons la formació, l'edat, l'ambient o altres circumstàncies, el que en definitiva pesa és l'opinió de la majoria.

L'ètica queda subordinada a la sociologia; com si es tractés d'un afer polític en el qual la sort es juga a vots. I quan l'home es fa jutge d'ell mateix fàcilment rebaixa les exigències.

És veritat que sempre l'últim responsable de les decisions és la consciència de cadascú; però la consciència necessita uns criteris bàsics per formar-se. El propi albir sense punts de referència sòlids pot equivocar-se.

Pel cristianisme els criteris bàsics, els punts de referència forts els trobem en l'evangeli de Jesús. Un acte, una situació és bona o

dolenta no perquè ho digui la majoria, sinó perquè Jesús, que "és l'afirmació de l'home", n'és l'últim punt de referència.

És clar que Jesús posa el llistó de les exigències molt enlaire. No s'amaga pas de dir-ho, recordava diumenge passat, "és estreta la via que mena a la vida".

Posar amunt el llistó és el que fan els atletes en els seus salts. És la manera perquè l'home se superi ell mateix i la societat es regeneri ella mateixa. No hi creiem en els ídols de la vida fàcil. Quan Déu és arraconat surten cent idees que fan malbé l'home.

Monsenyor Camprodon acaba amb les paraules següents: El Déu de Jesucrist, el creador de l'home, és també el seu salvador. Sense deixar de ser pare, justament perquè ho és, posa alt el llistó de les exigències.

M. C.

Trobada Internacional de matrimonis de la Mare de Déu

GIRONA.— El diumenge, dia 26 d'abril, tingué lloc una trobada internacional de matrimonis de la Mare de Déu que es va començar en primer terme amb una missa a la catedral de Girona a un quart d'onze del matí i una visita al museu i al barri vell de la ciutat. A continuació els participants a l'aplec es traslladaren a Banyoles per dinar tots plegats en un restaurant del costat de l'estany. Durant la sobretaula hi hagué nombrosos parlaments i intervencions de responsables de grups, tant espanyols com estrangers. Finalment, es féu una excursió en barca per l'estany.

D'altra banda, el mateix dia 26 d'abril es va celebrar la trobada anual de religiosos i religioses amb el bisbe de la diòcesi, monsenyor Jaume Camprodon. La trobada va començar el matí amb una conferència del senyor bisbe sobre la tasca dels religiosos dins l'església diocesana, a la qual seguí un ampli col·loqui sobre el mateix tema i sobre altres aspectes de la vida cristiana.

Al migdia es va celebrar l'Eucaristia que fou presidida pel prelat i a continuació hi hagué un dinar de germanor. Després de dinar el professor del Seminari, mossén Josep Maria Marqués, va passar un vídeo sobre "les arrels cristianes de l'Església de Girona".

A la trobada hi assistí més d'un centenar de religiosos i religioses que representaven la totalitat de la trentena de comunitats i cases que hi ha a la diòcesi de Girona. El dia 7 de maig tingué lloc una altra trobada de religiosos, aquesta vegada de vida contemplativa, al convent de clarisses de Vilasacra.

El matí es dedicà a la pregària i a l'exercici d'experiències espirituals, acabant-se amb la celebració de l'Eucaristia al migdia. La tarda es dedicà a un intercanvi d'impressions sobre la vida comunitària i a respondre a un qüestionari preparat per la Delegació Diocesana de Religiosos. La trobada fou presidida per Monsenyor Jaume Camprodon.

M. CABALLÉ

IMPROMPTU

El just per viure bé...

"Verge Santa del Roser, / feu que en aquesta casa, / no hi hagi ni poc ni massa, / sols el just per viure bé." Aquesta pregària tan popular, l'he vist estampada damunt d'una ceràmica i, d'antuvi, m'ha fet pensar en l'elasticitat d'aquest "just per viure bé" que, evidentment, abasta dimensions tan diverses com el "just" d'un "clochard" parisenc, el d'un obrer de peonatge, el d'un obrer qualificat, el d'un executiu i fins i tot el d'un multimilionari. Tots necessiten el seu "just" per viure. Però, ¿com l'establim? Aquí rau el problema que no és pas de fàcil solució, ja que tots ens acollim al mal costum de no estar mai contents amb el que tenim.

Penso que, potser, el més feliç sigui el despreocupat "clochard", o un pobre qualsevol dels que per aquí pul·lulen, imatges de l'home feliç que ni tenia camisa. Perquè el milionari, per instint, vol ampliar el seu "just", vull dir el seu capital, i el menestral vol assolir el primer milió, i l'encarregat somia en ser empresari...

Per això em sembla que a la Mare de Déu li hauríem de demanar no precisament "el just per viure bé", sinó el no viure angoixats per qualsevol contrarietat, el no sentir-nos inquietos si el veí ha comprat un rentaplats, el saber acceptar les coses amb aquella bonhomia personal que aplanar els camins de la vida i reflecteix el més envejable dels dóns: la pau interior.

ORIOL CAMPS

GLOSSES DOMINICALS

Any Marià

El dia de la Pentecosta d'aquest any començarà un Any Marià. La iniciativa ha estat de Joan Pau II. Per què? A ell el preocupa extraordinàriament l'evangelització de les cultures que caracteritzen la humanitat d'avui i té els ulls posats en el fet històric que s'apropa: l'acabament del segon mil·lenni del cristianisme i el començament del tercer.

Ja sé que qualsevol iniciativa del papa Wojtyła és mirada per molts amb indiferència i fins i tot amb hostilitat. El nostre Sant Pare no té massa bona premsa en molts indrets; és molt criticat. De fet estem immersos en un "fenomen antiroma"! Els etèrns crítics del successor de Pere han de recordar que ell és el "signe vivent" de la unitat de l'Església de Crist.

D'altra banda algú es pot preguntar: ¿per què un any dedicat a Maria?, ¿que no saben els de Roma que no són pocs els qui escriuen sobre teologia i discuteixen algunes de les coses que han estat ensenyades fins ara sobre la "Mare de Déu"? Cal vigilar aquells "cristianismes mutilats", que neguen o callen les veritats doctrinals del magisteri eclesial, que no els agraden. El monjo de Tai-zé, Max Thurian, protestant, ens recorda que l'autèntica tradició cristiana des de sempre mai no ha separat Maria de l'Església. Ni de Crist! És per això que el misteri de Maria, la mare de Déu i mare nostra, no es pot entendre acuradament si no és en el misteri de Crist i de l'Església i en la seva unió indissoluble a l'obra redemptora del Fill de Déu.

El Sant Pare desitja que el proper Any Marià promogui una reflexió seriosa de tot el que el Concili Vaticà II digué sobre la Mare de Déu. I afirma que no es tracta solament d'aprofundir "la doctrina de la fe", sinó també de posseir veritablement "la vida de la fe". Per tant de tenir una autèntica de-

voció a Maria.

Per assolir-ho, un dels mitjans que han de caracteritzar l'Any Marià és el pelegrinatge als santuaris i ermites dedicats a la Mare de Déu. Al nostre bisbat n'hi ha tants! Montserrat és el primer. Són llocs sagrats, malgrat es tracti d'esglésioles perdudes en les nostres muntanyes. Déu s'hi fa present d'una manera singular; perquè la fe del poble fa que la gent hi acudeixi, amb el pas feixuc d'una vida dura, cercant aquella esperança que ve de Maria: la mare del cel, que amb un amor indil·ligible té cura dels germans del seu Fill, que encara pelegrinen a la terra.

En el dia de la Pentecosta, quan l'Església es manifestarà esplendorosa i esclatant pel foc de l'Esperit Sant, Maria hi fou present en el cenacle. Allí se'ns mostra com veritable "mare de l'Església", de tot el Poble de Déu, tant dels fidels com dels pastors. No li va correspondre cap missió ministerial o jeràrquica, que van ser pròpies dels apòstols. Però rebent amb ells l'Esperit Sant, presidí l'Església naixent, humil i orant, com calia a la Serventa de Déu. Ara, en el cel, és advocada, auxiliadora i mitjancera de tots els homes i dones que, en aquest món, fan el pelegrinatge vers l'eternitat.

El gran fruit de l'Any Marià ha de ser aquest: "que tots els fidels units en el nom de Maria, la nostra mare comuna, se sentin cada dia més fermes en la fe i en l'adhesió a Jesucrist, i també animats d'una caritat més fervorosa envers els germans, promovent l'amor als pobres, l'afany per la justícia i la defensa de la Pau" (Pau VI).

NARCÍS JUBANY
Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

VIC

Els blanquers d'Igualada estimen les missions

IGUALADA.— Els blanquers d'Igualada han volgut fundar una beca a favor d'un seminarista indígena a través de l'Obra Missional Pontifícia de Sant Pere Apòstol.

Per això han lliurat 300.000 ptes., que és l'import d'una beca. Portarà aquesta denominació: "Beca Sant Antoni - Blanquers d'Igualada".

D'altra banda la campanya de beques per al clergat indígena ha beneficiat també la missió ugatana de Rwanda. Han estat nombroses les que s'han fundat aquests últims anys per als seminaristes rwandesos.

Ara la "Fundació Josefa Maresch", de Barcelona, acaba de fundar una beca amb l'aportació de 300.000 ptes. També, darrerament, un donant anònim de Calaf ha completat la que havia iniciat anteriorment aportant 100.000 pessetes més.

"Un xic de tots"

VIC.— La Delegació de Pastoral de Joventut del Bisbat, dintre la Campanya 86-87, ha editat un full explicatiu, titulat amb la frase de l'encapçalament, amb el propòsit de connectar amb aquells grups juvenils, sense esquemes "oficials", que fan camí. Diu: "És bo que recordis, i que ho recordeu els del teu grup, que no sou sols a fer la descoberta (que fa un quant temps feu). D'aquí ve aquest full que és una informació, un record de l'objectiu de la campanya i una proposta per a conèixer-nos més. Per què no animeu els altres del grup i ens feu arribar un petit resum d'alguna activitat, o bé un tema que hàgiu treballat, o bé algun suggeriment...?".

Assemblea de laics de Manresa:

Voluntat ferma de canviar una societat que es considera injusta

MANRESA.— "L'Església serà Església si hi ha corresponsabilitat dels laics". Així va voler concloure l'Assemblea de laics de Manresa la reunió que va celebrar el passat 24 d'abril als locals del Casal de l'Església. L'Assemblea havia estat convocada per fer públic un resum del treball que havien fet determinats grups a diferents parròquies i moviments.

Els grups van coincidir a afirmar la importància del compromís cristià com a voluntat ferma de canviar des de la base una societat injusta i nostra. Un compromís cristià fruit d'una consciència col·lectiva del paper dels laics dins l'Església. Cal trencar la dinàmica de les "capelletes" i fomentar la comunicació inter-parroquial per mitjà d'una reflexió comunitària.

Apropament als marginats

Es va plantejar la necessitat d'un apropament de l'Església als marginats, que, ara com ara, sembla que n'estan força al marge. L'atur, la delinqüència, la droga, els malalts, els presos són grups que sovint l'Església ha ignorat. També els joves i el seu compromís: un tema que va plantejar-se en termes d'acostament, diàleg i engrescament.

Es va constatar la urgència de trobar un llenguatge adient que connecti amb

la realitat. De combatre l'apatia dels laics i l'encarcament de la jerarquia que no sempre accepta la participació d'aquests.

Propostes concretes d'actuació

Després de la discussió sobre el seu paper dins l'Església, ara es planteja als grups de laics la presentació de propostes concretes d'actuació. D'aquestes pro-

postes se n'escolliran per votació tres que seran assumides per la col·lectivitat laica en els diferents àmbits, parròquies,...

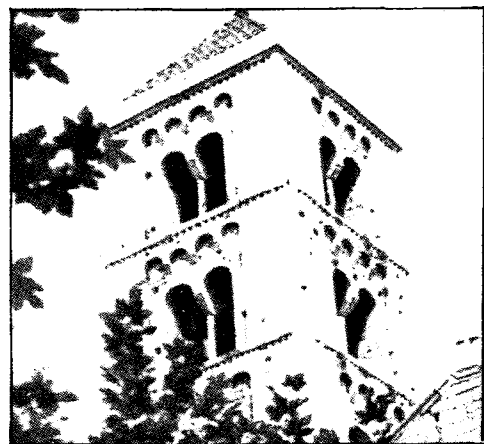
Amb això es donà per acabat el treball d'aquest curs. Encara, però, va proposar-se per l'any que ve la convocatòria d'una Assemblea àmplia per poder debatre qüestions de fons i no limitar la discussió als grups. L'Assemblea va comprometre's fermament a no deixar aquí la feina engegada i a continuar-la amb coratge el curs vinent.

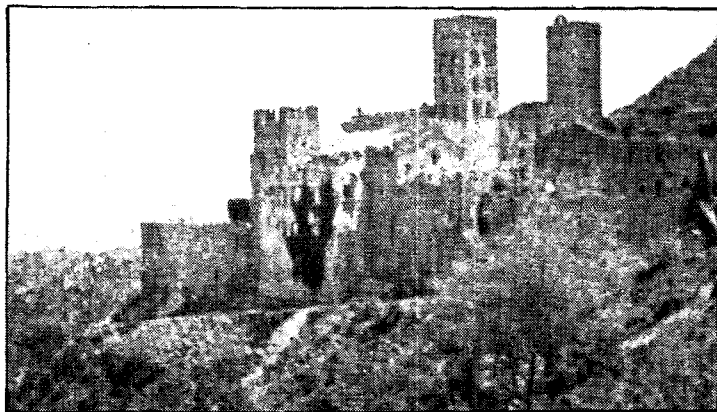
XLVI VIATGE CULTURAL

24 de maig del 1987

VISITAREM: A FIGUERES, EL MUSEU DALÍ I EL MUSEU DE L'EMPORDÀ; VILABERTRAN I EL MONESTIR DE SANT PERE DE RODA.

Vilabertran.

Monestir de Sant Pere de Roda.

Museu Dalí (Figueres).

Preu 2.500 ptes., comprenent viatge, visites, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant.

Per reserves de places truqueu al Tel. 215 28 05 Sra. Montserrat. La sortida serà a les 8 en punt del matí, carrer de València, xamfrà Balmes.

Dinarem a

CAL RECTOR

Príncep de Bergara, 10
Tel. (972) 50 59 18
VILABERTRAN.

Preguem els participants en els viatges culturals de CATALUNYA CRISTIANA, que assisteixin a la missa vespertina del dissabte, en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada, en hora hàbil per complir el precepte dominical.

AVIS

La Direcció del Viatge Cultural es reserva el dret d'anul·lar l'excursió i de modificar l'itinerari anunciat, durant el viatge, si les circumstàncies ho aconsellen.

URGELL

"Estic disposat al que em manin"

VIII Caminada Popular

SAGÀS.— El 10 de maig, va tenir lloc en aquest poble del Berguedà la VIII Caminada Popular. Des de les 8 del matí i des de la plaça de l'església de Sant Maurici es posà en camí la caminada, anomenada també ruta romànica, que aquest any tingué com a centre principal el monestir de la Portella.

"Caminant, caminant es pot anar molt lluny", tal com diu el pòrtic del programa de mà; tan lluny, que els organitzadors amb vuit anys d'experiència a sobre, recorrent les mateixes contrades per camins diferents, han aconseguit principalment tres coses: descobrir el paisatge, apreciar l'art romànic dels encontorns i fomentar l'esperit de família entre els centenars de participants que augmenten d'any en any.

Sigui dit en el seu elogi, aquestes caminades de Sagàs, tan bones per al cos com per a l'esperit, han servit de model i d'estímul a moltes d'altres que se'n fan al Berguedà i arreu. "Endavant, caminants de Sagàs! Endavant, Berguedà! Endavant, Catalunya!".

Concert de música religiosa

CARDONA.— El divendres sant, a les 8 del vespre, va tenir lloc a l'església parroquial un gran concert de música religiosa a càrrec de la Coral Cardonina dirigida per mossèn Josep M. Casafont. El programa era compost de cant gregorià i cant polifònic, tant antic com modern, molt apropiat a la diada; venia a ser com una altra celebració litúrgica d'aquesta.

Marian Armengol, pare de set fills, primer diaca permanent d'Urgell

LA SEU D'URGELL.— El dia 16 de maig a l'església de Sant Esteve d'Andorra la Vella el Bisbe Joan conferí el diaconat a Marian Armengol i Esteve, actual col·laborador de la parròquia. Serà el primer diaca permanent d'Urgell després de la reinstauració d'aquest ministeri en l'Església de ritu llatí el 1968. En el mateix acte fou consagrat prevere el salesià P. Xavier Brines i Socies, de la comunitat del col·legi "Sant Ermengol" d'Andorra.

Una inclinació que ve de lluny

—"La cosa ve de lluny. En els meus anys escolars vaig estar intern en el col·legi dels PP. Salesians de Mataró; ells van desvetllar-me el neguit de treballar per Déu i l'Església. Després a casa em vaig integrar en el Fejocisme i durant el servei militar vaig prendre part en l'apostolat castrense. Després militant de l'Acció Catòlica, primerament amb els joves i després amb els adults. També vaig ser propagandista actiu en actes d'afirmació catòlica, catequista, cursetista de cristianitat... I a més el treball i, amb la meua esposa, pujar i educar els fills".

Marian Armengol espera amb il·lusió l'exercici de la seva tasca diaconal i s'hi prepara amb esforç. Ha assistit als cursos de l'Escola Diocesana de Teologia, també ha seguit ensenyament de teologia a distància i darrerament Mn. Fermí Casal, delegat diocesà de formació permanent, ha tingut contactes freqüents i periòdics amb Marian Armengol a fi d'accelerar la formació del candidat i la seva preparació a l'ordenació.

Hi ha el perill de contemplar el diaca permanent com un status entre el prevere i el laic qualificat, la seva identitat seria la d'un prevere de segon ordre o la d'un seglar promocionat. Faig aquesta obser-

vació al Marian Armengol i manifesta:

Una funció pròpia i específica

—«El diaca permanent i casat té una funció pròpia i específica en l'Església. Pau VI en el document "Ad pascendum" diu: "des de la mateixa època apostòlica sobresurt entre aquests ministeris i és notable el diaconat, que sempre ha estat molt honorat en l'Església": I sant Ignasi d'Antioquia diu: "No són servidors de menjars i begudes, sinó ministres de l'Església de Déu: crec que és ben clar".»

Hem pogut saber que en alguna altra població del bisbat ja hi ha algun altre candidat al diaconat que prepara la seva ordenació, però no per a dates immediates. Quan el 1985 els organismes pastorals del bisbat es plantejaren ja per a un futur immediat la conveniència de promoure l'ordenació de diaques permanents Mn. Fermí Casal glossava amb els següents mots el que podia ser el pensament de molts cristians urgellencs. "S'obren noves perspectives de futur per a la diòcesi".

ANTONI MIRABET

SOLSONA

El pelegrinatge a Lourdes, una ruta de pregària i de servei

SOLSONA.— El veritable pelegrí viatja per un motiu religiós: buscar Déu.

El pelegrinatge respon a una de les necessitats més fonamentals de l'home per al seu instint religiós. La religió cristiana només li ha donat un nou estil i un nou contingut.

Naturalment que no és or tot el que lluu, i moltes vegades el pelegrinatge pot amagar uns objectius i una realitat turística. Constatem, però, que hi ha turisme que acaba en pelegrinatge, corprès pel que ha vist.

L'autèntic pelegrinatge és una recerca, un descobriment i un encontre amb Crist. Certament que per a trobar Crist no és pas necessari d'anar en pelegrinatge, però és útil.

Què intenta Lourdes

Els agents de la Pastoral de Lourdes miren de crear un ambient comunitari: fer-nos adonar que som poble de Déu. Aquesta és la raó de ser de la missa internacional i de les processons.

Malden també perquè el silenci permeti i fomenti uns espais de pregària i reflexió.

I, bàsicament, que l'esperit de pregària ens comprometi al servei.

Lourdes ens invita a obrir les mans i a allargar-les a les persones que ho necessiten. Si la pregària és sincera, mena al compromís i a la solidaritat.

Lourdes és un món nou sense fronteres.

Des de primers d'abril s'han obert les inscripcions per al XX PELEGRINATGE (13-17 de juny de 1987)

EGB

editorial cruïlla

Per a un ensenyament digne i rigorós de la religió cristiana a les escoles de Catalunya.

C

BUP

Parlo de Déu 1 (1r)
Miquel Gallart

Parlo de Déu 2 (2n)
Miquel Gallart

Parlo d'Esperança (3r)
Miquel Gallart

Parlo de Salvació (4t)
Miquel Gallart

Parlo de Jesús (5è)
Miquel Gallart

El Déu de la promesa (6è)
Joan Vernet

Jesús de Natzaret (7è)
Montserrat Camps

Convocats per l'Esperit (8è)
Sebastià Talltabull

Jesucrist (1r)
Els Cristians (2n)
Món contemporani i fe (3r)

Amigó, Barrio, Cortés,
Delkàder, Isasa,
Otaño, Tolsada

Traducció i adaptació:
Josep Ruaix

Distribuidor exclusiu: CESMA, S.A.
T. 383 10 11/Badalona

10.000 adreces
10.000 nous lectors

5 persones de la vostra coneixença

CATALUNYA CRISTIANA *UNEIX!*

Cal que el vostre setmanari arribi a **moltes més famílies**. Qualsevol persona, un viatjant, un artista, una mestra, un botiguer, una mestressa de casa, un fuster, un agricultor..., si pensen com penseu vós, li interessarà CATALUNYA CRISTIANA. **Oi que en coneixeu molts? Digueu-nos qui són.**

- Participeu en la nostra tasca d'una manera fàcil, però molt important.
- Doneu-nos les seves adreces omplint les butlletes.
- Si sabeu més adreces, escriviu-les en un altre paper. Envieu-nos-les.
- Nosaltres farem que tots ells coneguin també CATALUNYA CRISTIANA.

Nom	Nom	Nom	Nom	Nom
adreça	adreça	adreça	adreça	adreça
.....tel	tel	tel	tel	tel
població.....	població.....	població.....	població.....	població.....
D.P.....Prov	D.P.....Prov	D.P.....Prov	D.P.....Prov	D.P.....Prov

Encara podeu fer més
 Aquell amic vostre que té interès per CATALUNYA CRISTIANA, doneu-li a omplir la butlleta de subscripció.
 Envieu-nos-la

Catalunya Cristiana Carrer de València, 244, 2n. 08007 BARCELONA

Nom.....
 Domicili.....nº.....Població.....D.P.....

Se subscriu per 1 any a CATALUNYA CRISTIANA en català/castellà per pessetes 3.900.-
 Aquest import el faré efectiu de la forma següent:
☐ Pagament domiciliat ☐ Xec nominatiu que s'adjunta

.....
 Lloc.....Data.....

ORDRE DE DOMICILIACIÓ
 Banc/Caixa.....Agència.....
 Senyors: Els prego que d'ara endavant, fins a nou avís, amb càrrec al meu compte/llibreta nº..... se serveixin pagar els rebuts que els presentarà EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A. per la meva subscripció al setmanari CATALUNYA CRISTIANA.

.....
 Lloc.....Data.....

Catalunya Cristiana a cada llar cristiana **Catalunya Cristiana**

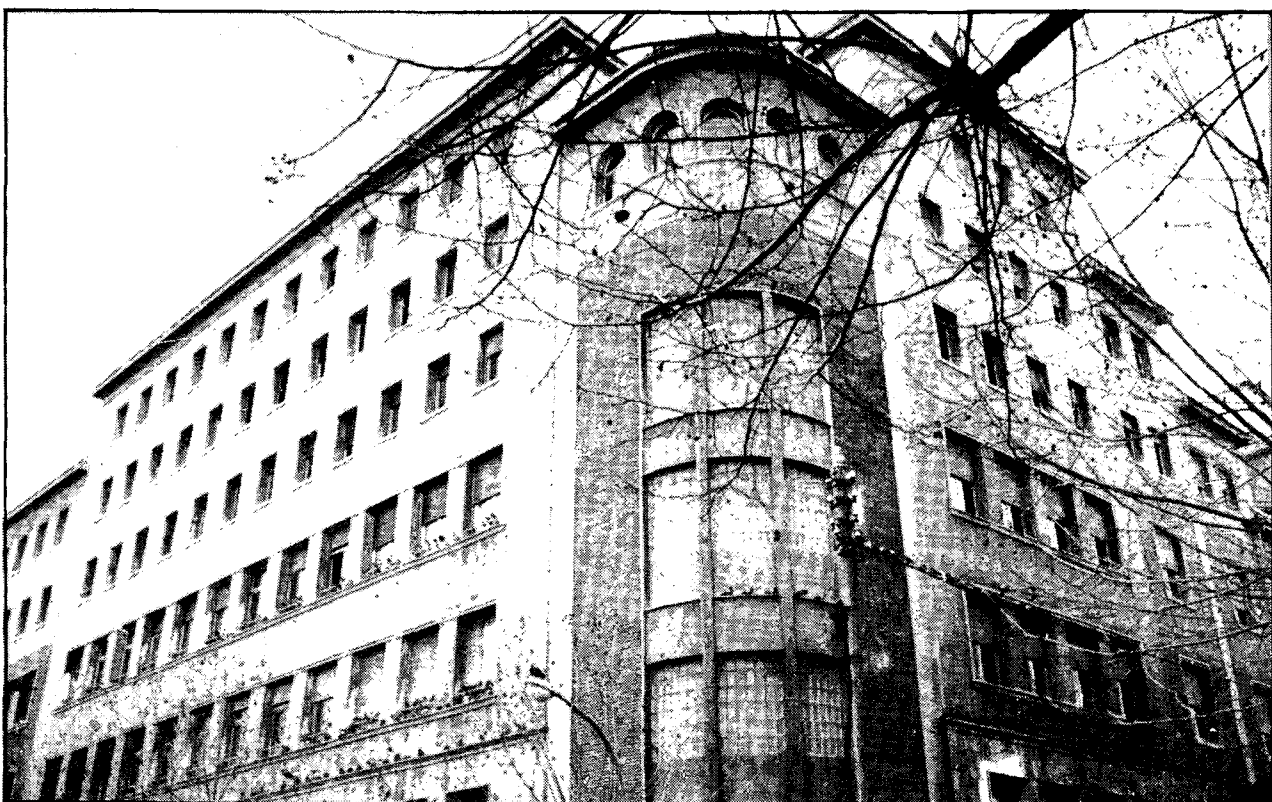
Hi fou present el senyor bisbe de Vic, monsenyor Josep M.ª Guix

Presentació d'un llibre sobre la Mare Anna Ravell i Barrera

BARCELONA.— El dia 24 d'abril passat i en el col·legi de les Franciscanes Missioneres de la Immaculada Concepció del carrer Santaló, de Barcelona, tingué lloc la presentació del llibre "Ana Ravell y Barrera, una vida al servicio de todos", escrit per mossèn Joan Bada i Elies i Matilde Vázquez Longares.

L'acte fou obert amb unes paraules acollidores de la mare Elvira Rigol i Roca, superiora general d'aquest institut franciscà. Seguidament el Dr. Bada féu una magna dissertació sobre l'època i el context sociopolític i religiós del segle passat, on cal emmarcar la vida i obra de la mare Ravell, fundadora de les susdites franciscanes. Acte seguit el cor de nenes del Col·legi, dirigit per la senyoreta Carme Julià, interpretà un escollit repertori del seu cantoral. En acabat, el senyor Josep Lluís Villanueva, de Badalona, president de la Federació de Pares d'alumnes dels col·legis de les franciscanes, féu un emotiu record de l'obra passada i actual de la congregació franciscana. Va cloure

El col·legi "Anna Ravell" de Barcelona, que dirigeixen les Franciscanes Missioneres de la Immaculada Concepció, en la sala d'actes del qual fou presentada la biografia de la Mare Ravell, escrita pel Dr. Joan Bada i Matilde Vázquez.

l'assemblea, el senyor bisbe de Vic, monsenyor Josep M.ª Guix, que encoratjà les religioses en el seu apostolat de l'ensenyament i sanitat, així com a saber imitar les virtuts carac-

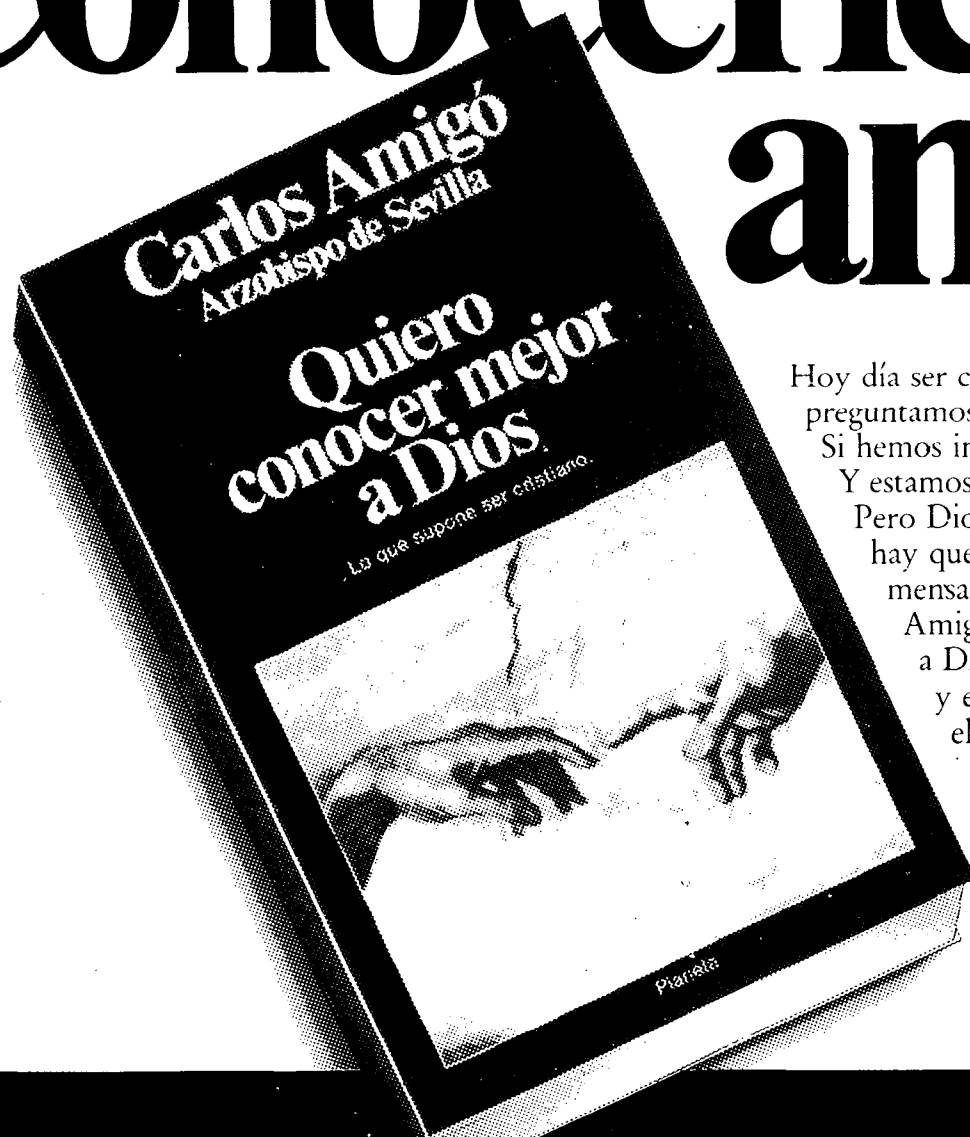
terístiques de la mare fundadora.

Cal dir que a més de les personalitats esmentades, eren presents a l'acte el Dr. Josep

M.ª Martí Bonet, mossèn Josep A. Arenas, la superiora del col·legi, sor Josefa Gorostegui i la coautora del llibre presentat, sor Matilde Vázquez Longares. Més de 500 persones om-

plien totalment la sala d'actes del col·legi. Una jornada curulla de joia i simpatia, en record de la fundadora d'un institut prou arrelat a la nostra terra i al Tercer Món.

Conocerle es amarle

Hoy día ser cristiano no es fácil. La mayoría nos preguntamos si conocemos realmente a Dios. Si hemos interpretado el espíritu de su mensaje. Y estamos llenos de dudas.

Pero Dios está siempre cerca de nosotros. Sólo hay que buscarlo con fe y ahinco. Este es el mensaje del Arzobispo de Sevilla, Carlos Amigó, en su obra «Quiero conocer mejor a Dios». Una reflexión llena de optimismo y esperanza, que nos invita a llegar hasta el Señor.

Editorial Planeta

Les modernes comunitats, un germen d'esperança per renovar la societat

La comunitat de la "Theophanie"

La Comunitat de la Teofania, fundada el 1972, per un diaca i dues parelles de promesos, procedents d'un grup d'estudiants que es reunien amb el diaca a la parròquia de Sainte Jeanne d'Arc de Montpeller, compta avui amb dues cases a França, una a Brussel·les i una altra a Jerusalem, amb un total de més de dos-cents membres, compresos nombrosos infants i adolescents. Altres assentaments que els actuals són en projecte. Constituïda en associació pública, la comunitat gaudeix de tots els drets canònics que aquella institució li dona.

Branques monacal i laïcal

La Comunitat de la Teofania està formada per dues branques, la monacal i la laïcal, la major part d'aquesta, composta de matrimonis. També hi ha alguns celibataris i celibatàries, sense formar part de la branca monacal. La casa-mare s'asseeu en l'antiga abadia de Sainte Marie d'Orbieu, fundada per Carlemany el 799, aixecada junt a la vila de Lagrasse, en ple Llenguadoc, a 40 quilòmetres de Narbona i 300 de Barcelona, anant per carretera (1).

E' nucli més nombrós de la branca monacal resideix al monestir de Saint Jean-du-Désert, a Jerusalem, que una tradició venera com un dels llocs on sojornà el sant Precursor del Senyor. A la propietat de Cantauque —l'altra casa francesa—, situada també en ple Llenguadoc, a 15 quilòmetres de la subprefectura de Li-

moux (Aude), hi ha també una altra comunitat, incipient, de monjos, a més de la comunitat monàstica femenina, poc nombrosa encara. A Cantauque hi ha instal·lada una granja, amb les seves diferents dependències, entre les quals una fleca que fabrica un excel·lent pa integral —500 kgs. setmanals— del qual es proveeixen les dues comunitats franceses i alguns altres consumidors dels voltants de Cantauque.

A la Teofania el diaconat s'entén d'una manera operativa, sense oblidar la seva dimensió cultural. El diaconat permanent hi és de llei. Una de les seves realitzacions concretes és la **Diaconie caritative de l'Association Mosaïque**, que té per finalitat l'acolliment temporal, amb finalitat terapèutica o reintegradora, de marginats socials (drogaadictes, alcohòlics, sortits de presó, etc.), que s'ocupen de diverses feines del camp i de la granja.

Vocació ecumènica

La Teofania (paraula que vol dir **manifestació de Déu**) fou fundada per fomentar la vida d'unió i mutu lliurament dels seus membres. Tots ells s'ocupen de l'evangelització del món i la reforma de l'Església. La vocació ecumènica, sentida des dels primers dies, es manifesta fonamentalment en l'orientació vers la teologia i la litúrgia de l'Orient cristià, més pròxim de les tradicions apostòliques i dels Pares de l'Església. La fundació de l'**Institut de Théologie Saint Jean le Théologien** (l'Evangeliista), que compta ja amb més de sis diplomats en teologia per diverses facultats i d'altres en formació, la major part seglars, vol ser un centre d'orientació teològica i espiritual que doni a conèixer els rics valors de la patristica i teologia orientals, de vegades perjudicialment oblidats entre nosaltres. I perquè una litúrgia és conseqüència d'una teologia, a la Teofania se serva el ritu bizantí, realçat per les seves celebracions comunitàries, sobretot la gran missa dels diumenges, revestida de suggestiva solemnitat. Els oficis de Setmana Santa i de Nadal resulten també molt reeixits.

Mentre l'institut de teologia no pot encara donar el seu ple rendiment, la labor dels teòlegs de la comunitat, i d'altres membres, consisteix principalment, a més de conferències i reunions a l'exterior, en l'organització de sessions de formació, que tenen lloc principalment a la casa-mare de Lagrasse, que disposa d'una àmplia hostatgeria amb més de 40 places. L'hostatgeria acull a més tots aquells que desitgen recollir-se per a un descans espiritual. Cal només avisar amb temps, per reservar lloc (2).

Economia comunitària

Els membres de la comunitat viuen del treball. Els guanys econòmics de llurs diverses activitats són posats en part en comú; hi ha una espècie de caixa de compensació que fa que els econòmicament més febles siguin anònimament ajudats pels més afavo-

rits. A Lagrasse, a més dels treballs del camp i d'algunes activitats artesanals, hi ha qui surt a treballar a fora, arribant-se fins a Carcassona i a Tolosa. Aquesta última mena d'activitat laboral és la característica dels membres de la comunitat o fraternitat típicament urbana a Brussel·les, la major part dels quals viuen en llurs propis domicilis. Aquesta modalitat també és adoptada per diverses famílies de la casa-mare, que, fora de l'abadia, tenen comprades o llogades cases en el poble.

L'activitat fabril més important, ensems que constitueix un gènere d'apostolat, és la fabricació d'icones, tant els que de la seva mà pinta Juan, pintor xilè exiliat i casat amb Montserrat, filla d'un pintor de Barcelona, com els que es reproduïen amb gran mestria sobre planxa de fina fusta de roure africà, en el gran taller de reproducció d'icones. Les més famoses són molt sol·licitades en tot França i àdhuc a l'estranger. Juan, a més, dona lliçons de dibuix i d'iconografia.

Un signe d'esperança

Una visita a la Teofania resulta d'allò més confortant per la impressió vera que hom en treu que, enmig d'un món que trontolla i surt de polleguera, encara avui hi ha gent de fe i bona voluntat que espera encara que el món té remei, si tots escoltem l'Evangeli. Els nombrosos nens i adolescents que us saluden somrients i amants arreu on aneu, són un signe d'aquesta esperança.

Encara que inserits a la comunitat, els infants van a l'escola pública de Lagrasse i els adolescents cursen els estudis en diferents instituts (dits **lycées** a França) de les rodalies. Tots gaudeixen de la mateixa llibertat que tindrien fora de la comunitat.

Les modernes comunitats del tipus de la Teofania són, pel seu dinamisme, joventut i resposta a molts anhels informats però sentits del món d'avui, un germen d'esperança de renovació de la nostra societat. Poden ser també un ferment suggeridor a comunitats d'altres tipus, de realitzacions que les facin de presència més dinàmica enmig nostre. Una comunitat desperta necessàriament la consciència que no som sols a seguir el Crist i a esperar d'ell. Aquestes comunitats de nou encuny han descobert que és il·lusori dir-se seguidors de l'Evangeli sense preocupar-se de realitzacions

Grup de la "Communauté de la Theophanie"

El cant, la música i la dansa són àmics durant una festa en el claustre (se-

concretes que passin per la línia de compartir d'alguna manera amb els altres allò que tenim. Una comunitat de fe no pot durar sense una comunitat d'amor. El que manca moltes vegades en les nostres parrò-

La perfecta diàleg

"Entre els principals aspectes senyalar la multiplicació de les homes. Contribueix en gran manera el modern progrés tècnic. El diàleg fraterno no està en el progrés de la comunitat que entre les persones s'ha de donar. La Revelació cristiana aporta una profunda comprensió de la vida social, i que el Creador ha creat i moral de l'home."

(Vaticà II, Constitució)

Un aspecte del gran taller de reproducció d'icones.

“Euphanie” en els seus primers anys de vida.

oliament cultivats a la Comunitat de la Teofania. Grup de dansaires (segle XVIII) de l'antiga abadia.

quies i altres col·lectius que volen endegar la vida de fe, és l'audàcia o la imaginació suficients per dur a terme accions que semblen heròiques, però que, en aquestes comunitats, veiem realitzades amb tota na-

turalitat per dones i homes com nosaltres.

JOAN BAQUE

(1) L'antiga abadia benedictina de Sainte Marie d'Orbieu, amb interessants bastiments dels segles XI, XIII, XVI i XVIII, forma part de la xarxa d'històriques abadies, classificades **monuments nacionals**, del Llenguadoc. Es poden admirar encara, integralment o en part, les de St. Fèlix de Montcan, Fontcaude, Sylvanes, St. Michel de Grandmont, Valmagne, St. Guilhem-le-Désert.

(2) L'adreça a dirigir-se és: Hôtellerie de l'Abbaye (Guillermo RUIZ) Abbaye Sainte Marie d'Orbieu 11220 LAGRASSE - França

Tel. (des de Catalunya): 07 (esperar el xiulet de connexió amb la línia) 33 68 43 10 21 (de 14.30 h. a 16.30 h.). Guillermo RUIZ entén i parla perfectament el català.

cció del ratern

tes del món actual s'ha d'assolir relacions mútues entre els països, anera a aquest desenvolupament. No obstant, la perfecció del món, sinó més bàsicament en la vida, on s'estableix, la qual exigeix una dignitat espiritual. La gran ajuda per fomentar la pau i al mateix temps ens duu a la vida de les lleis que regulen la vida en la naturalesa espiri-

ció “Gaudium et spes”, paràgraf 23)

Monsenyor Binh, arquebisbe de Ho Chi Minh Ville

“El diàleg Estat-Església s'imposa al Vietnam del sud”

“Al Vietnam del Sud, després de dotze anys de poder comunista, les dificultats són importants. Tanmateix, la situació no és desesperada. El diàleg Església-Estat s'imposa” ha assenyalat a París monsenyor Binh, arquebisbe de Ho Chi Minh-Ville, en unes declaracions que ha recollit “La Croix”.

Monsenyor Binh considera que les dificultats entre l'església i el règim comunista són inevitables. “Vull subratllar —ha dit— que els prejudicis tant pels uns com pels altres són importants. Per una banda, s'ha pensat que els catòlics no estimen la seva pàtria, que estan al costat de l'imperialisme, amb els països capitalistes, i segueixen abans que res les directrius del Vaticà, fins i tot en els temes polítics. Els catòlics, pel seu cantó, creien que serien destruïts amb l'arribada dels comunistes, que no es podria practicar la religió i s'haurien de tancar les esglésies. La gent tenia por”.

L'arquebisbe de Ho Chi Minh-Ville va encoratjar des del principi tots els fidels per trobar els mitjans de viure junts en lloc d'adoptar actituds d'odi i d'oposició violenta que, al seu entendre, no serveix de res. Des del principi va dir als fidels, amb tota rotunditat, que els catòlics eren ciutadans que estimaven el país com els altres ciutadans i volien treballar en la reconstrucció del país, posant-hi el coll, com qualsevol altre ciutadà. Va demanar al règim que deixés llibertat als catòlics per practicar la seva religió.

La seva veu no va ser escoltada inicialment. A poc a poc es va anar entenent millor el seu missatge. Va ser clar quan adreçà el missatge següent als sacerdots i fidels: “Creieu-me. No sóc comunista. És la meua reflexió sobre l'amor de Déu envers els homes, sobre l'amor de Jesucrist a la humanitat el que m'ha conduït a testimoniar la caritat cristiana als comunistes ateu. Estimeu els comunistes des del fons de la vostra fe cristiana. A més, no tot és negatiu en el comunisme”.

Als seus 77 anys, monsenyor Binh analitza els fets amb objectivitat i una gran lucidesa. Defensa aferrissadament el diàleg, la coexistència, la pau que ha de presidir les relacions

entre germans. En ser preguntat si va haver-hi persecució, afirma que no es va vessar sang, com en els primers segles del cristianisme, però que hi van haver problemes, dificultats, restriccions. “Per ordenar nous sacerdots —explica— és necessari un permís oficial. Fins fa poc no s'admetien noves ordenacions als convents. El govern limità el nombre de seminaristes”.

L'arquebisbe, en el seu moment, va plantejar el malestar de l'església per la intromissió governamental en l'ordenació de sacerdots. El poder establert li donà aquests arguments: “L'Església ha pogut examinar els candidats al sacerdoci aplicant els seus criteris. Aquests homes, un cop ordenats, tindran la responsabilitat de comunitats importants —5.000 ó 6.000 ànimes—. Tindran una influència important sobre els seus fidels. Si aquests capellans estan contra nosaltres, els fidels també ho estaran. Heus ací una nova font de conflictes entre l'Església i l'Estat. Això ens mou a examinar els candidats al sacerdoci des d'un punt de vista estrictament cívic”.

Certifica que, d'ençà de l'arribada dels comunistes, no s'han tancat esglésies al Vietnam, llevat d'algunes, prop del mar, que varen ser utilitzades com a refugi per fugir. Afegeix que els catòlics no s'han hagut d'amagar mai per practicar la seva fe. És cert, en canvi, segons explica monsenyor, que l'ensenyament religiós ha de superar molts entrebancs. “Cap sessió de l'Escriptura o de teologia per a laics es pot organitzar sense permís oficial que a vegades costa prou d'obtenir”.

L'arquebisbe explica que els moviments de joves estan prohibits perquè el règim no veu bé reunions que es facin fora dels llocs de cultes com les esglésies. Diu que encara hi ha un centenar de capellans en els camps de concentració. Abans eren gairebé tots sacerdots militars. La conclusió a la qual arriba monsenyor Binh, al final de la conversa, és que el règim no ajudarà a desenvolupar l'evangelització. “Ens correspon exclusivament a nosaltres trobar els mitjans”.

C.C.

Monsenyor Binh defensa el diàleg, la coexistència.

CALENDARI

Diumenge, 17 de maig. V de Pasqua. Sant Pasqual Bailón, confessor i santa Restituta, verge i màrtir. El sol surt a les 4,30 i es pon a les 19,6. (Hora solar).
Dilluns, 18 de maig. Sant Joan I, papa; sant Fèlix de Cantalici i sant Pròsper, arquebisbe.
Dimarts, 19 de maig. Sant Pere Celestí i sant Iu, prevere màrtir. Festa major a Belcaire d'Urgell i Vilajuïga.
Dimecres, 20 de maig. Sant Bernardí de Siena, franciscà; sant Boi, màrtir i santa Basilisa, verge i màrtir. Festa major a Sant Boi de Llobregat.
Fira a Port de la Selva, Verges i Vidreres.
Dijous, 21 de maig. Sant Secundi, màrtir; sant Valent, bisbe màrtir i santa Virgínia, vídua.
Divendres, 22 de maig. Santa Joaquina de Vedruna, fundadora; santa Rita de Càsia, vídua monja i santa Quitèria, verge màrtir.
Dissabte, 23 de maig. Sant Desideri, bisbe i sant Joan Bta. de Rosi, prevere.
 Festa major a Bovera i Els Omells de Na Gaia.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

17 de maig. Diumenge, V de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 6,1-7, S 32, segona 1P 2,4-9, tercera Jo 14,1-12.
18 de maig. Dilluns de la V setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 14,5-17, S 113B, segona Jo 14,21-26.
19 de maig. Dimarts de la V setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 14,18-27, S 144, segona Jo 14,27-31a.
20 de maig. Dimecres de la V setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 15,1-6, S 121, segona Jo 15,1-8.
21 de maig. Dijous de la V setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 15,7-21, S 95, segona Jo 15,9-11.
22 de maig. Divendres de la V setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 15,22-31, S 56, segona Jo 15,12-17.
23 de maig. Dissabte de la V setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 16,1-10, S 99, segona Jo 15,18-21.
 Litúrgia de les hores: **Setmana V.**

DE AQUÍ Y DE ALLÀ

Hàbits, rutina i peresa

Certament que l'adquisició de bons hàbits és beneficiosa, però la peresa pot amagar-se en la conducta, ni que sigui pietosa, però estereotipada i rutinària. Potser algú s'ha resistit a la reforma litúrgica per evitar-se l'esforç, que aquesta suposa de preparar les celebracions. En totes les coses, el més còmode és anar seguint la monotonia. Hem d'alarmar-nos si no sentim constantment a l'esperit una sensació semblant a la de la musculatura en fer un esforç. Si no estem en tensió espiritual, es fa fàcil que ens anem ensopint, i, en una situació així, no podem estimular ningú com és el nostre deure. Em fa horror una conversa entre col·legues en la qual només ens passem temes d'un a l'altre, com és ara, del temps atmosfèric o parlant de xacres corporals. És lògic, potser, que amb persones d'edat sapiguem conversar seguint la beta, però entre gent que encara branda l'espasa és beneficiós i saludable refrescar la conversa. Qui, peresosament, s'ha tancat en els hàbits rutinaris, necessita que la novetat li doni oxigen. Mortuus est qui non respirat.

PERE CAMPAS BONAY
 Monestir de l'Estany

HOMES I INSTITUCIONS

Fundador de les "Missioneres del Cor de Maria"

El Dr. Joaquim Masmitjà i de Puig

Olot, capital de la Garrotxa, ha tingut sempre fills il·lustres en tota la seva llarga història. Les arts i les lletres, la política i el comerç han donat personatges que han posat en un lloc ben alt, la ciutat dels vells volcans. El Dr. Joaquim Masmitjà i de Puig, és d'un d'aquests homes il·lustres fill d'aquesta ciutat. Home de lleis, es va encaminar vers l'estat eclesiàstic. Va ser ordenat sacerdot el 22 de febrer de 1834.

De les seves qualitats intel·lectuals cal destacar un fet que indica que era un home brillant: acadèmicament. Sense haver acabat els estudis a la Universitat de Cervera, d'on ell era alumne, se li van confiar les càtedres d'Ètica, Metafísica i Dret Romà, amb el títol de Professor "Sustituto Pro Universitate", la qual cosa només es concedia als alumnes que excel·lien més en el saber.

Unes noies d'Olot, que s'aconceller espiritualment amb Mn. Masmitjà reben la seva confiança: té el desig de fer una obra per instruir cristianament la infància que resta abandonada. Aquestes noies olotines, accepten de col·laborar i comencen a ensenyar la Doctrina Cristiana a grups de nenes que cada vegada es fan més nombrosos. I nasqué la congregació de les "Missioneres del Cor de Maria".

La congregació religiosa per ell fundada

Era l'any 1847. La societat catalana, sotraguejada per les guerres i per tota mena d'esdeveniments polítics, passa una gran crisi. El poble és molt ignorant, sense cultura. La vida cristiana es va degradant. És veritat que en alguns indrets hi havia Instituts religiosos que treballaven per la formació humano-cristiana de la joventut, però l'ensenyament era només per als nois i per altra banda no arribava a tot arreu.

El prevere Masmitjà veu el problema, la dona, peça fonamental de la família, està en una situació lamentable, la ignorància és la causa de la degradació de la societat.

Les catequistes feren un gran bé

Però no n'hi havia prou. Aviat s'adonen que la formació havia de ser integral, si no hi havia un mínim de cultura, com podrien esdevenir aquelles alumnes del catecisme, cristianes adultes? Tot seguit començaren les classes de lletres i costura. Volien, en una paraula, preparar les noies per a la vida, una vida cristiana fonamentada en la Fe en Déu i en una vivència eclesial que les fes capaces de viure amb plenitud de maduresa i responsabilitat. Aquesta tasca demanava molt d'entusiasme i dedicació. Les joves que ajudaven el Dr. Masmitjà veïeren que era un ideal al qual valia la pena de dedicar-hi tota la vida. Per això

acceptaren els compromisos de la vida religiosa. Es dedicarien per sempre a la pregària i a la formació cristiana i humana de les nenes i adolescents.

Una empresa d'aquesta mena, comporta molts treballs i sacrificis. Ho va acceptar tot, oferint sempre la seva obra a Déu. El Senyor el beneí. El Crist havia dit: "Si el gra de blat no mor, no dona fruit". Els seus sacrificis i treballs donaren fruit, i encara el donen: fa 138 anys que aquell grupet de 7 noies que es comprometeren a servir Déu i el proïsme, viuen encara en la realitat concreta de la "Congregació de Missioneres del Cor de Maria" i portades per l'impuls de l'Esperit han sortit dels límits de Catalunya i avui són presents a diferents indrets del món.

J.A.S.

ADULTS EN LA FE

"Gaudium et Spes", la constitució pastoral del concili Vaticà II, fa girar la dignitat humana a l'entorn del següent eix teològic: que l'home és imatge de Déu. Des d'aquesta perspectiva la persona humana resta embolcallada de respecte pregon. Esdevé intangible i veneranda. És constituïda en centre, a semblança del Creador.

Ara aquest document es disposa a descriure l'estructura fonamental humana. Es tracta del que la vertebrava i que si no és donés no hi hauria la tal persona. Insisteix, en primer lloc, en la unitat d'ànima i cos; després tracta de la intel·ligència, la consciència moral, la llibertat... Treta alguna d'aquestes columnes, s'esfondra la persona. Val a dir que, en aquest escrit, tot es descriu sucintament, sense faramalla. Col·locant-se, evidentment, per damunt de les discussions filosòfiques. Una manera d'apostar per un home que necessita quelcom més que paraules.

La unitat

L'home és considerat, doncs, com una unitat d'ànima i cos. Una afirmació recolzada en un vocabulari tradicional, però bàsica i positiva. Ben allunyada, per una banda, d'un acientífic materialisme i, per l'altra, d'una mena d'angelisme que, potser més d'una vegada, ha pul·lulat en determinats medis cristians.

Per això, el Vaticà II juga a favor de la bonesa del cos i la seva honorabilitat. Qui podria menysprear o devaluar allò que és obra del Creador que tot ho féu amb saviesa?

L'home, un ésser u

JOAN GUITERAS i VILANOVA

És clar, doncs, per a un cristià, el valor de la vida corporal. Treta aquesta, no tenim possibilitats de res (no em refereixo evidentment a la vida eterna per la qual es pot perdre la humana). És en això que el cristià clama per la vida. I amb plenitud. De manera que tampoc no és lícit mirar la vida com una condemna de l'esperit en una mena de presó o potser en una gàbia. El cos no és un llast. Som també cos. Cal, doncs, una perspectiva d'unitat i, certament, cercar-la en la maduresa de la personalitat. Perquè, és clar, hom no pot contribuir a la dispersió personal.

Realisme

La necessària valoració del cos no s'ha de fer pas en el sentit d'afavorir una mena de reduccionisme, com si tot restés a nivell de sensacions i prou. La dada cristiana diu quelcom més: que l'home, ferit pel pecat, sap moltes coses de les rebel·lions del cos. Per això actua a nivell del manteniment de la seva dignitat i, ben positivament, cerca de donar glòria a Déu en el seu cos.

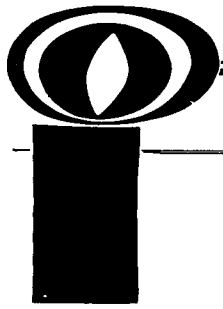
D'aquí cal deduir-ne una educació del cos. Ho demana la hominització. Som alguna cosa més que instint.

Aquest ha de ser conduït, guiat... Convé una educació, sense tares malsanes, del cos humà. Sinó, podríem desbordar el mateix home. El concili parla, precisament, de lliurar el cos a la castedat, a l'amor sant al treball, al servei... S'ha de recordar això davant el miratge d'una sensualitat que sembla oferir-ho tot i que, després, sumeix en la pitjor de les decepcions.

En realitat, un cristià sap que l'home és més que les coses corporals. Molt més que una simple partícula de la natura o un element anònim de la ciutat humana. Es tracta del més gran dels éssers creats visibles. D'algun que té un nom concret. Alta vocació! Comportadora de grans exigències socials i d'un bé desinteressat.

L'home val el que val el seu cor

El cos, amb tot i la seva importància, no és el centre de l'home. Hi ha una altra dimensió meravellosa i específica. L'home és espiritual i el seu centre és el cor. En ell Déu treballa constantment i hi fa sentir la seva crida. L'home —això és admirable— és interioritat oberta. En la pregona del cor només hi té dret Déu. Per això, els altres no més podem restar silenciosos i respectar. El misteri de la llibertat! En el cor humà, pregona de l'ésser, Déu parla i espera. Lloc de decisions. En el cor radica la llibertat amb la qual cada persona respon a Déu i decideix. Aquest diàleg, silencios i decisiu, és, com afirma el Vaticà II, el punt nuclear de la consciència espiritual. D'aquesta manera, l'home es descobreix "imatge espiritual i immortal". I això no és un miratge, sinó una realitat.

"ELEGIREN SET HOMES PLENS DE L'ESPERIT SANT"

L'aspecte que més directament interessa en aquesta lectura del llibre dels Fets és l'elecció d'uns cristians perquè assumeixin tasques al servei de la comunitat, en col·laboració amb el ministeri apostòlic. Calen unes condicions, tanmateix: "plens de l'Esperit Sant i seny". I encara aquestes condicions no els constitueixen, elles soles, col·laboradors apostòlics. Cal pregar i imposar les mans, per manifestar que no és l'Església la que s'autodóna els ministres, sinó que els rep de Jesucrist, en continuïtat amb la missió dels apòstols, per la força de l'Esperit Sant.

Lectura dels Fets dels Apòstols (6:1-7)

Per aquells dies, anava augmentant el nombre dels creients, i els immigrants de llengua grega es queixaven dels nadius perquè, en la distribució diària d'ajuda als pobres, les seves viudes no eren ateses. Llavors els dotze convocaren una reunió de tots els creients i els digueren: "No estaria bé que nosaltres deixéssim la predicació de la paraula de Déu i ens poséssim a distribuir l'ajuda als pobres. Per això, germans, busqueu entre vosaltres mateixos set homes fiats, plens de l'Esperit Sant i de seny, i els encarregaren aquesta feina; nosaltres continuarem ocupant-nos de la pregària i del ministeri de la paraula". Tothom trobà bé aquesta proposta, i elegiren Esteve, un home ple de fe i de l'Esperit Sant, Felip, Pròcor, Nicànor, Timon, Parmenàs i Nicolau, un antioquè convertit a judaisme. Els presentaren als apòstols, i aquests, després de pregar, els imposaren les mans.

La paraula de Déu s'anava estenent, i a Jerusalem creixia molt el nombre dels creients; fins i tot molts sacerdots acceptaven la fe.

"QUE EL VOSTRE AMOR, SENYOR, NO ENS DEIXI MAI; AQUESTA ÉS L'ESPERANÇA QUE POSEM EN VÓS"

Bé podem assumir aquestes paraules de súplica i d'esperança com la pregària per demanar al Senyor que no deixi d'enviar ministres a l'Església. Per ells, en efecte, continuem rebent el testimoni de l'amor que ens té, ja que ells, com a ministres de la Paraula i dels Sagraments, ens apropen la persona mateixa de Jesús.

Salm 32:1-2,4-5,18-19 (R.:22)

Justos, aclameu el Senyor,
fareu bé de lloar-lo, homes rectes.
Celebreu el Senyor amb la lira,
acompanyeu amb l'arpa els vostres cants.

R. Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai;
aquesta és l'esperança que posem en vós.

La paraula del Senyor és sincera,
es manté fidel en tot el que fa;
estima el dret i la justícia,
la terra és plena del seu amor. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren,
els qui esperen en l'amor que els té;
ell els allibera de la mort,
i els retorna en temps de fam. R.

"VOSALTRES SOU UN POBLE ESCOLLIT, UN REIALME SACERDOTAL"

Les imatges utilitzades per sant Pere en aquest fragment són una aplicació a l'Església de Crist dels títols que corresponien al poble d'Israel. No obstant, és cert que adquireixen un sentit nou i personal: tot això és veritat en nosaltres a causa de la nostra comunió amb Jesucrist, en la seva Església.

Lectura de la primera carta de sant Pere (2:4-9)

Estimats, acosteuvos al Senyor, que és la pedra viva. Els homes l'havien rebutjada, però als ulls de Déu és "escollida, de gran valor". També vosaltres, com pedres vives, deixeu que Déu faci de vosaltres un temple espiritual, un sacerdoci sant, que oferirà víctimes espirituals, acceptables a Déu per Jesucrist. Per això diu l'Escriptura: "Jo poso a Sió una pedra angular, de gran valor, escollida: el qui creu, no quedarà defraudat". És de gran valor per a nosaltres, els qui heu cregut, però per als qui no creuen "la pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici", i "s'ha convertit en pedra d'ensopec, en roc que fa caure". Ensopeguen quan no fan cas de la predicació. Sempre n'hi haurà que no en fan cas. Però vosaltres sou "un poble escollit, un reialme sacerdotal, una nació sagrada, la possessió personal de Déu", perquè "proclameu la lloança" d'aquell que us ha cridat del país de tenebres a la seva llum admirable.

Participació i sacerdoci comú

En llegir la segona lectura d'aquest diumenge ens haurem recordat potser, d'unes paraules del Concili Vaticà II quan parla de la participació dels fidels a la litúrgia: diu que el poble cristià, com a poble sacerdotal, té el dret i el deure de participar en la celebració del misteri de Crist, que és la litúrgia de l'Església. (Vegeu la Constitució Sacrosanctum Concilium n. 14).

• Sagraments i participació

El tema de la participació a la litúrgia està íntimament vinculat d'altra banda, al sentit mateix dels sagraments, que durant aquestes últimes setmanes estem analitzant. En efecte: els sagraments, tot i essent primàriament actes de Crist que surt a l'encontre per iniciativa de la seva bondat, no arriben a la plena relació vivificant mentre el destinatari no aculli personalment l'acció del Senyor, en la fe i la caritat. Aquest acolliment pot ser realitzat de diverses maneres, segons les diverses significacions sacramentals; així, el gest sacramental pot fer-se amb un infant, com en el cas del baptisme dels pàrvuls, o amb un malalt en situació de coma, com, no poques vegades, en el cas de la unció. Són dos exemples que ens fan pensar en fets habituals de la vida quotidiana: ¿quins pares hi ha que deixin de fer carícies a l'infant que acaba de néixer, tot i que aquest encara no és capaç de conèixer-los? ¿I quin amic hi ha que deixi de visitar el seu amic, àdhuc quan sap que la seva presència li és imperceptible, però segur de com el confortaria si pogués adonar-se'n?

Quan diem "participació", no volem dir només la participació externa, tot i essent important: "participar" no es pas sinònim de "fer coses", "actuar", "llegir", etc...

Participació vol dir, sobretot, introduir-se, sota el guiatge de l'Esperit que anima la fe i la caritat del cristià, en el misteri que se celebra, fent-lo propi; més encara: prendre consciència viva que el misteri de Crist és ben bé el misteri que ens fa viure. Ho deia sant Agustí, parlant de l'eucaristia als neòfits: "El vostre Misteri està sobre l'altar". I, en aquesta presa de consciència viva, integrar-se en la pregària de Crist i de l'Església, i d'aquesta manera acollir la presència transformadora del Senyor que alimenta, que perdona, que anima, que es mostra com a espòs...

• Sacerdoci comú

Per entrar una mica més en la comprensió del que significa "participar", en aquest sentit, és bo comprendre què significa la condició "sacerdotal" del poble de Déu, o el "sacerdoci comú", com es diu.

Els cristians som "sacerdots" —tal com diu l'Apocalipsi 1,6 i 5,10— perquè estem incorporats a Crist, que és Sacerdot per naturalesa.

En efecte, Crist és l'únic que, com a Fill de Déu fet home, és capaç de presentar al Pare una lloança i adoració perfectes, a través de l'ofertament perenne de la seva pròpia vida, intercedint constantment per nosaltres; i, alhora, l'únic capaç de comunicar als homes no sols la Paraula de vida, sinó també el do de l'Esperit, que és el perdó dels pecats i la gràcia de fills. Aquesta doble vessant de la persona de Crist

—glorificació de Déu i santificació dels homes— té la seva realització culminant i perenne en el seu trànsit per la mort vers la glòria del Pare. El sacerdoci de Crist és exactament la seva mediació, essencialment vinculada a la seva condició de Déu i home alhora.

Quan cadascú de nosaltres hem estat batejats, hem estat submergits en la mort de Jesús, per viure la vida nova de Jesús. Sant Pau ho explicava dramàticament i amb realisme: "Estic crucificat amb Crist; visc, però ja no sóc jo qui visc, sinó que Crist viu en mi" (Gal 2, 19-20). La conseqüència per a la nostra vida és clara: "Us exhorto, germans, per la misericòrdia de Déu, a oferir les vostres persones com una víctima vivent, santa, agradable a Déu, que és el vostre culte espiritual (Rom 12, 1). Si els cristians, doncs, pel fet de ser-ho, estem cridats a oferir les nostres persones a Déu, en comunió amb Jesucrist ofert al Pare, ¿no ens podem anomenar "sacerdots"? Sens dubte. "La condició sagrada i orgànicament constituïda de la comunitat sacerdotal s'actualitza tant pels sagraments com per les virtuts", diu Lumen gentium, n. 11. Tota la vida del cristià és sacerdotal, en aquest sentit.

Cal, tanmateix, no confondre "sacerdotal" amb "ministerial". El fet que parlem dels cristians com a "sacerdots" no significa pas que tots siguin bisbes, preveres, o diaques. Aquests són "ministeris", participacions del sacerdoci de Crist en una altra vessant: La de ser enviats per Ell, amb la seva autoritat, perquè el poble sacerdotal pugui viure, créixer, caminar endavant...

• La participació, un fet espiritual sobretot

¿Quina cosa més normal, segons el que estem dient, que quan celebrem, en els sagraments, el misteri de Crist, el seu Sacerdocí, tots els cristians ens sentim concernits? ¿Podem quedar indiferents quan s'actualitza el fonament de la nostra existència cristiana? Certament, no. És aleshores quan, amb la nostra participació total, interna i externa, actuem i expressem tot el que som: membres de l'Església sacerdotal, que, per Crist, amb Crist i en Crist, prega al Pare, s'ofereix el Senyor i s'ofereix unida a Ell, acull la gràcia de l'Esperit, anuncia la salvació als homes...

Quan parlem tan sovint de "participació" no hauríem d'oblidar mai que la participació és, sobretot, un fet espiritual, i que només quan és així es pot parlar d'una participació fructuosa. No pas per desconfiar de la participació externa: el cant, les actituds, etc.; al contrari: cal promoure-la i assegurar-la, puix la litúrgia és acció comuna. Però sí per tenir ben clar, personalment i pastoralment, on és el criteri de qualitat de les celebracions: "que els fidels s'acostin a la sagrada litúrgia amb recta disposició d'esperit, posin la seva ment en consonància amb el que diuen, i col·laborin amb la gràcia divina, per tal de no rebre-la en va". (Constitució Sacrosanctum Concilium, n. 11). Això ho han fet sempre els fidels que han sabut rebre els sagraments. Els sants no han esperat pas la reforma litúrgica per oferir a Déu la seva persona i participar en els sagraments...! La reforma litúrgica només vol ser una ajuda. I ho és.

"JO SÓC EL CAMÍ, LA VERITAT I LA VIDA"

La vida cristiana comença "en el nom del Pare, i del Fill i de l'Esperit Sant". Els dos fragments del discurs de comiat de Jesús són una introducció magnífica a aquesta dinàmica trinitària en la qual hem d'emmarcar les nostres relacions amb Déu: Jesús és la revelació del Pare, y el camí vers el Pare; el Pare i Jesús ens fan participar de l'Esperit, i en aquesta comunió es defineix la vida del cristià. No som creients d'un Déu llunyà, sinó fills en el Fill, plens de l'Esperit, a la lloança del Pare. En Ell hi ha la vida.

Lectura de l'evangeli segons sant Joan (14:1-12)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: "Que els vostres cors s'asserenin. Confieu en Déu, confieu també en mi. A casa el meu Pare hi ha lloc per a tots: si no n'hi hagués, ¿us podria dir que vaig a preparar-vos estada? I quan hauré anat a preparar-vos-la, tornaré i us prendré a casa meua, perquè també vosaltres visqueu allà on jo estic. I ja sabeu quin camí hi porta, allà on jo vaig". Tomàs li diu: "Senyor, si ni tan sols sabem on aneu. ¿Com podem saber quin camí hi porta?" Jesús li diu: "Jo sóc el camí, la veritat i la vida: ningú no arriba al Pare, si no hi va per mi. Si m'heu conegut a mi, heu de conèixer igualment el meu Pare: des d'ara ja el coneixeu i ja l'heu vist". Li diu Felip: "Senyor, mostreu-nos el Pare, i no ens cal res més". Jesús li diu: "Felip, fa tant de temps que estic amb vosaltres, ¿i encara no em coneixes? Qui em veu a mi, veu el Pare. ¿Com pots dir que us mostri el Pare? ¿No creus que jo estic en el Pare i el Pare està en mi? Les paraules que jo us dic, no vénen de mi mateix. És el Pare, qui, estant en mi, fa les seves obres. Creieu-me: jo estic en el Pare i el Pare està en mi; si no creieu-ho per aquestes obres. Us ho dic amb tota veritat: Qui creu en mi, també farà les obres que jo faig, i fins en farà de més grans, perquè jo me'n vaig al Pare."

L'Esperit i la lletra

L'esperit és inregistrable sensorialment per definició. Necessitem un altre tacte, una altra vista, una altra oïda, per a poder-lo copsar. Però l'esperit és i actua, i l'àmbit de les seves realitzacions és el que en diem l'espiritual. Que no és sinònim d'irreal, sinó solament antònim de corpori. Un dels grans defectes de la nostra civilització actual podria ser la manca de sensibilitat per detectar les manifestacions de l'esperit, el fet de viure al marge de l'espiritual. Així massa sovint reduïm la història a un cúmul de fenòmens, a un enfilall de fets desangelats, més o menys mecànics, o simplement produïts per l'atzar. L'autor del nostre salm surt al pas d'aquesta concepció de la història tan actual i tan antiga alhora. El salm 32 és un himne al poder i a la providència de Déu. Un acte de fe en el regne i en l'actuació de l'Esperit. És Déu, qui d'una forma "espiritual" però molt real i efectiva, actua en el món i en la història de la humanitat. Des de la creació (vv. 6-9), passant per l'atenció i l'acció providents sobre tots els homes (vv. 13-15 i 18-19), fins a les manifestacions concretes "encarnades" d'aquesta acció divina donant força als humils contra els seus opressors (vv. 10.16-17), Déu està al costat i a favor de la humanitat i **es manté fidel en tot el que fa**, bo i omplint la terra del seu amor (vv. 4-5). Saber llegir l'acció de Déu en la lletra de la nostra història —revelació del que ell és en relació a nosaltres— és la gran saviesa dels justos i dels homes rectes que al començament del salm són convocats a aclamar, lloar i celebrar el Senyor (vv. 1-3). Per això és d'insensats, tant opressar esperit i lletra —com si aquesta ofegués l'esperit— com intentar llegir la lletra

Llegir la història en clau de providència

(Salm 32 -H.33:-1-2.4-5.18-19 R.:22)

JOSEP M. ARAGONÈS

de la història prescindint del tot de la seva qualitat d'obertura al transcendent. Per això el nostre salmista acaba el seu himne amb una bella pregària de ressò escatològic (vv. 20-22).

Una Església estructurada

L'Esperit és el qui anima i mena l'Església. La comunitat dels fidels, però, és integrada per homes i dones de carn i ossos que ocupen un espai i omplen un temps. Tot plegat vol dir que necessàriament, d'una manera o altra, l'Església ha de comptar amb unes determinades estructures. Que aquestes han d'estar al servei de la seva missió i en definitiva al servei de les persones, és una altra qüestió. Però de fet, necessitem una Església degudament estructurada. I aquesta estructuració també ha de ser, per una part, camí d'accés de les persones a la manifestació

de l'acció de l'Esperit i revelació d'aquest mateix Esperit als homes. No hi ha d'haver oposició entre acció de l'Esperit i estructures. El que sí que hi haurà sempre, és tensió entre una realitat i l'altra. Però és tensió de conversió, crida i esforç constant a situar-nos en el punt de vista de Déu, perquè l'Església sigui cada vegada més l'Església de Crist i menys l'església meua o de qualsevol altre particular. I també aquí la "saviesa" dels autèntics cristians ens ha de portar a saber llegir en clau de fe i de providència la part estructural de l'Església i mantenir-nos a l'escolta d'allò que l'Esperit diu a les esglésies (cf. Ap 2:7.11.29 i 3:6.13.22), tot dient amb l'Esperit i l'esposa: Veniu, Senyor, Jesús (Ap 22:17 i 20). És tota una tasca de purificació constant de la que hem de fer, atents als signes dels temps, al bé de les persones i a la fidelitat a Jesucrist. Vet aquí la gran il·lució de la primera lectura d'avui.

Una lectura eclesial

Des d'aquesta perspectiva el salm responsorial ens porta pels camins de la meditació eclesial. Ara els "justos" i els "homes rectes" som els fidels, fets justos pel baptisme i entrats en la rectitud de la comunió amb Jesús i amb els germans. La rectitud de la comunió eclesial. I som convidats a celebrar i a cantar el Senyor, Jesús, que ens aplega en la celebració de la seva i nostra eucaristia. Des del nostre aplec —des de l'Església— professem la nostra fe en la sinceritat de la paraula del Senyor, manifestació de la seva fidelitat. **La paraula del Senyor és sincera, es manté fidel en tot el que fa; estima el dret i la justícia, la terra és plena del seu amor** (v. 4). El que fa el Senyor ens ho ha dit la lectura del llibre dels Fets, i també ens ha dit com Jesús estima el dret i la justícia. Vol unes estructures eclesials autènticament comunitàries, expressió del seu amor, que emplega tota la terra, començant per omplir la comunitat dels deixebles. I més enllà —o millor: per damunt— de les vicissituds contingents de l'avenir de l'Església, **els ulls dels Senyor vetllen els qui el veneren, els qui esperen en l'amor que els té** (v. 18). Aquesta és la nostra alegria i el fonament de la confiança en la seva presència entre nosaltres (v. 21), malgrat les nostres limitacions i fins i tot les nostres resistències i les nostres defeccions en la marxa pels camins del compliment de la seva voluntat. I és precisament ara, quan estem celebrant l'eucaristia, que l'Església es manifesta més plenament Església, i tots podem constatar la plenitud de sentit del verset 19 del salm responsorial: **Ell ens allibera de la mort i ens retorna en temps de fam.**

CULTURA CIENTIFICA

La cèl·lula i la reproducció dels éssers vius

50. Els PRIONS, un nou enigma de la biologia

A l'article n. 29 d'aquesta sèrie vam fer una afirmació que una descoberta recent ens obligarà a matisar. Dèiem que només on hi ha un àcid nucleic, ADN o ARN, és possible la vida. Això s'ha cregut com un dogma durant decennis i segueix essent tingut per intocable per molts biòlegs. Però heus aquí que una intrigant troballa ha fet trontollar aquest principi. Abans de posar punt final a la nostra exposició de les meravelles de la cèl·lula i de la reproducció dels éssers vius, cal que donem al lector la notícia d'aquest nou interrogant que hom ha plantejat a la biologia, tan relacionat amb els temes que hem explicat. I és que la ciència de la vida no para de donar-nos sorpreses!

Una estranya malaltia del bestiar

La història d'aquesta qüestió té, de fet, un origen de fa molts anys. Des del segle XVIII és coneguda una malaltia mortal, però de desenvolupament lent, que afecta ovelles i cabres, coneguda ara amb el nom de "Scrapie". Comença a manifestar-se per una tendència a gratar-se constantment que presenten els animals afectats, amb la consegüent pèrdua de llana per part de les ovelles, segueix després un enflaquiment, un caminar vacil·lant, una pèrdua de la gana i al cap de poc sobrevé la mort. La malaltia ha atacat els centres nerviosos. L'estudi a fons d'aquesta infecció no començà fins al 1960, quan Richard Chandler va aconseguir transmetre el Scrapie a ratolins de laboratori. També ho aconse-

guiren, perfeccionant el mètode, Richard Marsh i Richard H. Kimberlin. El resultat de les investigacions fou que l'agent de la malaltia era una partícula (virus?) molt petita i resistent a la irradiació. L'americà Stanley B. Prusiner, professor de neurologia a la facultat de medicina de San Francisco (Califòrnia), va dedicar-se a escatir-ne la naturalesa bioquímica amb mètodes tan sofisticats com els immunoelectroforètics, els immunohistoquímics i la ultracentrifugació diferencial. El 1982 publicava a la revista "Science" un article amb els resultats que n'havia tret: totes les aparences donaven que l'agent infecciós era una proteïna sense ni ADN ni ARN, i li donava el nom genèric de PRION (contracció de "Proteinaceous infectious particle"). Però que una simple proteïna pogués infectar comportava que fos capaç de duplicar-se sense posseir la indispensable informació genètica per a fer-ho!

Naturalment l'article causà sensació en el món de la ciència. Si la notícia és certa és una autèntica revolució de la biologia. Cal dir, però, que els investigadors són extremadament prudents. Per somoure el codi genètic són necessaris fets comprovadíssims i la cosa no es pot pas donar per definitiva. Seria una novetat gairebé incompre-

FRANCESC NICOLAU
Profesor de la Facultat de
Teologia de Catalunya

sible que, a més dels àcids nucleics, també una proteïna pogués dirigir un programa de duplicació. Cal veure amb experiències de laboratori si efectivament aquesta proteïna fa duplicats d'ella mateixa sense que intervingui cap ADN ni ARN. Encara hi cap la hipòtesi contrària: que el PRION tingui en el seu interior una informació nucleica tan petita, tan íntimament enfonçada a l'interior de la proteïna, que amb els mètodes actuals no es pugui detectar.

Noves descobertes

Pel seu interès mèdic, ja que representa un nou capítol de la patologia infecciosa, a molts llocs s'ha emprès l'estudi dels PRIONS, és a dir de les possibles proteïnes infeccioses. Hi ha moltes malalties, fins ara classificades entre les de virus lents, que poden ser produïdes per aquesta mena d'agents. D'una en concret ja es dona per cert que té una causa del mateix tipus que el Scrapie. Es tracta de l'afecció humana coneguda amb el nom de malaltia de Creutzfeldt-Jacob. Consisteix també en una alteració dels centres

nerviosos. La incubació pot durar més de 20 anys; es comença a manifestar cap als 40 anys de la persona amb trastorns mentals com de demència senil, al·lucinacions, crisis convulsives, atrofia muscular, espasmes freqüents i signes de lesió de la medul·la espinal. El resultat és la mort. S'ha inoculat experimentalment aquesta malaltia a ximpanzés d'onze a disset mesos, i a altres simis, a gats, a cobais... i en tots ells triga molt a manifestar-se, però els símptomes són com en l'home i sempre amb resultats mortals. Doncs bé, l'anàlisi dels centres afectats ha donat, amb seguretat pràcticament total, que no es tracta d'un virus lent com hom deia, sinó d'una proteïna com la del Scrapie.

També el "Kuru", malaltia humana de Nova Guinea, d'incubació uns 30 anys, però que des del moment que es manifesta porta a la tomba el pobre afectat en un temps de 4-24 mesos, es veu molt probable que sigui deguda a un PRION. I altres malalties candidates a ser produïdes per agents infecciosos d'aquesta espècie són la d'Alzheimer, la de Geistmann-Straussler, la de Parkinson, l'encefalopatia del visó, la consumpció crònica del cervol...

Les noves recerques han proporcionat nous coneix-

ments mèdics, però no han aclarit l'enigma dels PRIONS. I mentre hi ha qui opina que ja es pot donar per certa l'existència de molècules proteíniques que es multipliquen sense concurs d'àcids nucleics, d'altres sostenen que la cosa no és tan clara. Se sap ara que els prions són proteïnes d'un pes molecular entre 27.000 i 30.000 unitats, però hom no ha vist en el laboratori el mecanisme de la seva duplicació. Tenen propietats ben diverses de les dels virus ordinaris, i són sensibles a enzims que destrueixen proteïnes, però molt resistents al calor i a la radiació. El seu estudi es fa cada cop més interessant.

Però en referència a l'enigma que plantegen, cal dir que la ciència encara no ha pogut pas dir l'última paraula dels mecanismes de la reproducció dels éssers vius. Una nova descoberta, de fa poc, que ha complicat la cosa, ha estat trobar que l'aplicació del codi genètic en les cèl·lules procariotes (en bacteris) no es fa igual com en les eucariotes. I per una altra banda, si tenim en compte la troballa dels PRIONS, tampoc no podem dir que sigui cert que els episomes o plasmidis siguin la forma actual més senzilla possible de vida, com suggeríem nosaltres mateixos quan en vam parlar (n.28). Hem d'acabar, doncs, dient que la ciència biològica encara té qüestions ben fonamentals sense resoldre.

Són ben necis tots aquells homes que s'han quedat amb el desconeixement de Déu i no han estat capaços de descobrir qui és Ell per les coses bones visibles, ni n'han reconegut l'artífex de fixar-se en les obres.

Sav 13,1

BIOÈTICA

II. Fecundació Artificial Heteròloga

Comentaris a la instrucció de la Congregació per a la Doctrina de la Fe sobre el respecte de la vida-humana naixent i la dignitat de la procreació.

Què pensem de veritat de les cèl·lules sexuals i del matrimoni com a lloc on hi neixen els fills?

No hi ha dubte que l'anàlisi del problema de la fecundació artificial heteròloga (amb gàmetes de donants) necessita, abans de tot i des d'una perspectiva crítica, una reflexió sobre què pensem de veritat de les cèl·lules sexuals i del matrimoni com a lloc ideal on hi neixen els fills. En la primera d'aquestes reflexions és on hi trobo menys coherència en els àmbits científics i jurídics en la nostra societat. Molts metges, biòlegs i també intel·lectuals de tarannà liberal consideren les cèl·lules sexuals només com a cèl·lules qualificades per la seva capacitat d'aportar la meitat del material informatiu que pot donar lloc a una vida humana. Això, però, no confereix una dignitat especial a aquest material bioquímic. D'altres, diguem-ne més conservadors, consideren que aquesta qualitat única és quelcom que mereix un respecte especial quan es donen les condicions de la seva actuació. Els primers acompanyen la seva convicció argumentant sobre la innombrable quantitat de gàmetes que es perden —sobretot espermatozous— per relativitzar tot intent de sacralització o personalització d'aquest material. Si bé els que defensen la segona posició tampoc no pensaran mai que a les cèl·lules sexuals els correspon la dignitat de persona, sí que consideren respectuosament la importància de la informació genètica que lliga a uns trets familiars.

De la donació dels gàmetes, què?

El pensament més liberal es queda esmaperdut quan veu i viu la següent paradoxa social: per una banda, un sector important de la població considera la donació de gàmetes com a quelcom quasi intranscendent o com a un gest caritatiu incapaç de generar obligacions i deures vers el qui naixerà com a resultat de la seva utilització; per altra banda, però, els sentiments reals de molta gent i dels legisladors van en direcció contrària, ja que consideren que l'aportació de gàmetes és constitutiva de paternitat/maternitat biològica i

que el nascut com a resultat d'Inseminació Artificial pot tenir dret a conèixer la identitat personal del donant. De fet, doncs, es reconeix implícitament i jurídicament que un tercer intervé en el procés procreador de la parella.

No és d'estranyar que la Instrucció del cardenal Ratzinger no vulgui ser més avançada que la societat, tant més quan en el preàmbul se'n diu que no es pretén "reproduir tot l'ensenyament de l'Església sobre la dignitat de la vida humana naixent i de la dignitat de la procreació, ans bé, oferir a la llum de la doctrina precedent del Magisteri una resposta específica als problemes plantejats".

Era pràcticament impossible que, tenint en compte la doctrina de l'Església, es pogués justificar la Inseminació Artificial Heteròloga. Jo mateix escrivia, no fa pas gaire, el següent: "He de confessar que falta un estudi aprofundit i actualitzat sobre el problema de la Inseminació Artificial amb donant de gàmetes (I.A.D.) que no utilitzi l'argument d'una tercera persona que intervé en la relació conjugal, referint-se només a la utilització de gàmetes d'un tercer, aliè a la parella conjugal".

No és d'estranyar, doncs, que en la Instrucció que comentem es digui que "El recurs als gàmetes d'una tercera persona per a disposar de l'esperma o de l'òvul, constitueix una violació del compromís recíproc dels esposos i una falta greu contra aquella propietat essencial del matrimoni que és la unitat". Una llarga llista de referències que van de Pius XII fins a la "Familiaris Consortio" de Joan Pau II testimonien la tradicional doctrina de l'Església en aquest punt. Com diu la Instrucció "la tradició de l'Església i la reflexió antropològica reconeixen que només en el matrimoni i en la seva indissoluble unitat es dona el lloc digne d'una procreació vertaderament responsable" i també "el fill té dret a ésser concebut portat a les entranyes, dut al món i educat en el matrimoni: només a través de la referència coneguda i segura als seus pares poden els fills descobrir la pròpia identitat i assolir la maduresa humana". Cal excloure, doncs, d'aquesta perspectiva la inseminació artificial i la fecundació "in vitro" en dones separades, divor-

ciades o vídues, com també en el cas de les parelles anomenades estables, però sense vincle matrimonial.

Fecundació "in vitro" Destrucció o eliminació d'embrions

Res en aquesta primera part del segon capítol de la Instrucció que fa referència a la I.A.D. pot haver causat cap sorpresa. Ni res a dir de la no acceptació de la maternitat substitutiva o de la gestació contractada, sobre la qual cosa no ens hi entretindrem. De totes maneres, en la introducció del capítol dues coses mereixen comentari a part. La primera és l'afirmació que "la consolidació de la pràctica de la fecundació 'in vitro' ha exigít formar i destruir innombrables embrions humans" i que "la connexió entre la fecundació 'in vitro' i l'eliminació voluntària d'embrions humans es realitza amb massa freqüència". Crec que hem d'estar d'acord amb aquestes afirmacions, com també amb el comentari que es fa sobre els embrions de substitució o "sobrants" que es destrueixen, congelen o s'implanten i després es destrueixen, afirmant-se que aquests procediments són contraris a la doctrina de la protecció de la vida humana, des dels seus orígens. La segona fa referència a l'estil que ens sembla innecessàriament crispat amb què es comenta: "Amb aquests procediments, de finalitats aparentment oposades (fecundació 'in vitro' i eliminació d'embrions), la vida i la mort queden sotmeses a la decisió de l'home, que d'aquesta manera acaba per constituir-se en dador de la vida i de la mort per encàrrec. Aquesta dinàmica de violència i de domini pot passar inadvertida per als mateixos que volent-la emprar, queden dominats per ella. Els fets recordats i la freda lògica que els lliga s'han de tenir en compte a l'hora de formular un judici moral sobre la fecundació 'in vitro' i la transferència embrionària: la mentalitat avortista que l'ha feta possible porta, vulguis o no, el domini de l'home sobre la vida i sobre la mort dels seus semblants, que pot conduir a un eugenisme radical".

Un enfocament més pastoral no hauria quedat gens malament

Ens sembla que es deixa perdre aquí una magnífica oportunitat per recordar que el problema és molt complex —com ho demostra la llarguissima gestació del document— i acceptar que molts metges no

ho han vist ni ho veuen del tot clar. Es veuen incapaços de provocar un avortament, incapaços de qualsevol violència i han estat convençuts que amb les tècniques de fecundació "in vitro", si tenen cura de tractar l'embrió com ésser a humà, es posen al servei de la vida i no de la destrucció. Sembla que la severitat i rigor del judici s'apliquen de manera indiscriminada a tots els que treballen en aquestes tecnologies. Un enfocament més pastoral, tenint en compte que també hi ha bona gent, no hauria quedat gens malament. Són molts els catòlics que han aplicat o s'han sotmès a aquestes tècniques sense cap mentalitat avortista.

Fins a quin punt els valors catòlics poden ser preservats en la nostra societat pluralista

Crec que és el moment per preguntar-se fins a quin punt els valors catòlics poden ser preservats a la nostra societat pluralista. Això toca un dels punts més difícils del nostre temps: el de les relacions entre l'ètica i la llei i el que fa referència al capítol 3r. de la Instrucció que tracta de valors i obligacions morals que la legislació civil ha de respectar i sancionar de les tecnologies de la procreació assistida.

No hi ha cap dubte que a Espanya és freqüent la donació de semen, que hi ha bancs de semen, que la fecundació "in vitro" és una realitat i que una llei que ho prohibís no es podria exigir ni seria acceptada en consciència per una part molt considerable de ciutadans. En aquests temes és on s'ha d'aplicar el principi de la Instrucció que diu: "La llei civil de vegades haurà de tolerar pel bé de l'ordre públic el que no pot prohibir sense ocasionar danys més greus" —en els ca-

sos esmentats serien les pràctiques clandestines amb greus perills per a la descendència. Una altra cosa és l'experimentació amb embrions, la utilització de les tecnologies de reproducció assistida en dones soles, la gestació contractada, etc. En aquests casos, i de manera especial la defensa de la vida, és molt més fàcil explicar de manera racional els fonaments dels valors cristians, la qual cosa és molt més difícil quan s'intenta demostrar per la raó la il·licitud de la donació de gàmetes o la fecundació "in vitro" per solucionar un problema d'esterilitat.

L'actitud dels catòlics

És imprescindible assenyalar que els catòlics han de ser amatents i exigents en la dimensió testimonial de la pròpia vida i professió. Això en una línia profundament evangelitzadora que no podrà acceptar mai la "rebaixa moral" però que s'ha de mostrar comprensiva amb aquells que no han rebut el do de la fe o el mateix grau de vocació en el seguiment de Crist. Així, no hi haurà més remei, de vegades de cara a un programa de tipus legislatiu, que acceptar com únicament possible el que se'n diu tècnicament **mínim moral** i que és el conjunt de valors morals necessari tutelats per la llei per salvar l'ordre social. No és cap ideal cristià, però assenyala el possible i acceptable dins d'un context plural.

Crec que així s'ha de llegir el capítol 3r. de la Instrucció convenient i legítim ja que no hi ha dubte en afirmar el dret i el deure que té l'Església a intervenir en la trama d'influxos socio-polítics que determinen la promulgació d'una llei que afecta a valors humans fonamentals.

FRANCESC ABEL, S.J.

PER PRIMERA VEGADA, DES DEL CONCILI VATICÀ II, ÉS A L'ABAST DELS FIDELS DE PARLA CATALANA EL

MISSAL FERIA

EN EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

Amb els textos eucològics i lectures de les misses de totes les fèries de l'any, de les celebracions del Propi dels sants, de les misses del Comú, rituals, per diverses necessitats, votives i de difunts. Ordre de la missa amb les pregàries eucarístiques del Missal romà, la pregària V (del Sínodo suís), les de reconciliació i d'infants.

De venda a les llibreries

Format, 11 x 17 cms. - 2.208 pàgs. paper bibloprint - Imprès a dues tintes - Enquadernació de simil·pell - P.V.P. (amb IVA), 5.150 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A. - Mallorca, 87 i 89 - 08029 BARCELONA

La Conferència Episcopal vol promoure l'autenticitat i la vigoria apostòliques de les nostres esglésies

Pla triennal 1987-1990 (I)

La Conferència Episcopal Espanyola aprovà el Pla d'Acció Pastoral pel trienni 1987-1990. S'ha editat un fulletó que el recull sota el títol: "Anunciar Jesucrist en el nostre món amb obres i amb paraules".

Aquest Pla Triennal no és un programa per a l'Església espanyola, sinó per a la Conferència Episcopal. No inclou totes les accions previstes i previsibles. Planteja les accions més urgents i les necessitats pastorals de l'Església en aquests moments.

Les accions incloses actuen com a estímuls orientadors a favor del Poble de Déu. Aquest Pla afecta directament la Conferència Episcopal per tal que els Bisbes puguin exercir solidàriament el seu ministeri i

d'una manera més o menys indirecta les institucions que depenen de la Conferència: aquestes actuacions no minven l'autoritat pastoral de cada bisbe en la seva diòcesi. Per això les accions d'aquest Pla responen a un interès comú a totes les diòcesis i és normal que repercuteixi a totes les comunitats cristianes d'Espanya. El mateix cal dir de les organitzacions nacionals amb règim més o menys exempt.

Amb aquest Pla la Conferència vol promoure l'autenticitat i la vigoria apostòlica de les nostres esglésies. No es pot prescindir del món i del moment que vivim. Són el món i l'hora de Déu.

Aquest Pla pretén orientar els treballs i activitats de la

Conferència vers un objectiu molt concret: que l'Església visqui, anunciï i doni testimoni de l'Evangeli de Jesucrist enmig de les circumstàncies específiques de la nostra societat, en estreta comunió amb l'Església Universal.

Aquesta finalitat general es descompon en quatre objectius al voltant dels quals han de centrar-se les accions de la Conferència en el trienni 1987-1990. Cada un d'ells correspon a un aspecte de l'acció eclesial evangelitzadora considerada en les seves necessitats concretes de l'aquí i ara. "Catalunya Cristiana" se'n fa ressò en aquest número del primer d'aquests objectius: 1. Revifar les arrels de la vida cristiana. En números successius ens referirem als tres objectius restants.

Es desitja una participació més fructífera dels fidels.

1er. objectiu: Revifar les arrels de la vida cristiana

INICIATIVES DE LA CONFERÈNCIA EPISCOPAL	RESPONSABLE I TERMINI	SERVEIS DE LA CONFERÈNCIA A LES DIÒCESIS	SUGGERIMENTS PELS PLANS DIOCESANS
1. Elaboració d'unes directrius orientatives sobre l'evangelització missionera a Espanya, previ estudi de la situació cultural i espiritual de la societat espanyola, orientades a unificar els criteris bàsics de la pastoral missionera davant la cultura actual.	C.E. Pastoral C.E. Doctrina de la fe (1987)	Preparació d'instruments per impulsar els aspectes evangelitzadors de la pastoral ordinària.	Formació d'agents per a una pastoral evangelitzadora.
2. Estudi i programació d'una pastoral vocacional integral que respongui a les necessitats actuals i futures de la nostra Església.	Assemblea Plenària (Nov. 1987) C.E. Seminaris i Universitats C.E. Clero C.E. Mixta C.E. Missions (1988)	Elaboració d'un Directori de pastoral vocacional per al possible ús de les diòcesis. Creació del Centre Nacional de Pastoral Vocacional .	Elaboració de plans diocesans de pastoral vocacional integrats en la pastoral juvenil i familiar.
3. Elaboració d'orientacions sobre catequesi d'adults, joves i nens a l'entorn de l'anunci de les veritats fonamentals del Kerigma. Aplicació a l'Ensenyament religiós escolar. Aplicació a la consciència social.	C.E. Ensenyament i Catequesi (1987)	Oferir models d' itineraris catequètics a partir dels catecismes de la Conferència Episcopal.	Promoure iniciatives de catequesi per adults i pastoral d'allunyats.
4. Estudi teòric i pràctic del procés dels sagraments d'iniciació cristiana : Baptisme, Confirmació, Eucaristia, en ordre a afavorir una millor celebració i una participació més fructífera dels fidels.	C.E. Litúrgia Subc. E. Catequesi (1988-1990)	Oferir els resultats pràctics d'aquest estudi.	Elaborar Directoris Diocesans d'iniciació cristiana.
5. Estudi sobre els criteris pastorals per a l'aprofitament educatiu i missioner de les manifestacions populars de religiositat .	C.E. Litúrgia C.E. Pastoral (1987-1988)	Oferiment de les conclusions pràctiques d'aquest treball.	Anàlisi de les realitats de cada diòcesi i programació.
6. Renovació del sagrament de la Penitència : estudi teològic, clarificacions doctrinals i pastorals i directrius sobre aquest sagrament.	Assemblea Plenària (1987)	Oferir materials sobre models d'organització i funcionament de distintes classes de parròquia adaptats a la situació de la nostra vida pastoral.	Actualització de l'organització i dinamisme apostòlic de les parròquies.
7. Congrés nacional sobre: Parròquia Evangelitzadora .	C.E. Pastoral C.E. Clergat (1988)	Preparar i publicar materials per a la predicació homilètica.	Elaborar plans diocesans de predicació popular sobre els fonaments de la vida cristiana.
8. Convocatòria als religiosos dedicats a la predicació per tal que elaborin i ofereixin projectes de predicació popular.	C. Permanent (1987) C. Mixta (1987)		Establiment de Cases o Centres d'Oració. Promoure grups i experiències d'oració. Actes diocesans d'oració.
9. Convocatòria als responsables de les comunitats contemplatives per tal que estudiïn de quina manera els seus monestirs poden convertir-se en escoles d'oració de les comunitats diocesanes.	Subc. E. Universitats Experiència anual. C.E. Doctrina de la Fe (1988)		Revisar i potenciar la pastoral universitària. Trobades amb intel·lectuals catòlics i homes de la cultura.
10. Cursos d'estiu per a la formació cristiana intensiva de grups universitaris . Trobades amb intel·lectuals catòlics i homes de la cultura. Constitució d'un Seminari permanent interdisciplinar .	C.E. Mitjans de Comunicació Social (1987)	Preparació de guions i materials per als mitjans de Comunicació Social.	Potenciar les Delegacions de Mitjans de Comunicació Social.
11. Estudi i aprofitament de les possibilitats dels Mitjans de Comunicació Social per a la predicació actualitzada i sistemàtica. Promoció d'una Agència de notícies i col·laboracions religioses .	C.E. Mitjans de Comunicació Social C.E. Missions (1989)		
12. Accions especials amb motiu de l'Any Sant Marià .	C.E. Litúrgia C.E. Pastoral C.E. Ensenyament i Catequesi (1987-1988)		

Revivar i enfortir l'experiència cristiana de Déu i la referència explícita a Ell, teòrica i pràctica, com a Senyor suprem de la creació i de la vida. Creador de tot el que existeix. Redemptor i Salvador de tots els homes pel poder de la seva gràcia, mitjançant la mort i resurrecció de Nostre Senyor Jesucrist. Aquesta sembla ser la primera resposta exigida per l'enfosquiment de la consciència de Déu que provoca el fenomen del secularisme en tots els àmbits de la vida humana.

Aquest és un objectiu que es deriva dels ensenyaments i orientacions del Concili, per la condició mateixa de l'Església i dels laics com a membres de ple dret i de plena obligació dins d'ella. Una Església en actitud evangelitzadora ha de comptar amb un laicat evangelitzat i evangelitzador.

Florida en el segle XIX

Catalunya, terra de sants

El dia 29 de març passat —per novena vegada en aquest segle— fou beatificat pel papa Joan Pau II un nou català del segle passat: mossèn Manuel Domingo i Sol, fill de Tortosa.

Són nou els servents de Déu glorificats que pertanyen al segle XIX

És un fet la "paradoxa històrica" que observem en el segle passat. Per una banda contradiccions d'idees polítiques entre els catòlics liberals i tradicionalistes; guerres fraticides entre isabelins i carlistes; lluites per la fe i cremes de convents; clergues trabucaires en nom de Crist, com el canonge Tristany i clergues renegats, com Pei i Ordeix; i per altra, enmig d'aquest desori d'accions i reaccions, Catalunya és, entre tots els pobles d'Espanya, el que ens ofereix un nombre més elevat d'homes i dones plenes de Déu i de seny, que superant les tensions existents, es lliuren a l'evangelització i promoció social del poble. Són en total 42.

D'aquests servents de Déu, l'Església, oficialment ja n'ha elevat nou a l'honor dels altars, i els trentatres restants, o estan en procés de beatificació, o els recorda amb veneració.

Entre els primers venerats als altars, hi ha el **Beat Pere Almató i Ribera**, dominic i fill de Sant Fel·liu Sasserra, bisbat de Vic, decapitat per fidelitat a Crist a la ciutat de Tonquin, Indoxina, l'any 1861 i beatificat pel papa sant Pius X, l'any 1906; **Sant Antoni M.ª Claret i Clara**, fill de Sallent, bisbat de Vic, fundador de la congregació de "Missioners Fills de l'Immaculat Cor de Maria", arquebisbe de Santiago de Cuba, exiliat a Fran-

ça, mort a Fontfreda l'any 1870 i canonitzat pel papa Pius XIII l'any 1950; **Santa Joaquina de Vedruna i Vidal**, filla de Barcelona, casada, mare de nou fills, vidua i fundadora de les "Carmelites de la Caritat", morta a Vic l'any 1854 i canonitzada pel papa Joan XXIII l'any 1959; **Santa Teresa de Jesús Jornet i Ibars**, filla d'Aitona, bisbat de Lleida, mestra i fundadora de la congregació de les "Germanes dels Ancians Desemparrats", morta a Liria de València l'any 1897 i canonitzada pel papa Pau VI l'any 1974; la **Beata Maria-Rosa Molas i Vallvé**, filla de Reus, bisbat de Tarragona, fundadora de la congregació de "Germanes de la Consolació", morta a Tortosa l'any 1876 i beatificada pel papa Pau VI l'any 1977; el **Beat Francesc Coll i Guitart**, fill de Gombren, bisbat de Vic, sacerdot dominic i fundador de l'institut de "Germanes Dominiques de l'Anunciació", mort a Vic l'any 1875 i beatificat pel papa Joan Pau II l'any 1979; el **Beat Enric d'Ossó i Cervelló**, nascut a Vinebre, bisbat de Tortosa, sacerdot diocesà i fundador de la "Companyia de Santa Teresa de Jesús", mort a Sagunt l'any 1896 i beatificat pel papa Joan Pau II, l'octubre del mateix any 1979; el **Beat Josep Mañanet i Vives**, fill de Tremp, bisbat de la Seu d'Urgell, sacerdot diocesà, fundador de la congregació de "Fills de la Sagrada Família" i de les "Filles de la Santa Casa de Natzaret", mort a Barcelona l'any 1901 i beatificat per l'actual papa Joan Pau II l'any 1985. I enguany, el 29 de març fou beatificat mossèn **Manuel Domingo i Sol**, fill de Tortosa, sacerdot diocesà, fundador de la "Germandat de Sacerdots Operaris Diocesans del Sagrat Cor de Jesús, i mort a Tor-

tosa l'any 1909.

Nou catalans de soca-rel, nascuts en les diferents comarques de la nostra terra que no sols donaren valent testimoni de fe i caritat mentre visqueren, sinó que, a més, viut d'ells deixaren fundades nou famílies religioses, esteses pel nostre continent, per l'Àfrica i alguna d'elles per l'Àfrica i l'Àsia. Tots pregonen la glòria de Déu i l'honor del nostre poble.

Trenta-quatre en procés de beatificació

El més admirable del cas és que juntament amb aquests 9 "immortals" de la nostra Església catalana, trenta-quatre més segueixen aquest exemple i molts d'ells estan en procés de beatificació.

Recordem-los i esmentem-los amb veneració: el pare **Francesc Palau i Quer**, carmelita, fills d'Aitona, fundador de les "Carmelites Missioneres"; el pare **José Tous**, caputxí d'Igualada, fundador de les "Caputxines de la Divina Pastora"; el pare **Xavier Butià**, jesuïta, de Banyoles, fundador de les "Filles de Sant Josep"; el pare **Pere Nolasc Tenas**, mercedari, de Barcelona, fundador de les "Religioses de la Mercè"; el pare **Ramon Boldú**, franciscà, de Cervera, fundador de les "Franciscanes Missioneres de la Immaculada Concepció"; el bisbe **José Benet i Serra**, benedictí de Montserrat, fundador de les "Oblates del Santíssim Redemptor"; el rector d'Olot, Dr. **Joaquim Masmitjà**, fill de la mateixa ciutat, fundador de les "Missioneres del Cor de Maria"; mossèn **Marc i Castañer**, prevere de Mataró, fundador de les "Monges Filipines"; i el bisbe Dr. **José Torres i Bages**, de les Cabanyes, apòstol

de la unitat i de la promoció espiritual de nostre poble. El sacerdot i metge Dr. Pere Tarrés i Claret de Federació de Joves Cristians de Catalunya. La mare **M.ª Anna Ravell i Barrera** d'Arenys de Mar, fundadora amb el pare **Ramon Boldú** de les "Germanes Franciscanes Missioneres de la Immaculada Concepció". El pare **Salvador Font**, religiós agustí i la mare **Agustina Tardà**, barcelonina, fundadors de les "Agustines Missioneres"; mossèn **Joan Collell i Quatre-cases** de Vic i la mare **Pia Griachs i Genestó**, també de Vic, fundadors de les "Serventes del Sagrat Cor"; el cardenal **Salvador Casañas i Pagès**, fill de Barcelona, que essent bisbe de la Seu d'Urgell, fundà els "Missioners de la Immaculada i Sant Ermengol", avui extingits, i les "Germanes del sant Àngel Custodi", a Puigcerdà; el pare **Pere Bachs i Targarosa**, oratinià, de Vic, fundà els "Germanes de la Puríssima Concepció", avui també extingits; mossèn **Tomàs Julià i Sabater** de Figueres, fundador de les "Terçaries Franciscanes de Sant Antoni", actualment unides a les Germanes Marianistes; el canonge **Josep Gras i Granollers**, fill de Barcelona, fundà a Granada les "Filles de Crist Rei"; el pare **Joaquim de Llaveneres**, caputxí que amb la mare **Teresa Rodon i Asencio**, de Badalona, fundaren a Madrid les "Germanes Franciscanes del Bon Pastor".

Juntament amb aquests grans homes, recordem les dones admirables que seguiren llurs petjades: la mare **Maria Rafols**, de Vilafraça del Penedès, fundadora de les "Filles de la Caritat de Santa Anna"; la mare **Paula Montal i Montal**, d'Arenys de Mar, funda-

dora de les "Escolàpies"; la mare **Miquela Grau**, de Sant Martí de Provençals, fundadora de les "Germanes de la Doctrina Cristiana"; la mare **Anna M.ª Janer**, de Cervera, fundadora de les "Germanes de la Sagrada Família"; la mare **Teresa Arguyol**, de Barcelona, fundadora de les "Clarisses de la Divina Providència"; la mare **Anna Mogas**, de Corró de Vall, fundadora de les "Franciscanes de la Divina Pastora"; la mare **M.ª Antònia París**, de Vallmoll, fundadora de les "Religioses de l'Ensenyança de Maria Immaculada"; la mare **Teresa Güell**, de Valls, fundadora de les "Missioneres Filles del Cor de Maria"; la mare **M.ª Teresa Gallifa**, de Manresa, fundadora de les "Serventes de la Passió"; la mare **Carme Sallés**, de Vic, fundadora de les "Religioses Concepcionistes de l'Ensenyança"; la mare **Caterina Coromina**, filla de Santa Eulàlia de Pardines, fundadora de les "Josefines de la Caritat"; i la mare **Teresa Rodón**, filla de Badalona, fundadora de les "Franciscanes del Bon Pastor". Aquí cal recordar les que ja hem esmentat amb els cofundadors: les mares M.ª Anna Ravell i Barrera, Agustina Tardà i Pia Griachs i Genestó.

Un pomell esponerós d'homes i dones

Trenta-quatre fills de la nostra terra, de Catalunya, que plens de la saba del Crist i de l'esperit de treball de la raça, no solament conreen amb zel la nostra Església, sinó que col·laboraren amb altres pastors d'altres pobles o països, posant en relleu la nostra condició i tarannà d'homes oberts i universals.

JAUME ARMENGOL

P E T I T S A N U N C I S

Gerents interessats en algun candidat truqueu a:
l'Associació Cristiana de Dirigents

Tels. 237 18 45
237 19 12
Hores: de 4 a 6

TREBALL

OFERIMENTS

COMPTABLE TITULAT a hores. Contracte mercantil.

QUALSEVOL treball tardes. Contracte mercantil.

QUALSEVOL treball. Contracte mercantil.

AUX. ADMINISTRATIVA o aux. clí. nica titulada INEM 37.233.125.

ADMINISTRATIU amb experiència o portar botiga o una altra feina. INEM 37.050.357.

DEPENDENT, xòfer o control admissió bingo. INEM 37.308.287.

ORGANITZACIÓ administrativa i comptabilitat. INEM 36.178.007.

ADMINISTRATIVA amb anglès i recepcionista hotel. INEM 1.469.392.

INTÈRPRET amb experiència i traductora anglès. INEM 37.272.044.

PER ACOMPANYAR malalts tardes 4 a 9. Contracte Mercantil.

VISITAR clients i traduccions anglès. Contracte mercantil.

ADMINISTRATIU i oficial electricitat. Contracte mercantil.

SECRETÀRIA import-export-Full-time, o classes d'anglès particulars a partir de 2/4 de 7 tarda, traduccions. Contracte Mercantil.

BIÒLOGA i llicenciada en farmàcia. Contracte mercantil.

CAMBRER, o neteja general. INEM 38.082.106.

ES PASSEN treballs a màquina d'escriure. Tel. 211 29 70

TENIR CURA de malalts o altra feina tardes 4 a 9. Contracte mercantil.

AUXILIAR administratiu i primer grau d'electrònica, francès i català. INEM 37.282.852.

SRA. S'OFEREIX per tenir cura d'infants o de Sra. gran. Tel. 358 94 92 - 229 68 77.

S'OFEREIX auxiliar administrativa. Sap anglès, fa traduccions i dona classes particulars. Tel. 358 94 92 - 229 68 77.

TENIR CURA d'ancians o malalts durant el dia. INEM 0037.328.

NOIA Comptable, amb 10 anys d'experiència i eficàcia, busca Empresa seriosa amb preferència gestoria, domini de comptabilitat, impostos. Es donen les màximes referències. Escriu a Catalunya Cristiana Ref. 140. A. C/ de València 244. 08007 Barcelona.

VARIS

TENS inquietuds espirituals, apostòliques? Vols ser missioner/a, sacerdot? Tel. 318 53 01. c/. Carmen, 18, pral. Barcelona.

SANTA MARTA Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel.: 245 37 58.

ENSENYAMENT tall i confecció sistema Martí, especialment mestresses de casa zona Sagrada Família. Tel. 322 78 90.

VENC torre a Vallromanes. 4 habitacions, piscina. Molt bona situació. Superfície terreny 25.000 pams. Tel. 555 08 86.

RESIDÈNCIA 3.ª EDAT enfront cinema Coliseum. Direcció mèdica. Preus mòdics. Gran Via de les Corts Catalanes, 618 1er. 1.ª, Tel. 318 49 10. Barcelona 08007.

S'OFEREIX Srta. per tenir cura d'infants els matins. Tel. 253 95 73.

SRTA. per acompanyar persona malalta o d'edat, tot el dia o a hores. Tel.: 203 59 25 de 8 a 11 nit.

SOLTER 59 anys vol casar-se amb soltera de 50/56 anys. Tel. 256 20 12, de 20 a 22 hores.

S'OFEREIX SRA. per a tenir cura de malalts o Sra. gran, a hores o tot el dia. T.: 347 51 62 de 8 a 10 de la nit.

OCASIÓ: Per necessitat veng panteó amb capella interior de marbre per 6,5 milions. Interessats escriu a l'apartat de correus 23.333 de Barcelona.

TITULAT empresarials, comptabilitat, iva, rendes, confec. rebuts, etiquetes, treballs administratius. Tot amb ordinador; experiència; preus econòmics. Tel.: 200 42 26 tardes.

VENDES

VENDA DE XALET I APARTAMENTS en els millors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants. **FINQUES GUANTER** (A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72.

Històries, llegendes i tradicions del romànic català

El campanar de Breda, una monumental construcció romànica

De l'antic monestir de Sant Salvador resta el campanar amb planta quadrada, que té quatre pisos separats per arcuacions i fris en dent de serra. Finestres dobles; les dels dos darrers pisos, geminades. Al costat hi ha l'església parroquial i a l'altra banda, l'ala nord del claustre (columnes i capitells i set arcs). V. Burón.

Una silueta airosa

Com diu un autor local, "en arribar a Breda, vingueu del costat que vulgueu, el primer que s'albira és la silueta airosa, entranyable, inconfusible del nostre campanar, testimoni venerable de tots els fets principals, bons i dolents, alegres i tristos esdevinguts a la vila".

Aquestes paraules són al meu entendre, les més escaients per definir aquesta monumental construcció romànica, que ha sobreviscut sortosament, del que fou en altre temps el monestir benedictí de Sant Salvador; la resta dels elements romànics, gòtics i d'altres estils, ens han arribat molt malmesos i incomplets, i en la majoria dels casos han estat destruïts o perduts.

Entre els inclosos en l'últim apartat hem d'esmentar el claustre, del qual sols queda una petita representació; una part d'ell, però, fou venuda fa molts anys a uns particulars que el tenen instal·lat en una finca a Blanes i que no han tingut mai, pel que es veu, el pensament de retornar-lo al seu emplaçament original. Esperem que algun dia es produirà el miracle i, les velles pedres del claustre faran cap novament a la vida de Breda.

Històries del campanar

La fi del monestir de Breda és gairebé una calca de com acabaren la major part dels nostres monuments monàstics. La invasió francesa dels inicis del segle XIX fou el primer pas de destrucció i expoli, i la dissortada llei de desamortització de Mendizábal del 1834 fou la rematada; per tant, la història de la fi de Sant Salvador és la mateixa de tants i tants cenobis, i no insistirem en el dolorós tema de la seva davallada. En aquest treball parlarem solament de certs esdeveniments ocorreguts al segle passat i que tenen com a principal protagonista l'airós campanar romànic, símbol i orgull dels habitants de la població; tots els altres esdeveniments importants que va viure el monestir poden ser objecte d'un nou treball.

La primera història que anem a explicar ve datada pels inicis de l'any 1810 en plena guerra del francès, quan les tropes de Napoleó posaren setge a la població d'Hostalric, molt propera a Breda. En aquells dissortats moments, els invasors recorrien les viles i els masos propers a la dita vila emmurallada, apropiant-se de tot el que podia ser útil pels seus interessos com, bestiar, aviram i tot el que produïen els camps, així com cavalls, armes i roba d'abric. En arribar a Breda, el que més els cridà l'atenció fou l'airós campanar romànic; aquesta admiració no creieu que fou pels seus valors artístics o monumentals, el que vertaderament van admirar fou la

quantitat de campanes instal·lades als grans finestrals, fetes del millor bronze i que, un cop foses, podrien servir-los per construir uns "magnífics" canons. Així iniciaren aquells bàrbara acció de fer caure daltabaix del cloquer totes les campanes, d'un nombre aproximat de disset.

Aquell fet tant trist, fou seguit amb ràbia i impotència per aquella pobre gent de Breda i per la comunitat religiosa del monestir, que no podia creure el que veien els seus ulls, i es tapaven les orelles per no sentir el soroll d'aquells bronzes venerables, estavellant-se contra terra.

En anar-se'n els francesos amb el seu botí, tots s'aplegaren al voltant d'aquell seu vell campanar tan estimat, orfe de campanes i ple tan sols de silencis.

El batlle evità la destrucció

Aquest relat s'inicia l'any 1820, en ple període constitucional, un període que durà només tres anys i que fou certament dissortat i en molts aspectes una autèntica tragèdia, tant en el camp polític i social, com en el religiós.

Parlant d'aquest últim apartat hem de dir que un decret signat pel govern, obligà els monjos de gairebé tots els monestirs de la península a abandonar-los, entre ells el de Sant Salvador de Breda. Un cop els frares deixaren aquelles velles construccions, el pròxim pas d'aquell decret fou de posar en pública subhasta tots els edificis monacals, així com els béns i les rendes del monestir.

Perquè tingueu un petit coneixement de com es realitzaren les vendes, hem de dir que es feren distints lots. El principal estava format per l'església, el campanar i la sagristia, i el preu a pagar era de 10.000 lliures, 4 sous i 6 diners. Les altres dependències i les terres de conreu tenien cadascuna un preu de proporció a la seva importància.

Aquesta barbaritat, però, no arribà mai a dur-se a terme, gràcies a la fermesa i la valentia del senyor rector i del batlle, uns personatges als quals se'ls deu un etern agraïment, ja que aconseguiren convèncer les autoritats perquè aquella monumental església monacal no fos venuda; i així fou convertida en parròquia de la vila, en substitució a la petita església parroquial de Santa Maria, totalment insuficient per a les necessitats de la població.

Semblava, doncs, que de moment les parts nobles del monestir estaven totalment fora de perill, però l'any 1822 un fet aïllat va estar a punt de ocasionar una gran desgràcia; en una data no determinada d'aquell any, entrà a la població una columna de tropes

comandades per un oficial força arrauxat pel que es va veure, que no tingué millor pensada en veure el monestir, que intentar cremar totes aquelles construccions monàstiques, dient als seus soldats que seria un espectacle extraordinari que tot aquell monestir es convertís en una gran foguera; i, sense encomanar-se ni a Déu ni al diable, manà a la tropa que recollís feixines i llenya i que l'apilés al voltant de tot el monestir i en els diversos pisos del campanar per calar-hi foc tot seguit.

En aquells moments tràgics, l'alcalde de la població, un home valent i decidit, s'acostà a l'oficial, retreient-li la barbaritat que anava a cometre. Aquest no el volgué ni escoltar i el tirà per terra d'una empenta. El batlle s'aixecà i tornà a insistir perquè desistís de dur a terme aquell desastre. L'oficial, foll de ràbia, desembeinà el seu sabre, i li donà amb ell un fort cop a l'esquena que el féu caure novament a terra mig ferit. Des de terra el bon batlle no callava, ni parava de suplicar, fins que una frase afortunada féu que l'oficial canviés de parer, aquelles paraules foren més o menys aquestes: Senyor, el poble és petit i no compta amb edificis grans per allotjar les tropes. Quin millor que aquesta església per aixoplugar els vostres homes? Aquestes paraules sembla que feren meditar aquell oficial, que finalment donà l'ordre de retirar tota la llenya i la fusta preparada, instal·lant-se tot seguit amb els seus soldats i cavalls a l'interior del recinte sagrat.

Gràcies, doncs, al senyor alcalde de Breda, que pel que sembla, s'anomenava Antoni Polls, se salvà el monestir benedictí, al qual retornaren els frares l'any següent el 1823, en acabar aquella tràgica contesa civil.

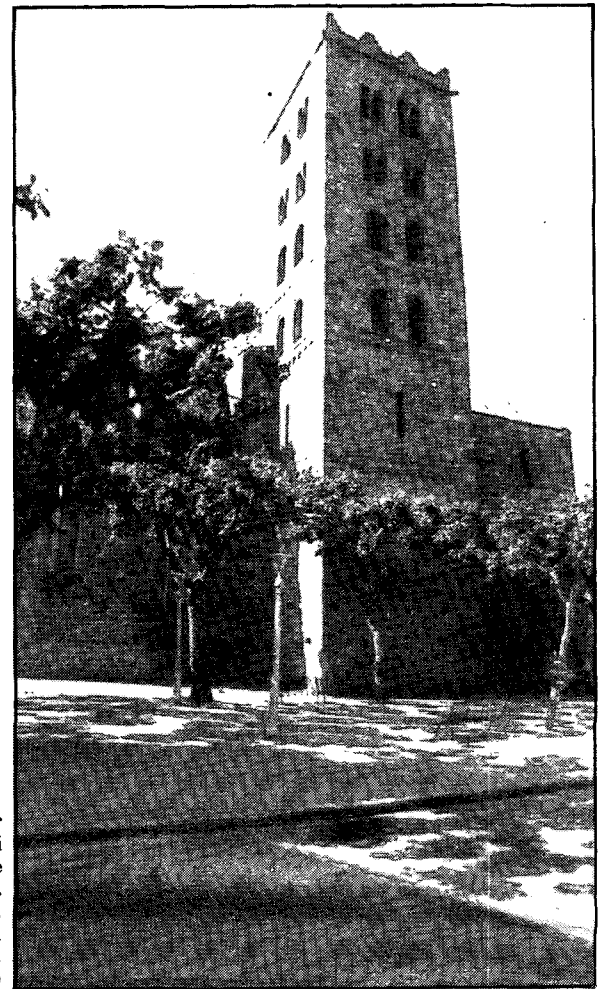
Entrada dels carlins

La tercera i última història d'aquest treball, té també una relació directa amb els fets bèl·lics; sembla doncs que la humanitat ha basat sempre el seu camí en la força de les armes, i les guerres han estat i continuen essent un fet quotidià.

Aquest relat tingué lloc el dia 14 de juny de 1872, quan la nostra terra vivia la incertesa i el dolor de la tercera guerra carlina. Aquell dia, la població de Breda es despertà sobressaltada per la cridòria i els trets d'un destacament de tropes carlines capitanejades pel general Savalls, que pretenien entrar a la vila. Donada l'alarma entre els habitants, un grup format per 18 homes d'ideologia liberal, pujaren al campanar per defensar la població.

Les tropes entraren sense dificultats i totalment confiats dintre de la vila, però en acostar-se als edificis monàstics, reberen els primers trets disparats pels liberals. Passats els primers moments de confusió, el general manà als seus homes rodejar els edificis del monestir i inicià l'atac. En assabentar-se però, que els defensors de la vila eren només els que es trobaven dalt del campanar, intentà pactar

El campanar és testimoni venerable de tots els fets, bons i dolents, esdevinguts a la vila. (Arxiu Gavín)

amb ells, donant-los un termini perquè es rendissin. Aquests continuaren disparant sense acceptar cap pacte amb els seus enemics. Fou en aquell moment que en Savalls, pensà que el millor camí per fer-los baixar del campanar era provocar un incendi a la gran torre romànica.

En intentar però, acostar feixines i llenya per cremar el campanar i obligar-los així a la rendició, un fort tiroteig no permeté que cap soldat pogués acostar-se a la torre. Intentaren llavors calar foc a través de l'escala interior del campanar, però també foren rebutjats.

En el tercer intent, un grup de carlins pujà a la propera torre del rellotge, i després d'un intercanvi de foc, deixaren la posició. A la vista del fracàs tingueren una idea genial i certament repetida en molts passatges de la història; el cas és que foren a buscar l'esposa del metge de la població, que era un dels defensors del campanar, i

la portaren davant la torre, cridant als de dalt que si no es rendien, la matarien. L'espòs, sense fer cas del xantatge i ple de valentia i fe en els seus ideals, els digué que per a ell ja la podien matar, però que per res del món no baixaria.

A la vista que era del tot impossible acabar amb aquella defensa, els carlins decidiren a la fi de la jornada, que el més assenyat era abandonar aquella incòmoda situació, i així, tal com arribaren, se n'anaren de la vila, encara que amb un petit botí: s'emportaren totes les espadenyes que trobaren a la població.

Per tant aquest episodi acabà pel que sembla, sense grans pèrdues per part d'ambdós bàndols; sols es deurién queixar els espadenyers i suposem també que... l'esposa del senyor metge li degué "cantar quatre de fresques" al seu marit quan aquest arribà a casa.

JOSEP M. BROTO i TWOSE

Generalitat de Catalunya
Departament d'Ensenyament

ESCOLA D'ARTS APLICADES I D'OFICIS
ARTÍSTICS "LLOTJA"

PRE-INSCRIPCIÓ CURS 1987-88

Les persones interessades a realitzar estudis el proper curs acadèmic 1987-88 a l'Escola de "Llotja", hauran de formalitzar la pre-inscripció corresponent al curs primer dels dies 11 de maig al 5 de juny a la Secretaria de l'Escola, c/ Ciutat de Balaguer, 17-19, de les 16 a les 20 hores. Els impresos per efectuar aquesta pre-inscripció, són els que es facilitaran exclusivament a la Consergeria. El nombre de places és limitat.

S'haurà de presentar la certificació que senyali l'imprès de la sol·licitud.

LLIBRES

Mossèn Angel Caldas, autor d'un important treball sobre el doctor Torras i Bages

Mossèn Àngel Caldas i Bosch és, des de fa vint-i-un anys rector de la parròquia de Sant Jaume de Salt.

Acaba d'aparèixer el seu llibre "TORRAS I BAGES, PASTOR DE CATALUNYA", editat per Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

Amb aquest motiu hem mantingut una conversa amb ell.

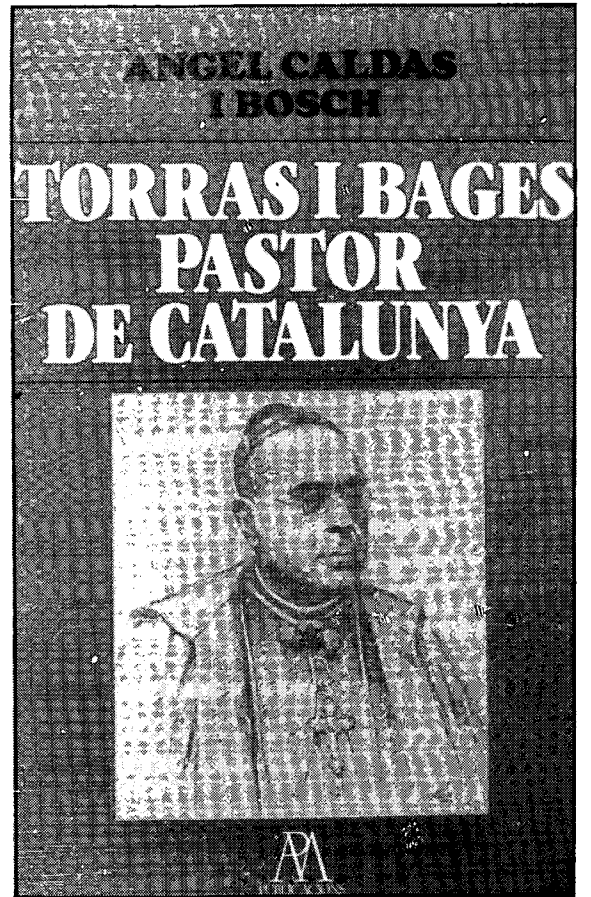
—Vostè ha triat com a tema de la seva investigació l'estudi del sacerdoci ministerial en Torras i Bages. ¿Voldria dir-nos quines han estat les motivacions d'aquesta elecció?

—La lectura de les obres de Torras i Bages havia despertat en mi, des de les primeres planes de "La Tradició Catalana", un especial interès. Vaig adonar-me que el seu pensament i la seva incidència en la vida de l'Església a la Catalunya de fi de segle passat i de primers d'aquest, constitueixen un esdeveniment cultural important. Tenia la sensació de descobrir tot un món, d'una gran riquesa interior, al mateix temps que albirava, en molts i fonamentals aspectes, l'actualitat de la seva obra. Vaig adonar-me que, en el Bisbe de Vic, hi havia quelcom més profund i més interior que el seu propi esquema intel·lectual la seva vocació sacerdotal. Tot en ell es projecta sobre el seu sacerdoci. Hom pot aproximar-se a Torras i Bages des de la Història, l'Art, la Sociologia, etc. Però el coneixement del seu pensament sobre el sacerdoci, que en ell fou plenament viscut, ens situa en un punt nuclear per a la interpretació de la seva figura.

—Vostè ha intentat sistematitzar el pensament de Torras i Bages. ¿Ens podria dir quins són els punts de referència que l'han guiat?

—No he pogut, ni he volgut, al llarg d'aquest treball, prescindir del context històric en què l'he preparat: els anys que han estat marcats pel Concili Vaticà II i per les aportacions de les quals Déu s'ha servit perquè els documents d'aquell Concili hagin pogut esdevenir el que són.

No es pot oblidar tampoc en cap moment, per altra banda, que moltes de les al·lusions a alguns temes, ara definitivament perfilats, apareixen escampades en l'obra tan extensa del Bisbe de Vic, sempre ocasionades pel seu zel pastoral, sense que ell hagués pretès sistematitzar-les, i formar-ne un cos orgànic. Són sovint una mostra de la continuïtat de la doctrina en allò que té de perenne i immutable.

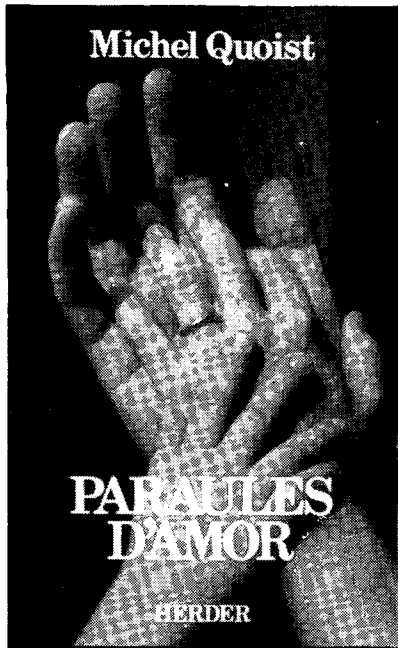

—El Bisbe Torras estava integrat en una societat que vivia intensament la preocupació política i l'afany patriòtic. Però, ¿podria dir algú que va fer política?

—Jo no faig un estudi històric del Bisbe de Vic, ni em preocupo massa del seu context històric, ja que està al marge del meu intent. Em limito a ordenar sistemàticament el seu pensament sobre el sacerdoci. Torras i Bages no féu mai ni volgué fer mai política, en el sentit que aquesta activitat desdiu dels clergues. Això és un argument de coherència interna.

F.B.

Estimar, l'única i gran aventura de la vida (1)

Aquest llibre no és pas una exposició sistemàtica de l'amor, i menys encara un llibre de receptes per tenir èxit en l'amor. És un aplec de textos —uns de més reflexius i uns altres de més poètics— que constitueixen una "meditació sobre l'amor". Aquesta meditació es presenta revestida d'una història: un minyó visita regularment un Savi que l'encamina a poc a poc en la seva descoberta de l'amor. Però la història és solament un suport artificial, una ocasió per fer entrar en la meditació. És una història deliberadament vaporosa en què s'expressen dos personatges principals amb prou feines esbossats. Així es deixa a la imaginació del lector un espai de llibertat suficient que li permeti de situar, més enllà de cada circumstància particular, la seva pròpia recerca del cor.

"Paraules d'amor" és l'obra de maduresa de Michel Quoist, que sap tornar a donar a l'amor el seu lloc veritable en un món, com el nostre, en què aquesta realitat és banalitzada, desvaloritzada, "cosificada". A través de la necessària "repoetització" de l'amor, adults i joves tenen l'oportunitat de descobrir-ne la bellesa, la grandesa i també les exigències. L'obra conté uns magnífics textos poètics, que poden ser trets del context i llegits en una vetllada o una celebració. L'acurada traducció catalana —veritable recreació— de Jem Cabanes n'ha respectat en tot moment el ritme i l'estructura.

R.C.

(1) MICHEL QUOIST-PARAULES D'AMOR - 1987 - Editorial Herder - Barcelona.

RACÓ DEL LLENGUATGE

Els noms de persona (3)

ALBERT PERA

Una altra cosa són els cognoms o noms de família que compartim amb els germans i amb els parents i que també tenen uns orígens i significats que poden ser estudiats històricament remuntant-nos en els temps i investigant la vida dels avantpassats. Ciències tan complexes com la genealogia i l'heràldica se n'ocupen.

Així com els noms de fonts, per insòlits que siguin: cal que els escrivim amb correcció ortogràfica, ja que no falten diccionaris especialitzats ni llistes annexes als diccionaris corrents que ens orientin, amb els cognoms no hi ha res a fer.

Tota llengua viva i en ús normal evoluciona d'una manera regular. S'admeten mots nous (neologismes), se'n rebutgen d'altres perquè han caigut en desús (arcaïsmes), se'n modifiquen alguns a causa d'un coneixement més exacte de llur etimologia. Aquesta evolució, pel que fa a la llengua catalana, no ha estat sempre regu-

lar. Els anys de submissió i decadència arran de la pèrdua del poder polític, del 1714 ençà, van ser un adormiment de la llengua que potser algú confongué amb l'agonia i la mort. El temps i les investigacions han demostrat a bastament que no fou així. La Renaixença, a partir d'Aribau i els que el van seguir es va mostrar puixant i fecunda. Es van cremar etapes i amb la figura excepcional i providencial de Pompeu Fabra ens vam posar al dia. Hi van aportar una ajuda decisiva la reforma i unificació ortogràfica i el Diccionari General de la Llengua Catalana. Però, tocant als cognoms, tot això no compta. En trobem molts escrits a l'antiga, amb **ch** final, com Bosch, Albiach, March, o amb plurals acabats en **as**, com Comas, Bigas, Casas. D'altres amb grafies clarament incorrectes i deformades com Farré, Ru-siñol, Juncà. Bosc, Albiac,

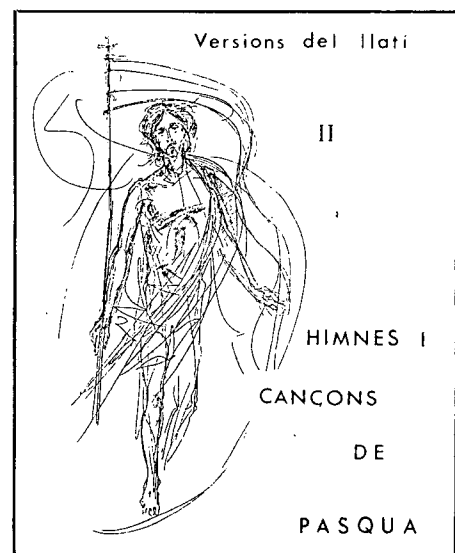
Marc, Comes, Bigues, Cases, Ferrer, Rossinyol, Joncar, en serien les grafies correctes.

Els encarregats de les inscripcions als registres civils, que solen ser castellans, no han tingut cura d'esmenar les deformacions dels cognoms que els presentava la gent, de viva veu i els errors s'han perpetuat a través de generacions.

Perles ortogràfiques

Passant pel carrer veig una porta ondulada metàl·lica, de les que tanquen l'entrada d'un magatzem, garatge o cosa semblant. És pintada de nou i amb lletres ben grosses diu: Avisem a la grua. Una amenaça que l'usuari del local deu considerar imprescindible per no trobar-se el pas barrat. Però ni ell ni el pintor retolista han pensat que, en català, no s'introdueix mai el complement directe amb la preposició **a**, com passa algunes vegades en castellà. Ha de dir: Avisem la grua.

Per millorar la nostra litúrgia

Col·lecció: VERSIONS DEL LLATÍ - Quadern segon: "HIMNES I CANÇONS DE PASQUA".

És un quadern de 21 cms. per 15. De 68 pàgines.

Conté, traduïts al català, els 41 himnes litúrgics que van de la Quaresma a la Pentecosta, 2 seqüències, 13 antífonas, 2 responsoris, 10 cançons de Quaresma, 10 de Pasqua i 1 de l'Ascensió.

Les versions són ajustades al mateix nombre de síl·labes del text llatí, i es poden cantar amb la seva mateixa melodia.

En les prosas, les frases gramaticals s'adapten a les frases musicals del gregorià.

A la venda, per 200 ptes., a la Llibreria Balmes - Duran i Bas, 11 - 08002 Barcelona. Tel. 317 94 43.

També es troba als Centres de Catequesi d'Igualada, Manresa i Vic.

I també podeu demanar-los directament a l'autor: Mn. Josep Bellpuig - Parc Balmes, 2 - 08500 Vic. Tel. 885 66 31.

DISSABTE 16

•**GIRONA**
Teatre Municipal, 12 hores.
L'AULA DE TEATRE DE LA INSTITUCIÓ MONTSERRAT representarà l'obra d'Alexandre Dumas adaptada per Jaume Batiste,
ELS TRES MOSQUETERS
•**REUS**
Teatre Bartrina, 18,30 hores
Espectacle d'animació
10 ANYS DE CANÇONS amb en **TONI GIMENEZ**
•**SANTA COLOMA DE FARNERS**
Cinema Catalunya, 18 hores
Representació de **L'ISIDRE I LA LLUNA** a càrrec de **BINIXIFLAT**
•**SOLSONA**
Plaça de Sant Roc, 21 hores
BOLIC BULLANGA farà **CORREFOC** amb motiu de la celebració de la Fira de Sant Isidre

DIUMENGE 17

•**AMPOSTA**
El Castell, 16,30 hores
El grup de pallassos **XIP-XAP** presentarà l'espectacle **QUE NO ESMORZEM?**
•**ARBÚCIES**
Llar de Jubilats, 17,30 hores
Espectacle **ANTOLOGIA** a càrrec del grup de titellaires **ELS FARSANTS**
•**BADALONA**
Rambla, 11 hores
Celebració de la **FESTA DEL SOL** organitzada pel grup **RIALLES** local
•**MALGRAT DE MAR**
Centre Parroquial, 17,30 hores

RIALLES de Catalunya

maig '87

Projecció de la pel·lícula de dibuixos animats de Moebius **ELS AMOS DEL TEMPS**, dirigida per René Laloux
•**SANT FELIU DE GUÍXOLS**
Centre Excursionista Montclar, 12 hores
Espectacle de pallassos **MUTIS I A LA GÀBIA** a càrrec del **TEATRE MÒBIL**
•**SANT JOAN DE LES ABADESSES**
Centre Catòlic, 17,30 hores
Representació de l'obra **EL SECRET DELS ESCARABATS BLANCS** a càrrec d'**U DE CUC**
•**ULLASTRELL**
pels carrers del poble
12 hores
JOC DE L'OCA organitzat pel grup **RIALLES** local

DISSABTE 23

•**SANT FRUITÓS DE BAGES**
Casino, 17 hores
Espectacle **L'AUCA DELS FIRAIRE** a càrrec del grup **LA TREPA**

DIUMENGE 24

•**CERDANYOLA DEL VALLÈS**
Casal Parroquial, 12 hores
Projecció de la pel·lícula mexicano-catalana **EL TIMBALER DEL BRUC** dirigida el 1979 per Jordi Grau
•**EL VENDRELL**
La Lira, 18 hores
Espectacle **ANIMACIÓ** a càrrec del grup badaloní **JULIVERT**
•**GAVÀ**
Torre Lluch, 12 hores
Espectacle-taller **FESTA DE MÚSICA I COLOR** a càrrec del grup **LA SARAGATA**
•**L'HOSPITALET DE LLOBREGAT**
Centre de la Torrassa, 12 hores
El grup **PIMPINELLES** representarà l'espectacle **HISTÒRIES PER A RIURE**
•**MOLINS DE REI**
Pati de Ca n'Armetller, 18 hores
Espectacle de pallassos **MUTIS I A LA GÀBIA** a càrrec del **TEATRE MÒBIL**

•**OLOT**
Teatre Principal, Fundació Pública, 12 hores
Representació de l'obra **LES AVENTURES D'EN MASSAGRAN** de J.M. Folch i Torres pel grup sabadellenc **JOVENTUT DE LA FARÀNDULA**
•**PALAFRUGELL**
Cinema Victòria, 17 hores
Projecció de les pel·lícules **LES AVENTURES DE TOBY NELSON** i **PLOMA DAURADA**
•**SABADELL**
Racó del Campanar, 12 hores
Espectacle musical **CANÇONS, ROMANÇOS I BALLARUGUES** a càrrec del grup **LA MURGA**
•**SANT JOAN DE LES ABADESSES**
Centre Catòlic, 17,30 hores
Projecció de la pel·lícula txeca **EL PRÍNCIP I L'ESTRELLA** de Václav Vorlíček
•**TERRASSA**
Parc de Sant Jordi, 12 hores
Espectacle **PER ART DE MÀGIA** a càrrec del grup **ELS TRAPELLES**

•**TORROELLA DE MONTGRÍ**
Sala del Cinema, 17 hores
Representació de l'espectacle **XERRAMECA DE XERRAC** pel grup **TITELLES BABI**

DISSABTE 30

•**FIGUERES**
Teatre Jardí, 17 hores
Espectacle de màgia **EL VAIXELL PIRATA** a càrrec de **LA CAPSA MÀGICA**
•**MOLLERUSSA**
L'Amistat, 18 hores
Representació de **LA GALLINA DELS OUS D'OR** i **ALTRES ROMANÇOS** a càrrec de **TEATRE DE VAPOR**

DIUMENGE 31

•**ROSES**
Societat Unió Fraternal, 16 h.
Espectacle d'animació **CITY KANSAS SEW** a càrrec de l'**ORQUESTRA GIRASOL**
•**SANT JUST DESVERN**
Ateneu, 17,30 hores
El grup **ARA VA DE BO** presentarà **DANSES I CANÇONS**
•**VILANOVA I LA GELTRÚ**
Cercle Catòlic, 12 hores
TITELLES NAIP presentarà l'espectacle **ELS TRES TAMBORS** amb la col·laboració del **COR CABIROL**

LA SARDANA I LA DANSA

RESULTAT DEL 1r. PREMI "RAMON SERRAT".— El dia 23 d'abril va tenir lloc l'acte de cloenda de la primera convocatòria d'un nou certamen musical que ha convocat l'Agrupació Sardanista d'Entitats Recreatives de Terrassa (ASERT) per a joves compositors de sardanes.

Després de donar a conèixer les sis sardanes finalistes prèviament seleccionades pel Jurat, es va procedir a fer la votació popular per tal de determinar l'obra guanyadora del Premi que les bases deixaven a criteri dels sardanistes assistents a la vetllada final. D'acord amb l'escrutini dels 344 vots recollits així com amb la determinació del jurat pel que fa referència a la valoració musical de les sardanes finalistes, es va fer públic el palmarès d'aquest concurs.

Amb 127 vots, va atorgar-se el Premi Popular a la sardana original de Jordi León i Royo, titulada "La font del Racó".

El Primer Premi "Ramon Serrat" fou atorgat a Joan Josep Blay, de Gavà, el qual és l'autor de la sardana titulada "Cançó de falda per l'albada". El Segon Premi fou concedit a la sardana "Cordial", obra original de Jesús Ventura i Barnet, de Barcelona; i el Tercer guardó del certamen fou adjudicat a la composició titulada "La cançó de la mare", escrita per Joan Jordi Beumala, de Sabadell.

Amb el seu veredict, el Jurat va manifestar-se decididament obert a obrir nous camins en l'expressió musical per a cobla ja que va premiar amb el màxim guardó del concurs "Ramon Serrat" una sardana amb un llenguatge innovador, d'entrada un xic difícil, però musicalment molt ben resolt que pot suposar una experiència interessant de cara a promoure una evolució estètica i musical en les melodies escrites per a aquest conjunt nostre que és la cobla.

PREMIS "FRANCESC BASIL" 1987.— S'ha fet públic l'acta del jurat nomenat per l'Associació "Amics de Francesc Basil" per tal de resoldre la desena edició del certamen musical sardanista instituït per l'esmentada entitat i que es convoca anyalment a Figueres amb el títol de Premis "Francesc Basil".

L'esmentat jurat, presidit pel mestre Joan Pich i Santasusana i integrat pels senyors Rafael Ferrer i Fitó, Manuel Oltra i Ferrer, Josep Solà i Sánchez i Jaume Cristau i Brunet, va acordar per unanimitat declarar desert el Premi del Jurat i seleccionar per a optar al Premi Popular les sardanes titulades "El que volgué dir la Rosa", "Loida", "El teu perdó", "Maria Pilar" i "La nit".

L'entitat organitzadora, d'acord amb l'esmentat veredict i seguint les indicacions del Jurat, ha anunciat que la dotació en metàl·lic dels premis "Francesc Basil" s'atorgaran per votació popular, disputant-se, doncs, les sardanes finalistes dos premis de 75 i 50 mil pessetes.

La final d'aquest certamen va tenir lloc el dia 1 de maig, a les 19 hores de la tarda, durant un extraordinari concert programat amb motiu de les Fires i Festes de la Santa Creu de Figueres. L'acte se celebrà al Teatre Municipal, amb la participació de la cobla Miramar.

JOSEP VENTURA

ARQUEOLOGIA

Curs sobre art rupestre valencià patrocinat per la Fundació Paul Getty

La conservació arqueològica serà el tema que destacats especialistes en la matèria debanaran durant quinze dies a la localitat castellanenca de Tirig. La Fundació Paul Getty, en col·laboració amb la Generalitat valenciana, ha organitzat un primer curs internacional, en el qual participen 26 especialistes procedents de països europeus, americans, d'Egipte i del Marroc. Les pintures rupestres del barranc de la Valltorta serviran de marc per analitzar els orígens de la degradació i les seves possibles solucions.

Un total de 18 abrics, repartits pels termes de Tirig, Coves de Vinromà i Albocàcer, constitueixen, sens dubte, el més gran exponent de

l'art rupestre valencià. Per aquest motiu s'ha elegit aquesta zona per celebrar el primer curs internacional de conservació. Les pintures de la Valltorta es varen descobrir en realitat l'any 1917, però el qui va donar-li projecció internacional fou el professor Obermayer. Des del 1985, la totalitat d'aquests abrics són considerats béns d'interès cultural.

L'abandó al qual s'han vist sotmesos durant el temps ha fet que la barbàrie humana destrossés gran part del patrimoni.

La Generalitat valenciana fa dos anys va emprendre un important projecte per a la conservació i millora d'aquestes pintures, en el qual s'han invertit ja més de cent milions de pessetes.

S'ha descobert un poblat romà a Premià de Dalt

Les restes de la part industrial d'un poblat romà han quedat al descobert durant les obres d'una urbanització a Premià de Dalt. En els treballs de perforació del subsòl, en la zona de Les Pèrgoles, han aparegut materials diversos que permeten d'establir una cronologia des de la segona meitat del segle I a principis del II.

Des de començaments del mes de març, membres de l'Associació d'Estudis Científics i Culturals de Premià de Mar, iniciaren la inspecció de les excavacions on va aparèixer una gran quantitat de restes d'amfores i ceràmica romana. Immediatament es donà comp-

te de les troballes als serveis d'Arqueologia de la Generalitat, que autoritzaren una excavació d'urgència entre els dies 10 i 23 de març. Els treballs són dirigits pel grup d'excavacions de l'Associació d'Estudis Científics i Culturals amb la col·laboració de membres de la brigada municipal de Premià de Dalt. També han quedat al descobert part d'una paret i dues cisternes pavimentades amb pedra i calç. Igualment han aparegut utensilis per a la construcció i materials decoratius.

xim a la ciutat de Tiberiades. Té un moll de pedra de 700 metres de llarg, amb més de 200 esculleres en les quals podien ancorar 200 barques de les de fa 2000 anys. Fou precisament a Cafarnaüm on Jesús de Natzaret, caminant vora la mar de Galilea, trobà els germans Simó (Pere) i Andreu, segons relata l'Evangeli de sant Mateu (4,18-19). L'arqueòleg Mendel Nun té d'ajudant en els seus treballs d'investigació, l'historiador Arie Goren, jueu xilè.

Descobert el port de Cafarnaüm

L'arqueòleg israelià Mendel Nun, després de 30 anys d'investigació en el Mar de Galilea, ha descobert el port de Cafarnaüm, prò-

MÚSICA

Els concerts dels "Amics dels clàssics"

L'Orquestra de cambra Amics dels clàssics celebrarà el seu tradicional concert mensual el proper dia 24 a les 11'15 del matí a la Sala d'actes de la Delegació Territorial del ONCE, carrer Calàbria, 66, segona planta. Dirigits pel mestre Palet i Ibarras s'interpretaran obres de H. Purcell, A. Vivaldi, W.A. Mozart, A. Planàs i E. Toldrà. Aquesta darrera amb la col·laboració de la soprano Maria dels Àngels Miró.

Previ a aquest concert cal destacar dues activitats importants. D'una banda

un nou pelegrinatge artístic a Montserrat el dia 17 per homenatjar la Mare de Déu, actuant conjuntament amb l'Escolania, a dos quarts d'una a la Basílica. A la tarda, a dos quarts de cinc, hi haurà concert a la Sala d'Actes.

A més, els Amics dels Clàssics organitzen un recital d'aries i duos d'òpera al Reial Cercle Artístic de Barcelona, carrer dels Arcs 5, pel dimarts 19 de maig a les 19'45, amb obres de Mozart, Bellini, Verdi, Cilea, Granados, Vives i Puccini.

Una malaltia descoberta fa poc, possible causa de la sordesa de Beethoven

Dos reputats metges vienesos, Hans Bankl i Hans Jesserer, han fet públiques les seves investigacions sobre la causa de la sordesa del cèlebre compositor Ludwig van Beethoven. Segons aquests científics la causa de l'afecció cal cercar-la en el desenvolupament d'un tegument en un os de l'oïda interna provocant una malaltia descoberta només fa 20 anys. La nova hipòtesi refusa la versió que va poder ser la sífilis o la malaltia de Paget la causant de la sordesa de l'artista, que va morir fa 160 anys. Aquestes conclusions són en un llibre "The ailments of Ludwig van Beethoven" publicat a finals del passat mes de març.

El violí de Paganini només el poden arreglar dos lutiers

Només dos lutiers en tot el món estan en condicions de salvar el violí de Paganini, conservat en el Palazzo Tursi, seu de l'Ajuntament de Gènova.

Segons el violinista Salvatore Accardo, els exàmens endoscòpics realitzats fa un mes al violí i els resultats dels quals els especialistes interpreten que "està en perfectes condicions" són "un autèntic engany" i no serveixen per res.

En declaracions fetes a Roma, Accardo, un dels millors violinistes del món, afirma que els exàmens realitzats al cèlebre "Guarnieri del Gesu" (el violí de Paganini) "han estat completament inútils, perquè quan un violí està trencat és possible veure-ho sense microscopi".

Accardo assegura que "el meravellós violí de Paganini sona el 75 per cent de les seves possibilitats, perquè té tres peces en males condicions". Per assegurar un "so de primer ordre", segons Accardo, "hi ha tres accessoris que han de ser substituïts periòdicament i ha arribat el moment de canviar-los".

És una operació que en la seva opinió, "només podrien realitzar el lutier francès Etienne Vatelot o el britànic Charles Beare", que a més, "formen part del Comitè científic de festejos organitzats a Cremona per celebrar el setembre, el 250 aniversari de la mort d'Antoni Stradivari", el més famós lutier.

Concert de l'Orquestra Filharmònica de Kosice a Terrassa

L'Orquestra Estatal Filharmònica de Kosice, fou fundada al 1968 sota el mestratge del professor Bystrík Rezucha, per decisió del Consell Nacional d'Eslovàquia, rera la formació de l'Orquestra Nacional Eslovaca, i de l'Orquestra Filharmònica de la Ràdio de Bratislava.

Amb seu permanent al Centre Cultural de Kosice, la Filharmònica d'aquesta ciutat s'ha dedicat a la promoció popular de les obres dels mestres clàssics i també dels contemporanis eslovacs i d'arreu del món.

Rera la marxa del Prof. Rezucha a l'Orquestra de Bratislava, accedí a la direcció Ladislav Slovák fins al 1984, any en el qual fou substituït pel seu jove deixeble Richard Zimmer, que n'és actualment el director titular.

Durant els seus quasi trenta anys d'existència la Filharmònica de Kosice ha realitzat centenars de concerts per tot Eslovàquia, i nombroses gires per Europa. (Itàlia, Polònia, Bulgària, URSS, Hongria, República Democràtica Alemanya, Iugoslàvia, Portugal, Espanya, Suïssa, Alemanya Federal, etc.).

A la seva ciutat d'origen l'Orquestra ofereix anualment un cicle de concerts pedagò-

gics, organitza el Festival de "Primavera de Kosice", el Festival Internacional d'orgue, el cicle de Concerts de Cambra i Grans Solistes, i també desenrotlla la seva pròpia temporada de concerts sinfònics d'abonament.

La Filharmònica de Kosice ha realitzat sovint gravacions per a la Ràdio i la TV txecoslovàques, i per a la firma discogràfica "OPUS".

A l'estat espanyol ha realitzat quatre gires de concerts durant els anys 1975, 1979, 1980 i 1981, recollint els més grans èxits de públic i de crítica.

Es per aquest motiu que després de dotze anys de no visitar Catalunya es presenta novament, acompanyada pel gran pianista Stanislav Zamborsky, per a participar a la Temporada de Música de la Caixa de Terrassa.

En el concert del proper dia 21 de maig a les 21 hores al Centre Cultural, Rambla d'Egara, 340, interpretarà un programa Beethoven: l'Obertura de "Coriolà", el Concert per a piano i orquestra n.º 3, amb el pianista Stanislav Zamborsky, i la Sinfonia n.º 7. Tot el programa serà dirigit pel mestre Richard Zimmer, director titular de l'orquestra d'ençà el 1984.

COSTUMS I TRADICIONS

Sant Jaume de Rigolisa

ESTEVE BUSQUESTS i MOLAS

Sant Jaume de Rigolisa és una capella situada a la ratlla fronterera de Puigcerdà; allí on acaba el puig damunt el qual s'aixeca la vila.

Dessota mateix sol haver-hi una altra frontera: de vaques que obstrueixen el pas a una font d'aigua no sé si molt bona. Després, una imaginària separació territorial, el riu Raür —els francesos hi intercalen una h i no puc negar-los-hi el dret de fer-ho car bona part del riu és seva—, la línia fèrria del carrilet groc i la carretera que va per la Tour, Iravalo, Qués, Carol, etc.; al Puigmorens cap amunt i, per Enveitg, Ur, Bourg-Madame, etc. Més divisions no hi caben.

De l'ermita estant es poden veure una colla de pobles: Llivia, Sareja, Estavar... fins a Font-Romeu; els plans de santa Leocàdia —allí diuen Llocàdia—, Osseja, Err, etc. tancats pel Pas dels Lladres, Puigmal i Pic D'Eina.

De França estant només es veu un alt campanar que sobresurt entre els arbres. L'església és moderna, sense interès arquitectònic. Hom parla d'una possible cripta, però no s'ha trobat mai.

Explico el paisatge perquè és un dels quals que segons la tradició, hauria pogut contemplar l'apòstol, si quan ell hi plantà la seva tenda hi haguessin hagut els pobles dessús dits. Ja sé que l'indret sembla força allunyat de les grans rutes dels pelegrins, però n'hi havia una que a Perpinyà es desviava per anar als monestirs de Sant Miquel de Cuixà i de Santa Maria de Ripoll. Aquesta branca sí que passa per Puigcerdà.

Segons uns documents molt antics, els noms de Galicza i Aragalicza, o sigui Ara o temple de Galicza es donaven a la torre d'En Gelabert i Rigolisa, provinent de l'església de Sant Jaume de Galícia allí edificada.

Les famílies que ocuparen el lloc a partir del segle XIII parlaven de la tradició. L'Apòstol va fer-s'hi una barraca amb canyes i branques quan evangelitzava la comarca. Després hom hi erigí la primitiva església que els francesos destruïren el 1793 i que reconstruïda per la família Guasch que n'era la propietària, subsistí fins el 1888. En ruïnes fou adquirida per Macià Bonaplanta el qual la canvià de lloc, alçant-la de soca-rel.

No sé quina relació té Sant Jaume de Regolisa amb la vella cançoneta infantil: "Sant Jaume de Re-Galícia, / sant Jaume de Re-Galó; / a les dones xocolata / als homes cop de bastó". El fet és que la devoció al sant és gran a la comarca que té per eix l'ermita. Així hi ha esglésies a ell dedicades a Alf, Anes, Aragolisa, Bellver, Elna, Caixàs, Canet, Querolbs, Escadars, Lator-bas, Montner, Nyer, Perpinyà i Vilafranca de Conflent...

És clar que no som encara en el temps de parlar una vegada més del pas de l'Apòstol per Catalunya, com hem fet, altres cops pels volts de la seva festivitat, però com que fa poc ens hem referit al suposat pas de Jesús i altres deixebles, deixeu-nos recordar aquesta tradició de la Cerdanya, de la mateixa manera que ho hem fet, de la seva presència a d'altres indrets del país.

CUINA

Arròs mexicà

1/2 kg. d'arròs llarg
1 llauna de tonyina
6 ous durs
1 amanida

1 pot de 1/2 kg. de tomàquet triturat
150 grams variants en vinagre
salsa maonesa espessa
100 grams d'olives negres

Coeu el tomàquet a foc suau, durant una estona, fins que s'espesseixi, espoleu-ho amb una mica de sal i mitja cullerada de sucre. Coeu els ous durant 12 minuts perquè es posin durs, després poseu-los en aigua freda durant una estona.

Coeu l'arròs durant 15 minuts, amb aigua bullent i sal després renteu-lo a raig d'aigua freda, en l'última aigua, poseu-li una mica de sal, després escorreu-lo. Piqueu molt fins els variants en vinagre i barregeu-los amb una maonesa espessa.

En el Jelly de festa poseu-hi una capa d'arròs, cobriu-la amb la salsa de tomàquet barrejada amb tonyina escorreguda i feu-la a trossos, després una altra vegada arròs i més tomàquet i tonyina, cobriu al final amb arròs, premeu-ho una mica perquè s'aguanti bé i aboqueu-lo a la plàtera. Rodegeu-lo amb ous durs partits per la meitat alternant-los amb olives negres.

Ompliu el centre del motlle amb la maonesa, barrejada amb els variants i col·loqueu un ramet de julivert al centre.

MARIA GLÒRIA MUNTAÑOLA

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convallescències. Pocs places. Tel. 427 44 53.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

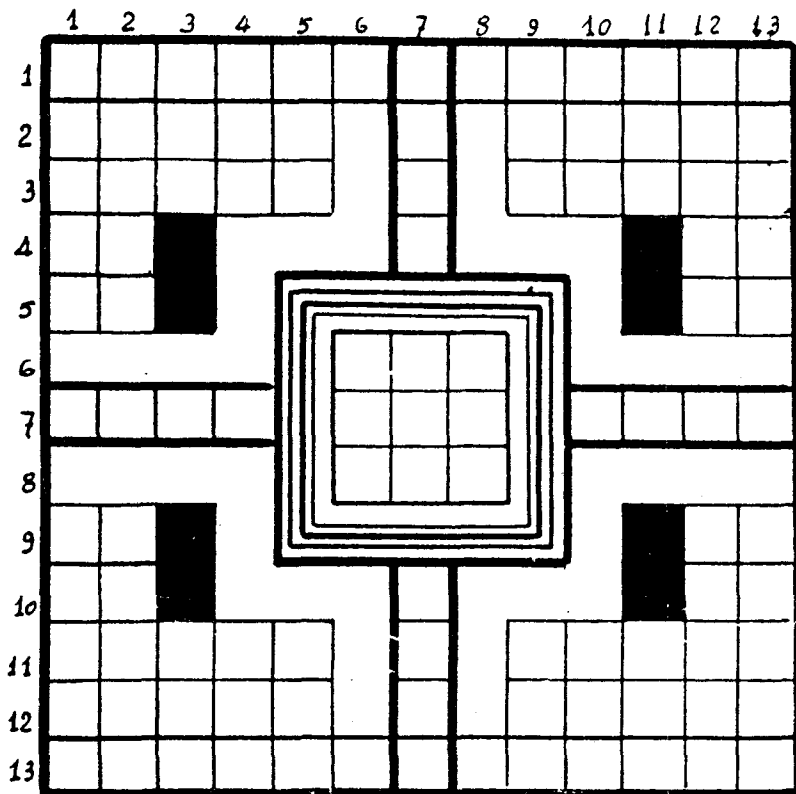
Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Equador, 53, ent. 4t. Tels. 239 12 92 - 322 31 82. Pref. Concert entrevista.

ENCREUATS

Per ROSA COLLELL

CRUCIGRAMA QUADRAT

HORITZONTALS

- Augment de volum del fetge.-
- Forma prefixada del mot grec "eikon" que significa imatge. Preposició. Catàleg, index.-
- El que aporta una noia en casar-se. Consonant. Part natural de les 24 hores del dia.-
- (A l'inr. tret. Vocal. Xifres romanes.-
- (A l'inr. au semblant a l'ànec però més gros. Niu.-
- Unitat de treball.-
- Unitat de força. Morada dels redimits segons la Bíblia. Punt cardinal.-
- Tela fina i transparent.-
- Certa droga. No ho ignora.-
- Llabor de les graminies. Inicial de punt cardinal. En aquest moment.-
- Vocals. Inicial de punt cardinal. Xifres romanes.-
- Calent en alt grau. Última lletra de l'alfabet. Donar lloança.-
- Drets que té en l'A.T. el primer nat en la família.-

VERTICALS

- Monstre mitològic de molts caps, tallat un dels quals li'n naixien dos o més. Cinc-cents. (A l'in. discurs literari que hom pronuncia amb motiu d'una festa.-
- Relatiu o pertanyent a l'eco. Conjunció. Dirigent d'una casa monàstica.-
- Primat de la família dels lorisoïdeus. Consonant. Vocals.-
- Forma secundària dels prefixos "a" i "ana". Consonants.
- Característica d'un so. (A l'inr. nom d'home).-
- Vocal. Punt cardinal. Consonant.-
- La dona que ha tingut fills. Corrent d'aigua. Deu més un.-
- Vocal. Un "tanto" en el futbol. Consonant.-
- Nom de lletra. Cinquanta-u.-
- Contracció. Consonant. Consonants.-
- Revolucionari, teòric marxista i dirigent polític rus. Vocal. Platja important de la província i prop de Tarragona i més de Reus.-
- Començament. Consonant. Proveir d'armes.
- Que té el poder d'obrar ràpid. Cinc-cents. Digerirà.-

1-Hidra. D. gèrP.-2-Eclic. I. Prior.-3-Potto. N. IAOEI.-4-An. NM.-5-To. 10.-6-O. Est. G.-7-Mare. Riu. Onze.-8-E. Gol. N.-9-Ge. Li.-10-Al. N. LT.-11-Lenln. O. Salou.-12-Iniel. R. Armar.-13-Actiu. D. Pàira.-

VERTICALS

1-Hepatomegalia.-2-Icono. A. Elenc.-3-Dot. R. Nit.-4-rT. E. ICI.-5-aco. Niu.-6-Erg.-7-Dina. Sio. Nord.-8-Tul.-9-Opi. Sap.-10-Gra. O. Ara.-11-EIO. N. LMI.-12-Roent. Z. Lloar.-13-Primogenitura.-

HORITZONTALS

FILATÈLIA

Per ENRIC GRAUPERA

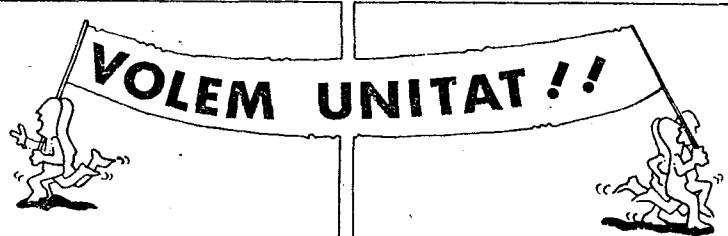

França commemorà el Centenari del naixement de Carles de Foucauld, "l'apòstol de Sàhara", amb una sèrie filatèlica d'un segell. Valor: 50 fr. Color: blau, bru-vermell i bru-lila. Numeració: Yvert 1191. Presenta l'efigie del P. Foucauld davant la seva ermita a Tamamrasset.

Carles Eugeni de Foucauld nasqué a Estrasburg el 15 de setembre del 1858. Ingressà a l'Escola de Saint-Cyr l'any 1878, i, en sortir-ne amb el grau de sots-tinent, marxà a l'Àfrica. Acabada la insurrecció d'Alger l'any 1882, després de ser-li negada la llicència per viatjar cap al sud i estudiar els àrabs, demanà la baixa absoluta. Disfressat de rabí jueu, penetra en el Rif i aconsegueix arribar a Xauen. L'agost de 1883, explora la regió de l'Anti-Atlas, arriba el gener del 1884 a Mogador i continua viatjant per les muntanyes de l'Atlas, recorrent prop de 3.000 kms. Publicats l'estudi i les dades dels seus viatges en la seva obra "Reconnaissance du Maroc", li van merèixer la medalla d'or de la Societat de Geografia. Fa un viatge de pocs dies a Terra Santa. El febrer del 1897 hi torna i hi roman fins a l'agost del 1900. El 1901 torna a Marsella i és ordenat prevere.

Retorna a l'Àfrica, disposat a viure com un anacoreta. S'estableix a Beni-Abbès, on ell mateix es construeix una petita ermita i un dispensari per atendre i acollir els desvalguts. El 1903, s'instal·la a Tamamrasset, consagrant la seva vida a la pregària, l'estudi i la caritat prop dels habitants de Tuareg, la llengua dels quals arribà a dominar. L'1 de desembre del 1916, morí assassinat a mans d'uns bandolers.

HUMOR

JEROGLÍFIC

Per SNOB

AQUEST REMEI ÉS...

Q
los

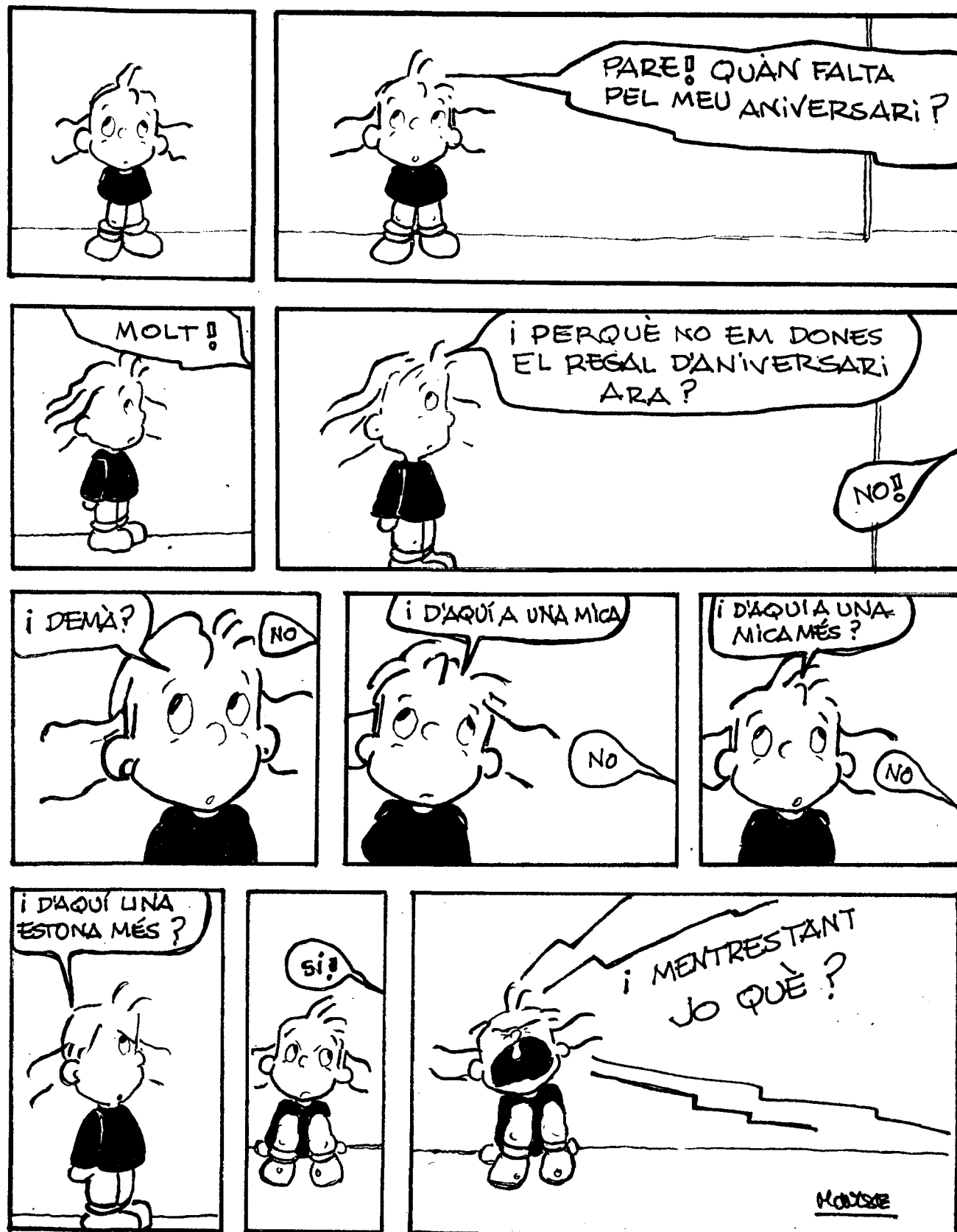
Solució 398

DITA

DIT A

FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL• FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•

Resultats	Clasificacions	La travessa	Golejadors	Pròxima jornada
R. Madrid-Zaragoza 2-1	PJ GF GC Ptos.	1. R. Madrid-Zaragoza (1) 1	Hugo Sánchez (Real Madrid) 27	Zaragoza-Barcelona
Barcelona-S. Gijón 2-0	1. R. Madrid 38 67 30 57 + 17	2. Barcelona-Gijón (1) 1	Magdaleno (Mallorca) 18	Gijón-Mallorca
R. Mallorca-Español 1-0	2. Barcelona 38 54 22 55 + 17	3. Mallorca-Español (X) 1	Lineker (Barcelona) 17	Español-R. Madrid
R. Sociedad-At. Madrid 2-1	3. Español 38 54 34 46 + 8	4. R. Sociedad-At. Madrid (X) 1	Calderón (Betis) 17	At. Madrid-Betis
R. Betis-Valladolid 3-2	4. Zaragoza 38 37 35 40 + 4	5. Betis-Valladolid (2) 1	Ramón (Sevilla) 15	Valladolid-Murcia
R. Murcia-Sevilla 2-0	5. R. Mallorca 38 45 52 39 + 1	6. Murcia-Sevilla (1) 1	"Pichi" Alonso (Espanol) 14	Sevilla-R. Sociedad
Osasuna-Ath. Bilbao 0-0	6. S. Gijón 38 49 42 38	7. Osasuna-Ath. Bilbao (X) X	Contreras (Las Palmas) 14	Ath. Bilbao-Las Palmas
Las Palmas-Sabadell 1-1	7. R. Sociedad 38 52 38 42 + 2	8. Cádiz-Santander (1) 1	Rincón (Betis) 13	Sabadell-Cádiz
Cádiz-Santander 2-1	8. R. Betis 38 48 48 40 + 2	9. Valencia-Logroñés (X) 1	Flores (Gijón) 12	Santander-Osasuna
	9. At. Madrid 38 43 44 40 + 4	10. Hércules-Huelva (X) 1	Julio Salinas (At. Madrid) 12	
	10. Sevilla 38 43 44 34 - 4	11. Bilbao-Ath.-Elche (2) 2	Sarabia (Ath. Bilbao) 11	
	11. Valladolid 38 36 38 34 - 4	12. Coruña-Málaga (1) 1	Pineda (Espanol) 11	
	12. R. Murcia 38 35 52 34 - 4	13. R. Vallecana-Celta (1) 1	Andrés (Las Palmas) 11	
	13. Ath. Bilbao 38 43 43 35 - 1	14. Jerez-Castilla (X) 2	Perico Alonso (Sabadell) 11	
	14. Las Palmas 38 47 55 34 - 4		Marina (At. Madrid) 10	
	15. Osasuna 38 31 43 32 - 8		Cholo (Sevilla) 10	
	16. Sabadell 38 31 55 30 - 8		López Ufarte (Real Sociedad) 9	
	17. Santander 38 38 57 28 - 10			
	18. Cádiz 38 28 49 26 - 12			

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Nº 354

Històries d'Eixerits

El "meu" gerani ha florit

Potser algú dirà: "I a mi, què?" Però, per a mi, que el meu gerani hagi florit, ha estat un fet interessant. Home!, ja ho sé que, encara que un gerani floreixi en una finestra, tot continua igual. Tanmateix, ¿que no us n'adoneu d'allò que us dic?, és el "meu" gerani que ha florit. No em puc quedar tan fresc com si res. Ha florit, oi? Doncs, fantàstic!

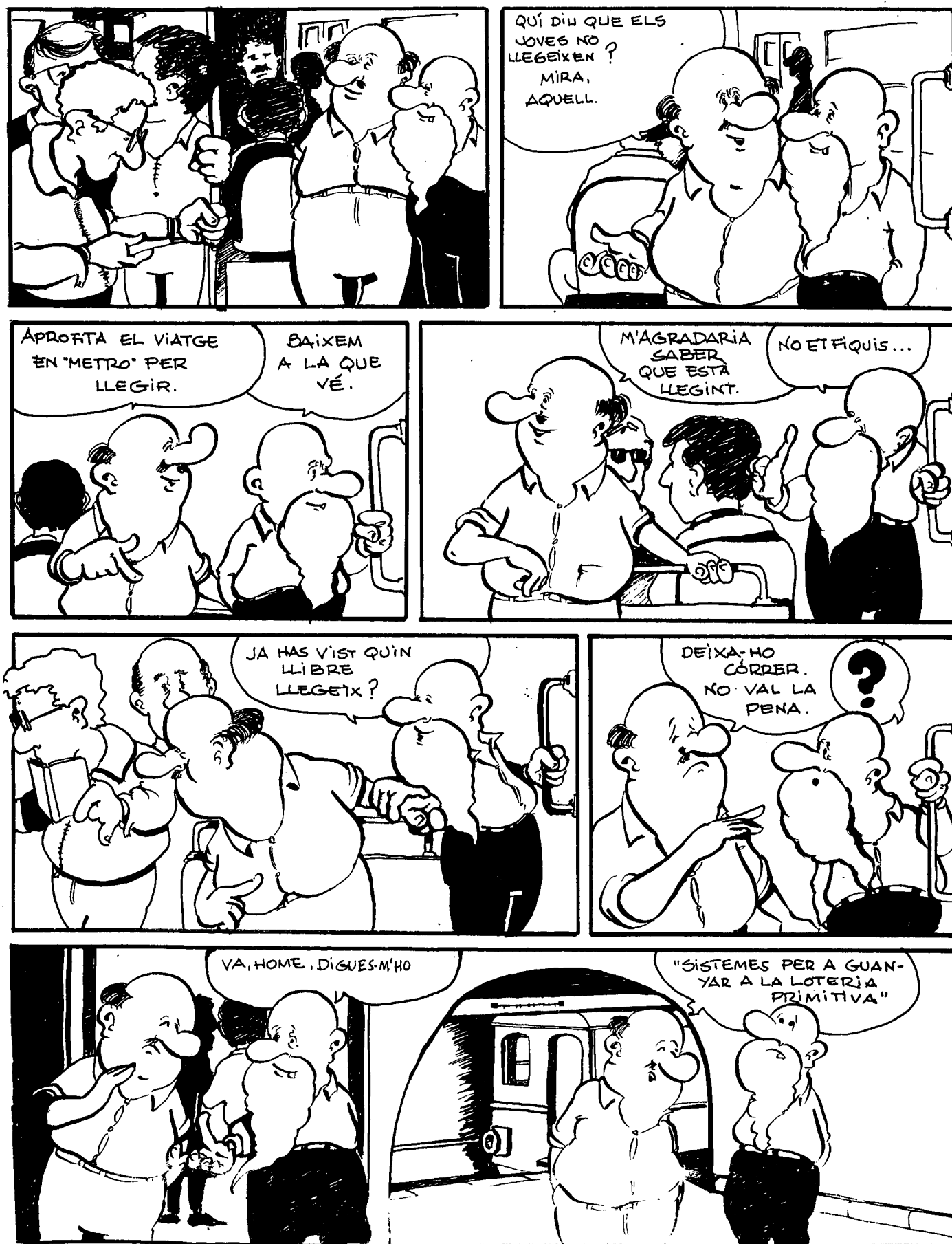
Ja fa dies que esperava que florís; per això en tenia cura, regant-lo, adobant-lo, posant-lo a l'ombra, al sol, etc. Aquests dies, en llevar-me, quan obria la finestra, allò que primer mirava, era si les flors treien el nas. Noi, avui quan les he vist tan descloses i acolorides! Mira, potser em direu que sóc un beneit, però he estat content de debò.

No podia fallar. Quan en relació a una cosa te n'has preocupat molt, i has esmerçat molt de temps, t'ha fet molta il·lusió, l'has estimada molt, ha de donar molt de fruit, oi?

Òndia noi! Estic tan content, que diré a la mare, si em deixa treure "peles" de la guardiola. Compraré un tortell de nata, i celebrarem que el "meu" gerani ha florit.

L'Eixerit

Jesús ens parla

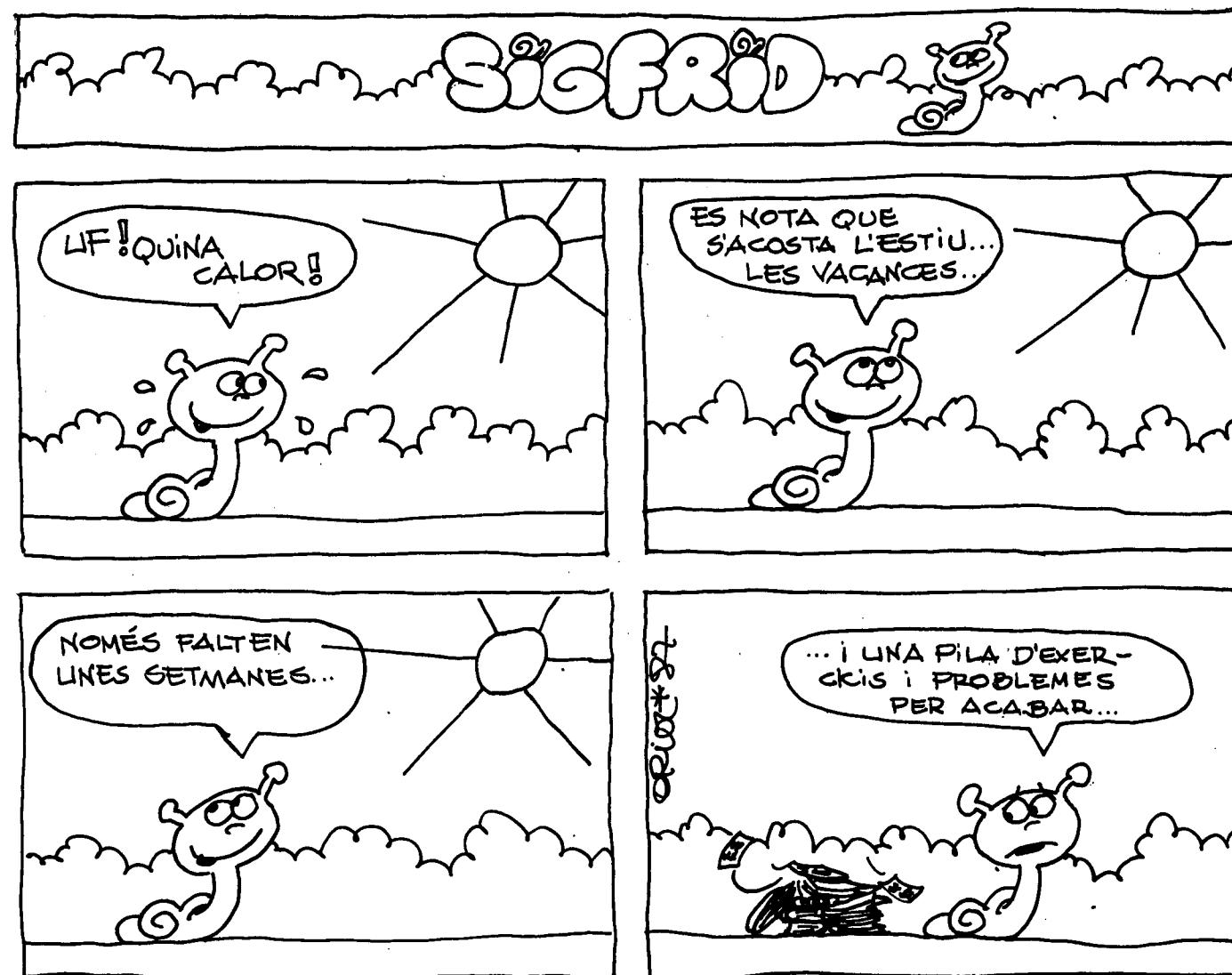
Busquem l'evangelí del diumenge: Evangelí segons sant Joan, capítol 14, versets de l'1 al 12 (Jo 14:1-12).

Reflexionem: 1. Jesús ens estima. Ens estima molt i molt. Jesús vol la nostra felicitat, el nostre bé, la nostra pau. De vegades ens amoïnem per alguna cosa. És normal, les coses no van sempre com un voldria; hi ha dificultats; cal esforçar-se; vèncer el propi egoisme, etc. Jesús ens demana que tinguem pau, serenitat, i confiança en ell.

2. Per Jesucrist i amb ell, tots els homes i tots els pobles, sota el seu guiatge, anem cap a l'encontre definitiu amb Déu Pare ("Jo sóc el camí, diu Jesús). Jesús és el gran revelador del Pare, és a dir, de qui és Déu per a l'home, i a més, de qui és l'home per a Déu. (Per això és també la "Veritat".) Per la fe i pel baptisme ens incorporem a la seva mort i resurrecció, som fets fills de Déu i se'ns atorga la VIDA eterna. (Per això diu "jo sóc la VIDA".)

3. La nostra fe en Déu, a qui no hem vist mai, passa per Jesucrist en qui Déu s'ha donat a conèixer. L'Evangelí i la Vida de Jesús són l'escola en la qual tots hem d'aprendre a comportar-nos com a veraders fills de Déu.

El mossèn

DIUMENGE - 17

11.45 Temps d'esperança.
12.25 Matinal a TV3.
14.00 Avanç informatiu.
14.02 Olímpics en acció.
15.00 Telenotícies.
15.30 Félix, el gat.
16.00 No passa res - Rep.
17.00 N'hi ha que neixen estrellats: Ep. 18.
17.30 Vida salvatge.
18.00 Retrat: "Kathy Acker".
19.00 Concert de Música Pop.
19.30 Normes d'amor: "Els límits de la fidelitat".
20.30 Telenotícies.
21.00 30 Minuts.
21.30 A cort obert: "El tribunal".
22.30 Gol a gol.
23.40 Fi d'emissió.

DILLUNS - 18

12.30 Avanç informatiu.
12.32 Universitat oberta.
13.05 TV3, segona vegada: "Gol a Gol".
14.05 Migdia.
14.30 Telenotícies.
15.15 Els palliser - 19.
16.00 La dona biònica: "Còpia idèntica".
17.00 Digui, digui... - 57.
17.20 Music Box.
18.00 Caputxeta de pics.
18.30 Avanç informatiu.
18.32 Fes flash.
19.00 Simbad.
19.20 El nargun i les estrelles: "Els turongs".
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Informatiu cinema.
21.30 Cinema 3: "La pell".
00.00 Telenotícies.
00.15 Fi d'emissió.

DIMARTS - 19

12.10 Servei d'informació agrària.
12.30 Avanç informatiu.
12.32 Universitat oberta: "Estrelles absurdes: la física de les mans blanques".
13.05 TV3, segona vegada: "30 minuts".
13.35 "Informatiu cinema".
14.05 Migdia.
14.30 Telenotícies.
15.15 Els palliser - 20.
16.00 La dona biònica: "Rentada de cervell".
17.00 Music Box.
18.00 Caputxeta de pics.
18.30 Avanç informatiu.
18.32 Fes flash.
19.00 Simbad.
19.20 El nargun i les estrelles: "Els nyols".
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Futbol: Anglaterra/Brasil.
23.20 Galeria oberta.
00.00 Telenotícies.
00.15 Fi d'emissió.

DIMECRES - 20

12.10 Servei d'informació agrària.
12.30 Avanç informatiu.
12.32 Universitat oberta: "Sn1 o Sn2?".
13.05 TV3, segona vegada: "Trossos" "Joc de Ciència".
14.05 Migdia.
14.30 Telenotícies.
15.15 Els palliser - 21.
16.00 La dona biònica: "En aquell cantó: Jaime Sommers".
17.00 Music Box.
18.00 Caputxeta de pics.
18.30 Avanç informatiu.
18.32 Fes flash.
19.00 Simbad.
19.20 El Nargun i les estrelles: "El Nargun".
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
20.55 Bàsquet: "Torneig internacional des de Toledo: Espanya/Itàlia".
22.30 Angel Casas Show.
00.15 Telenotícies.
00.30 Fi d'emissió.

DIJOUS - 21

12.10 Servei d'informació agrària.
12.30 Avanç informatiu.
12.32 Universitat oberta.
13.05 TV3, segona vegada:

"Angel Casas Show".

14.05 Migdia.
14.30 Telenotícies.
15.15 Els palliser - 22.
16.00 La dona biònica: "Visca el rei".
17.00 Music Box.
18.00 Caputxeta de pics.
18.30 Avanç informatiu.
18.32 Fes flash.
19.00 Simbad.
19.20 Jangles.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Vostè jutja.
22.30 A tot esport.
23.50 Telenotícies.
00.05 Fi d'emissió.

DIVENDRES - 22

12.30 Avanç informatiu.
12.32 TV3, segona vegada: "A tot esport" - "Botó fluix".
14.05 Migdia.
14.30 Telenotícies.
15.15 Els palliser - 23.
16.00 La dona biònica: "L'ajudant de la Jaime" (1).
17.00 Divulgatiu: "El català: normalització d'una llengua".
17.40 Digui, digui... - 27.
18.00 Caputxeta de pics.
18.15 Bàsquet: "Torneig internacional de Bàsquet des de Toledo: Espanya/URSS".
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 No passa res.
22.00 TV3, Presenta: "Ligmalion".
23.35 Trossos.
00.05 Telenotícies.
00.20 Fi d'emissió.

DISSABTE - 23

13.53 Sardanes.
14.23 Avanç informatiu.
14.25 Circ.
14.45 Dibuxos.
15.00 Telenotícies.
15.30 Els barrufets.
16.00 Els germans Hardy i la Nancy Drew: "La Nancy troba un bon partit".
16.50 Olímpics en acció: "Tir amb arc".
17.50 Digui, digui... - 57.
18.10 Or - 6.
19.00 Fletxa negra - 5.
19.30 Botó fluix.
20.00 Joc de ciència magazine.
20.30 Telenotícies.
21.00 Pel·lícula: "Frontera oberta".
22.45 La bella Otero - 5.
23.45 El món del cinema.
00.30 Fi d'emissió.

DIUMENGE - 17

9.00 Informe setmanal.
10.00 Santa Missa - El dia del Senyor.
11.00 Concert.
12.00 Poble de Déu.
12.30 El triomf d'Occident.
13.30 Curro Jiménez: "El servidor de la justicia".
14.30 Set dies.
15.00 Telediari - 1.
15.35 L'inspector Gadget.
16.00 Parada de postes - 6.
16.55 Capitals culturals d'Europa.
17.45 Naturalesa ibèrica.
18.15 El mateix dia a la mateixa hora.
18.45 Estrenes TV: "Otra historia de amor".
20.30 Telediari - 2.
21.05 Revista de viatges.
21.35 Cançó trista d'Hill Street: "Gung Ho".
22.30 Estudi Estadi.
00.00 Comiat.

DILLUNS - 18

7.30 Bon dia.
9.00 Al matí - De
9.05 a 9.20 Follow me - Ep. 53 i 54.
9.35 a 10.00 Els rics també ploreu - 30.
11.35 a 12.35 Home ric i home pobre - 28.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.33 Tres per quatre.
13.30 A tot saber.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Lady Blue: "El terreno matador".

16.30 La tarda.
18.00 Barri Sesamo.
18.30 A mitja tarda.
19.00 Mister Belvedere - 5.
19.30 De pel·lícula.
20.30 Telediari - 2.
21.15 Un, dos, tres.
22.55 I vostè què opina?
23.55 A portada.
00.20 Telediari - 3.
00.50 Comiat.

DIMARTS - 19

7.30 Bon dia.
9.00 Al matí - De
9.05 a 9.20 Follow me - 55.
9.35 a 10.00 Els rics també ploreu - 31.
11.35 a 12.35 Home ric, home pobre - 29.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.33 Tres per quatre.
13.30 Terenci a la fresca.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Lady Blue: "Pareja mortal".
16.30 La tarda.
18.00 Barri Sesamo.
18.30 Els electrofollets
18.55 Toros.
21.15 Telediari - 2.
22.00 Sessió de nit: "Corazón salvaje".
23.30 Cloenda del 40è. festival internacional de cinema de Cannes.
00.15 Telediari - 3.
00.45 Testimoni.
00.50 Comiat.

DIMECRES - 20

7.30 Bon dia.
9.05 Al matí - De
9.05 a 9.20 Follow me - 56.
9.35 a 10.00 Els rics també ploreu. Ep. 32.
11.35 a 12.35 Home ric, home pobre. Ep. 30.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.33 Tres per quatre.
13.30 Punt de fuga.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Lady Blue: "Retrato de muerte".
16.30 La tarda.
18.00 Barri Sesamo.
18.30 La volta al món de Willy Fog - 8.
18.55 Toros.
21.15 Telediari - 2.
22.00 Aquí et vull veure.
23.00 La història - 4.
00.00 Telediari - 3.
00.30 Comiat.

DIJOUS - 21

7.30 Bon dia.
9.00 Al matí - De
9.05 a 9.20 Follow me - 55.
9.35 a 10.00 Els rics també ploreu - Ep. 33.
11.35 a 12.35 Home ric, home pobre - Ep. 31.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.33 Tres per quatre.
13.30 Què vol veure?
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Lady Blue: "Fuerza máxima".
16.30 La tarda.
18.00 Barri Sesamo.
18.30 El quiosc.
19.00 El bigoti de Babel.
19.30 Amb les mans a la massa.
20.00 MASH: "Dile cuatro verdades,

Hawkeye".

20.30 Telediari - 2.
21.15 Nord i Sud - 24.
22.20 Debat.
23.50 A mitja veu.
00.15 Telediari - 3.
00.45 Comiat.

DIVENDRES - 22

7.30 Bon dia.
9.00 Al matí - De
9.05 a 9.20 Follow me - 56.
9.35 a 10.00 Els rics també ploreu - 34.
11.35 a 12.35 Home ric, home pobre - 32.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.33 Tres per quatre.
13.30 Music mots.
14.00 L'informatiu.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Loteria: "Ser un ganador".
16.55 La tarda.
18.00 L'aldea d'arce: "El robo de la cacerola".
18.30 Món Disney.
19.30 Val més prevenir.
20.00 L'hora de Bill Cosby - 8.
20.30 Telediari - 2.
21.15 En família.
22.20 Divendres cinema: "El Yang-Tse en llamas".
01.25 Telediari - 3.
01.55 Jazz entre amics.
02.50 Comiat.

DISSABTE - 23

9.00 Un, dos, tres.
10.35 Don Quijote de la Mancha - 1.
11.00 Gent jove.
11.55 Loteria nacional.
12.40 La bola de cristall.
13.35 Objectiu - 92.
14.35 Pel matí... aquesta setmana.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Micky i Donald.
16.05 Primera Sessió: "Las minas del rey Salomón".
18.00 Numero 1.
18.30 La vall secreta - 19.
19.00 Les aventures dels ossos Gummy.
19.25 Futbol.
21.30 Telediari - 2.
22.05 Dissabte cinema.
23.40 Amerika - 5.
01.20 Filmoteca TV: "El estado de las cosas".
03.20 Comiat.

DIUMENGE - 17

10.00 Santa Missa.
11.00 La bona música.
12.00 Estudi Estadi.
14.45 L'informatiu cap de setmana.
15.00 Estudi Estadi.
17.00 Connexió amb Madrid.
17.00 Sessió de tarda: "Sol rojo".
19.00 Connexió amb Sant Cugat.
19.00 Molt personal.
20.00 L'informatiu cap de setmana.
20.30 Connexió amb Madrid.
20.30 Com gat i gos.
21.30 Connexió amb Sant Cugat.
21.30 Debat.
22.30 Connexió amb Madrid.
22.30 Diumenge cinema: "La otra alcoba".
00.10 Comiat.

DILLUNS - 18

18.00 Follow Through.
18.25 Avanç de l'informatiu vespre.
18.30 Picapuça.
19.30 Som-hi.
20.00 L'informatiu vespre.
20.30 So-terrani.
21.00 Geografia de Catalunya.
21.15 Connexió amb Madrid.
21.15 Últimes preguntes.
21.45 Cinema club: "Ciudadano Kane".
23.40 Viure cada dia.
00.50 Comiat.

DIMARTS - 19

18.00 Follow through.
18.25 Avanç de l'informatiu vespre.
18.30 Digui, digui (55 i 56).
18.45 Picapuça.
19.30 Som-hi.
20.00 L'informatiu vespre.
20.30 Miro escultor.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.15 La revolució romàntica.
21.50 El temps és or.
22.50 L'ull de vidre.
00.25 Comiat.

DIMECRES - 20

18.00 Follow through.
18.25 Avanç de l'informatiu vespre.
18.30 Picapuça.
19.30 Som-hi.
20.00 L'informatiu vespre.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 El pols de Hollywood.
21.50 Fi de segle.
23.20 Tendido cero.
23.50 Temps de creure.
00.05 Comiat.

DIJOUS - 21

18.00 Follow through.
18.25 Avanç de l'informatiu vespre.
18.30 Picapuça.
19.30 Som-hi.
20.00 L'informatiu vespre.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 L'estació de Perpinyà.
22.05 Dijous cinema: "Sonámbulos".
23.45 Metròpolis.
00.15 Comiat.

DIVENDRES - 22

16.30 Hípica.
18.30 "20-60".
19.30 Som-hi.
20.00 L'informatiu vespre.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 Els comptes clars.
21.30 L'art de viure.
22.00 Concert.
23.35 Temps moderns.
00.30 Comiat.

DISSABTE - 23

10.00 Biniki i la dragona Rosa (1).
11.00 Picapuça.
11.30 El carrer de l'espectacle.
12.00 Una història particular.
13.00 Monogràfic.
13.30 Duplex per a llogar.
14.00 L'informatiu.
14.30 135 escons.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Estadi 2.
19.30 Llarg-metratge: "El filo del cuchillo".
21.00 Connexió amb Sant Cugat.
21.00 L'informatiu cap de setmana.
21.30 Amor, salut i feina - 2.
22.00 Connexió amb Madrid.
22.00 Una illa - 2.
23.00 Documents TV.
00.00 Diàlegs amb la música.
00.30 Comiat.

VIDEOLAR

A DOMICILI

I GAUDIU DE LES MILLORS PEL·LÍCULES
SENSE HAVER DE DESPLAÇAR-VOS!

truqueu-nos! Tel. 215 70 71

➔ LI RESERVAREM ELS VIDEOCASSETTES
QUE VOSTÈ ENS INDIQUI,
I ELS ELS VENDREM NOMÉS PER
150 ptes. BARCELONA CENTRE
200 ptes. EXTRA RADI
300 ptes. S. CUGAT, SABADELL, TERRASSA, etc.

EDITORIAL CASALS, S. A.

presenta:

“CATÁLOGO DE VÍDEO-FILMS”

HISTÒRIC

AVENTURES

COMÈDIA

FANTASIA
INFANTIL

EL CINEMA
ESPECTACLE
I EVASIÓ

CATÁLOGO DE VIDEO-FILMS

EL CINE:
ESPECTÁCULO Y EVASIÓN

WESTERN

MUSICAL

CIÈNCIA
FICCIÓ

BÈL·LIC

1 000 títols
seleccionats
per a gaudir-los
en família.
Classificats per
«gèneres»
i per «estrelles»

¿Tots els aficionats són capaços de triar d'entre el munt
de videocassettes que ofereix el mercat?

Un especialista del tema, JOSEP M. CAPARRÓS LERA, ha redactat aquest Catàleg per tal d'informar
l'espectador perquè la visió de les cintes no sigui simplement un consum sinó un entreteniment cultural
i formatiu.

● 488 pp, 13×18 cm, 500 pts.

Us prego que m'envieu el CATÁLOGO DE VÍDEO-FILMS.
Edició només en castellà.

Exemplars Nom

Adreça

Forma de pagament:

- ☐ Adjunto taló nominatiu.
☐ Contra reembors.

Editorial Casals, S. A. Casp, 79. 08013 Barcelona. Tel. 232 37 13

EDITORIAL CASALS, S. A.

MATERNAL - PRE-ESCOLAR - EGB - BUP

TOTS ELS CURSOS I TOTES LES MATÈRIES

Casp, 79. 08013 Barcelona. Tel. 232 37 13